Cezarina Adamescu

Ultima logodnă
-111 sonete de iubire-

Editura Arionda

Copertă şi ilustraţii: **Angela CIOLTAN-ZAINEA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ADAMESCU, CEZARINA
Ultima logodnă / Cezarina Adamescu - Galaţi: Arionda, 2008
ISBN 978-973-8349-40-7

821.135.1-1

Ca pe-un pământ setos se-aşterne cântul

Ca pe-un pământ setos se-așterne cântul
Precum zăpada cea mai aburindă
Aceea ce-n adânc pământul zvântă
Când sufletul se vede prin oglindă.

Ca ploaia deasă-ntr-un pământ arid
Se scurg în mine șiruri de cuvinte
Îmi scrijelă obrazul ca un rid
Ori ca un vânt direct pe oseminte.

Într-o profundă idealitate
Se zbate duhu-n versuri să se-ntrupe
Mă surp, mă-nalț în irealitate
Nici lutul nu mai poate să-l astupe.

Ca pe-un pământ setos se-așterne cântul
Și eu sunt un copac de vremuri – frântul.

25 martie 2008

Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit

Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit
Un duh prielnic astăzi, pogoară în cuvinte
Și grâul de atâta lumină s-a-ncruzit
Eu îmi găsesc odihnă doar în hrisoave sfinte.

Dar ce lumini afunde găsesc privind quasarii!
În aura tăcerii e-un gând îndepărtat.
S-a luminat de noapte, de parcă edecarii
La Carul Mic sau Mare, trag stele pe uscat.

De-atâta dezlânare și firul se înspică
Dar ghemul Ariadnei prefiră anii mei.
Mă mustră blând o fiară cu ochi sticloși de frică
Din lună ninge negru – noian de funigei.

Nu mai găsesc aproape nimic din ce-am iubit
Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit.

27 martie 2008

Un neîmplinit păcat îmi stinge ochii

Un neîmplinit păcat îmi stinge ochii
Se scurge-ncet lumina pe obraz.
Ca fulgerul în ziua Babei Dochii
Mânjindu-mă cu sânge pe obraz.

Dar tu ești cununat azi cu lumina
Cu juruință sfântă la altar.
De-aceea nu te cotropește vina
Deși te frânge al tristeții lar.

Pre când te-ntorci, ți-e umbra luminoasă
Mirarea te-nfășoară din rărunchi
Un erotism latent – ca o angoasă
Ne strânge trupurile în mănunchi.

Păcatul ne-ntrupat ne spală vina
Când pe obraz se scurge-ncet lumina.

29 martie 2008

N-am mai urcat de-o viaţă la cumpăna Nedeii

N-am mai urcat de-o viață la cumpăna Nedeii
Când soarele răsare de pe la asfințit.
De-aceea azi mă cațăr pe culmile ideii
Să văd cam câte vise, avea-voi de-mplinit.

Dar sunt insomniacă, și-n peștera Nedeii
Pe Obcina cea Mare, în miez de ațipire
Sabinele aleargă la adăpat cu mieii
Neliniști dau în floare, la cea dintâi iubire.

Și-n timp ce mă-nfioară ceremonii străbune
De lungi tăceri albastre, mi-e trupul răscolit.
Aprind fără de iască tăciune și cărbune
Și-n ruga mea smerită, mi-e sufletul golit.

De când te-aștept pe obcini și gândul mi-a-nflorit
Și soarele răsare cam pe la asfințit.

29 martie 2008

Mi-ai dăruit, Divine Mire

Mi-ai dăruit, Divine Mire
Coroană de milostivire
Și cu răbdare m-ai primit
La jertfă și la ispășit.

M-apropii iar de Sacrament
L-altarul Tău, cu dor ardent
Precum un prunc la Tatăl său
Să mă ferească de ce-i rău.

Ești veșnicul Îndurător
Și milostiv, și iertător;
De-aceea azi, Isuse, vin
În fața Ta să mă închin.

Mă chemi și-mi dărui cu iubire
Coroana de Milostivire.

30 martie 2008
Duminica Divinei Milostiviri
(Duminica Tomii)

Din prăbuşire-n altă prăbuşire

Din prăbușire-n altă prăbușire
Eu urc Iisus la Tine, înc-o treaptă
Și prin această sfântă contopire
Devin de mântuire tocmai aptă.

În rugă stau cu mâinile-amândouă
Cu ochii la coroana de finic
Duminica mă spăl pe ochi în rouă
De-atâta bucurie dau în spic.

Și-apoi cum în mormântul de zăpadă
Un albatros rănit e prăbușit
Îmi lepăd sânge, piele și obadă
Și plec când mai aveam de oferit.

Mă străduiesc să țin cărarea dreaptă
Eu urc Iisus la tine înc-o treaptă.

30 martie 2008

Hortensie plăpândă-ascunsă-n lut

Hortensie plăpândă-ascunsă-n lut
E mama ce mă strigă cu glas mut.
Din părul ei cresc flori de mărgărint
Udate doar cu lacrimi de absint.

Cuvintele-mi aprind o lumânare
Lovindu-se de-o tainică-mirare
Când zilele-nfloresc și dau în spic
Tu pregătește-ți creanga de finic.

Ca la răscruce să-ți întâmpini, dar,
Pe îngerul de strajă la hotar.
Dar bobul tău, de nu e îngropat
Într-un pământ mai rodnic, mai curat,

Din el nimic nu va mai răsări
Și nu vei mai avea ce lăstări.

30 Martie 2008

Mã dau din nou în braţele miloase

Mă dau din nou în brațele miloase
Să scap de îndoieli și de angoase.
Mă cheamă crucea Ta să o sărut
Și să o iau mereu de la-nceput.

Revarsă-și Duhul Sfânt pleroma
Precum pe credinciosul Toma.
Milostivirea din Rozar
Să-mprăștie în suflet har.

Precum se trece floarea-n rouă
Așa mă-mpart și eu în două.
O parte caută-n Înalturi
Cealaltă face salturi, salturi.

Un ochi mi se împrăștie-n abis
Iar celălalt direct spre Paradis.

30 martie 2008

De-atât amar de vreme n-am nuntit

De-atât amar de vreme n-am nuntit
Că nici nu știu de ce mi-am amintit.

Iluminat – surâsul cel mirean
Se mistuie-ntr-acela diafan.

Și nu mai știu, virtute-i, ori păcat
Să-ți construiești din flori de rouă – pat.

Dar până și-nserarea s-a-nspicat
Și iarba vieții s-a-nduminicat.

Eu ies din labirintul lui Dedal
Și Charon mă așteaptă trist la mal.

Vreau cântecul din urmă, enigmatic
Să-mi fie de comând și de viatic.

Deasupra mea e cerul înstelat
Ce legea-n mine a îndătinat.

30 martie 2008

Alergi în van cu sufletul scindat

Alergi în van cu sufletul scindat
Deșertăciunile te scot din minți
Tu vrei să iei-napoi și ce n-ai dat
Oglinda-i sfărâmată între dinți.

Ninsorile de vorbe te-nvelesc
Tu cauți într-o rană înțeles.
Nici nu mai simți când nori se prăvălesc
Și fulgii sub pământ un giulgiu țes.

De-atâta somn lumina a prăsit
O lacrimă prelinsă-ntr-o feștilă;
O stea gravidă ieri a zămislit
Mierie ceară, galbenă, nubilă.

Cu viața-ntreagă pusă la mezat
Alergi în van cu suflet sfârtecat.

30 martie 2008

Dar unde este-acel numit departe?

Dar unde este-acel numit departe
De-l caut în deșert și nu-l găsesc?
Și ce lumină neagră ne desparte
Atunci când zorile abia mijesc?

Cad flori din cer, risipă de petale
Ghiocul îmi vuiește în urechi.
Din crânguri se aude zvon de jale
Și-un gust dulceag-amar de taine vechi.

În ochi ți se citește toată zarea
La orizont se bulucesc cocori.
Uitate stepe-mbracă depărtarea
Sirepe intră-ntr-un covor de nori.

Tiptil se furișează sora moarte,
Dar unde este-acel numit departe?

31 martie 2008

A ațipit lumina din obiecte

A ațipit lumina din obiecte
Doar liniștea din noi a tresărit.
Un dans de predicate și subiecte
În trenă de cometă ne-a-nvelit.

Lumina are suflet de copil
Când sunetul devine-amurg de zei
A început să ningă în april
Cu flori albastre ca de funigei.

Din depărtare se aud ciacone
Și sunetele ne întroienesc.
Tresar în glastră roșii anemone
Când degetele se-mprietenesc.

Doar liniștea din noi a tresărit
Și nu-i nimic să ne fi prihănit…

31 martie 2008

Cãuşul memoriei – fum despletit

Căușul memoriei – fum despletit.
Solemn dăruit – un flacon de hazard
Și lipsa lentilelor pentru cetit
Infuzii de tei – în flaconul cu nard.

Firidele sării, cerceii de scoici
Meduze și sepii adună.
În mierea odihnei Evghenii și Voici
Își fac din nisip – o cunună.

Rotundul ideii e ardere-n rug;
Acum și de-a pururi abundă.
La oiștea luminii eu vreau să mă-njug
În timp ce un Duh mă inundă.

Mă mustră durerea de-a nu fi iubit;
Căușul memoriei – fum despletit.

31 martie 2008

Mã-nvârt mereu aproape de mirare

Mă-nvârt mereu aproape de mirare
Dansând pe gheața artificială
Și nu vreau să mă vindec de paloare
Decât în liniște imperială.

Duzina de erori ce-s necesare
Îmi sunt drapate-n frunte fastuos;
Și cad într-o poetică ninsoare
Un fulg pe geană doare pân' la os.

Mă mistuie dureri fără de seamăn
Și-s toate-nmormântate în tăceri,
Când nu găsesc măcar un suflet geamăn
Nu pot schimba neprihănitul ieri.

Fiindcă n-am răspunsuri la-ntrebare
Mă-nvârt mereu aproape de mirare…

31 martie 2008

Un scâncet de copil abia născut

Un scâncet de copil abia născut
În mijloc de tăceri și sfâșiere;
Mă spintecă o rază ca un cnut
Și sângele țâșnește din viscere.

Cuvintele – ce resturi vinovate!
În carnea lor, cum mișună tăceri!
Din Carul Mare-un scârțâit răzbate
Ducându-mă nicicând spre nicăieri.

Când hohotul de râs al clorofilei
Iradiază ger peste dureri,
În evantaiul de mirări al filei
Asist cum astăzi se preface-n ieri.

Și-n mijloc de tăceri și sfâșiere
Târcoale – moartea ca o adiere…

31 martie 2008

Prăpastie între venit şi dus

Prăpastie între venit și dus,
Ce vraiște sunt porțile-n câmpie!
Te-ntorci mereu ca de la pol opus
Cu resturile de melancolie.

Ce lunecoase umbre în oglinzi
Abia întrezărite se strecoară!
O pasăre ucisă vrei să vinzi
Arípa ei începe să te doară.

O singură instanță a rămas
Când steaua ta se află în balanță.
E vânt prea mult în oase de pripas
Și-i un târziu-devreme-n orice nuanță.

Când tu iubirea-ți dai pe veresie
Ce vraiște sunt porțile-n câmpie!

31 martie 2008

În sfârcul de lumină jinduit

În sfârcul de lumină jinduit
Nici degetele nu-mi mai regăsesc.
Iar mărul cel rotund – făgăduit
N-am ochi îndeajuns să-l mai privesc.

Cuvintele-s prea strâmte, nu mă-ncap;
Le lepăd precum șarpele o piele
Și în deșertul sufletului sap
Să regăsesc pierdutele inele.

Mi-ar trebui o floare de omăt
S-o țin cu grijă prinsă la icoană.
Mi-ntorc mereu privirea îndărăt
Și răsucesc din nou cuțitu-n rană.

De-atâta-nstrăinare mă-mpietresc.
Nici degetele nu-mi mai regăsesc.

31 martie 2008

Cuvântul sfânt ce-n suflete adastă

Cuvântul sfânt ce-n suflete adastă
Cuprins în nici un fel de vechi tipare
S-a înălțat în sferă luminoasă
Și-a coborât patenă-pe altare.

E grâul jertfei noastre-adus prinos
Depus cu grijă sub icoana mare
Și cine-l vrea-i, e-atât mai prețios
Cu cât e stins în roșie licoare.

Cuvântu-acesta mântuie tristeți
Alungă spaime, depărtează ură.
Primiți-l voi, creștinilor, de veți
Mânca și bea drept cuminecătură.

E hrană, băutură-n clipa fastă,
Cuvânt curat ce-n suflete adastă.

31 martie 2008

Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri

Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri
Ce stau ascunse în ferecături,
Păstra-ne-vor doar stropii scumpi de vinuri
Chihlimbarii și tămâioși și puri.

Ca vinul pentru cuminecătură
În sânge prefăcut, pe sfânt altar
Cuvântul este o îmbucătură
De pâine vie, care dăruiește har.

Ni-i foame și ni-i sete de Acel
Ce ni s-a dat la Cina de lumină,
Divinul și Neprihănitul Miel
Ca să ne fie trecerea senină.

Stau mărturie despre-aceste chinuri
Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri…

31 martie 2008

Cristalele de cuarț ascund tot lestul

Cristalele de cuarț ascund tot lestul
Din mina adâncată, părăsita,
Aruncă-n hăuri, fără teamă restul
Rămâi apoi și caută pepita.

Tot ce-i descoperit în adâncime
E mai de preț precum e perla mării
Și chiar dacă e-n cantități infime
Tu bucură-te-n roada căutării.

Că e îndătinată-aici aflarea
Acelui lucru-așa de prețios.
Cum este rostul casei – lumânarea –
Ce e aprinsă numai cu folos.

Să sapi în lutul cu nemiluita
Și să rămâi ca să găsești pepita.

31 martie 2008

De la un timp adun toate morțile

De la un timp adun toate morțile
Într-un mormânt săpat de mâna mea
De la un timp se-nchid parcă porțile.
Să mă agăț aș vrea de-un colț de stea.

Mă uit: rămas-au în preajmă puțini
Și printre lucruri se cască un hău
Mă-nvârt printre fantoșe de străini
Ce mic a rămas muștiucul de său…

Arar aud un sunet fermecat:
Speranța a-nceput să nu mai doară
Surâsul parcă mi-e adjudecat
Și-un flaut cântă cea din urmă oară.

De-un timp, cei ce nu sunt mai sunt
Și sufletul mi-atâta de cărunt.

31 martie 2008

La ceasul când turbaţi, zăvozii urlă

La ceasul când turbați, zăvozii urlă
Și vârcolacii mușcă-obrazul lunii
O bufniță se-așază pe o turlă
Legată-s parcă într-un snop de funii.

E țintuită-ntreaga mea ființă
În trup eu simt piroanele sudorii.
Și să mă smulg îmi e cu neputință
Iar împrejur rotesc, flămânzi – condorii.

Eu stau așa pe insula tăcerii
Într-un vertij puternic, de temut.
Și nimeni nu-mi întinde lăicerii
Să ies la mal, s-o iau de la-nceput.

Să nu mă cațăr de obrazul lunii
Legată-s parcă într-un snop de funii.

1 aprilie 2008

În toiul nopții eu devin străină

În toiul nopții eu devin străină
Și-ntr-o ninsoare de confetti sunt.
Abia am fost aleasă drept regină
Durerea mă lovește-n suflet crunt.

Se-ntrece orga-n tonuri cristaline;
În brațe port firave flori de-omăt
Iar vântul vrea în păr să mi se-anine
De-atâta-nstrăinare mă îmbăt.

E firul vieții un tumult de ape
Învolburate, repezi, în cascade,
Cât nici o inimă nu mă încape
Cămașa mea de nuntă-i pentru Hade.

Mă trec într-o învolburare lină;
În toiul nopții eu devin Lumină…

1 aprilie 2008

În menuet, atâtea mlădieri

În menuet, atâtea mlădieri,
Ca-n drăgostire, tot atâtea șoapte.
Rămân în clipa veșnicului ieri
Și te aștept smerită, zi și noapte.

Dar hai să ne-aruncăm prin zid petarde
Petarde și confetti de lumină;
Într-un flacon micuț, parfum de nard e
Dar eu prefer petale de sulfină.

Mă mântuie neprihănirea colii
Și stau așa, cu ochii pironiți.
O-mpăturesc ca să obțin infolii;
Mi-s pașii măsurați și obosiți.

Dar unde-s depărtatele Sierre?
În menuet, e-atâta mlădiere…

1 aprilie 2008

Privesc la steaua de la răsărit

Privesc la steaua de la răsărit
Și-nalț un psalm în triluri de prigorii
Deasupra ieslei, iat-a licărit
La ea se-nchină magii și păstorii.

Se sparge-un ochi în rouă de cuvânt
În timp ce clipa stă nehotărâtă;
De când tăcerea-mi este legământ
Se miră munții de iubire – câtă!

În lacrimi de durere m-am smerit;
S-au înălțat în rugă sicomorii
Mai am măcar un cer de cucerit
Și vântul suflă rece-n valțul mării.

Iar steaua-mi poposește-n dreptul frunții.
De câtă dragoste se miră munții!

1 aprilie 2008

În somn îmi cer blajinii demâncare

În somn îmi cer blajinii demâncare
Și sorb izvor din palmele-mi căuș.
Noi conversăm tacit la lumânare
Și semne-mi fac ca să pornesc acuș.

Mă-ntâmpină cu zâmbete sfioase
Și cu obraji și degete de ceață.
Mi-arată umbra tainicelor case
Și cum să îmi câștig cealaltă viață.

Le dau fărâme de împărtășanii
Și vin din cupa Domnului, jertfit,
Apoi cântăm catisme și pisanii
Și totul e așa de diferit…

În nopți de sărbători sau feriale
În somn, îmi cer blajinii demâncare…

1 aprilie 2008

Vom inventa un dans nemaivăzut

Vom inventa un dans nemaivăzut
Un dans în spectrul razelor de soare
De dincolo de orice început
Ce-l vom dansa desculți sub felinare.

Sub ploi și sub furtuni de-asteroizi
Ne vom roti în ritmuri ancestrale;
Sălbatic dans al vechilor druizi,
Înveșmântați doar în lumini de-opale.

Va fi într-adevăr cum n-a mai fost.
Precum perechea primă din Geneză,
Și izgoniți, afla-vom adăpost
În rai terestru vom începe-asceză.

Ca într-un paradis demult pierdut
Vom inventa un dans nemaivăzut.

1 aprilie 2008

Să inventăm miresmele iubirii

Să inventăm miresmele iubirii
Ce s-a născut în sfere rotitoare?
S-o recunoaștem după glezna firii
Atinsă de nisipuri mișcătoare?

Dar cum putem cunoaște că e-aceea,
Ce nu s-a inventat în vechi hrisoave
În care și bărbatul și femeia
Nici nu mai au nevoie de voroave?

Tăceri, săruturi, respirări încinse,
Bătăi de inimi și emoții crude
Și degetele abia-abia atinse
De roua prihănirii parcă ude?

Ca împreună descifrând Psaltirea
Să inventăm doar pentru noi iubirea…

1 aprilie 2008

Acum, ajuns de sensuri jefuit

Acum, ajuns de sensuri jefuit
Dezghiocat de gânduri și de vise
Eu mă trezesc deodată vântuit
Și ciuruit de vulturi, pare-mi-se.

Sunt fulguit de patimi de omăt
Un inefabil vis îmi dă târcoale
Și de iubire-s gata să mă-mbăt
Să mă-nsoțesc cu păsări călătoare.

Un chip tăiat rotund de apa rece
Se oglindește-n sine cu uimire;
Dar cine i-a orânduit să plece
Când se afla în toi de fericire?

Ajung târziu în țările promise
Dezghiocat de amintiri și vise.

1 aprilie 2008

Spre care ţărm să mă arunc, nebună?...

Spre care țărm să mă arunc, nebună,
De parcă m-aș afla pe **Axis Mundi**
Sculptată din aluatul cel de lună
Ca fața preafrumoasă-a Cunegundii?

Dar ce memorie conștiincioasă!
Din viață ne rămân doar pete roșii.
O ceață lătrătoare și vâscoasă
Mi-a șters din inimă pe toți strămoșii.

Răzbătătoare – dinlăuntra fire
Spre noi tărâmuri veșnice purcede
E ca o nouă, dulce-ademenire
Spre Cel pe care nimenea nu-L vede.

Spre care țărm să mă arunc în mare
Când nu-mi găsesc nicicum asemănare?

1 aprilie 2008

Vã las, iubiţii mei, acum cu bine....

Vă las, iubiții mei acum cu bine
Rămâneți toți, precum v-am cunoscut.
Cu neputință să vă iau cu mine
Eu mă îndrept spre Marele-Nceput.

O columbiță m-a-nsoțit prin lume
Și chiar și în derivă mi-a dat semn
Să înțeleg singurătatea cum e
Dar numele să îmi rămână demn.

Amurgu-ncet se lasă peste fire
Și mă retrag discret cum am venit.
În palme-ascund doar ciobul de iubire
Se vede că atât mi-a fost menit.

Rămâne-n urmă Cântecul de sine
Vă las, iubiții mei, vă las cu bine...

1 aprilie 2008

Mă-ncolăcise duhul de lumină

Mă-ncolăcise duhul de lumină
Și mă rotea vertiginos pe dale.
Cu aerul în brațe, fără vină
Păream înveșmântată în opale.

Și umbra-mi devenise diafană
Pe când înmugurisem ca o cruce.
Mergeam spre monastire ca o Ană
Ce știe bine încotro se duce.

Drept sprijin eu aveam un zbor de flutur
Vâltorile iubirii drept credință
Când sângele din vene-am prins să-mi scutur
Știam că mă îndrept spre biruință.

Mă-ncolăcise duhul de lumină
Și mă albisem de păcat și tină…

2 aprilie 2008

Îmi eşti cămaşă de ivor sub piele

Îmi ești cămașă de ivor sub piele
Mă-mbrac în tine și-nfloresc în crini.
Se zbate tânăr, sângele-n inele,
Și-n crengi tremurătoare de arini.

Îmi năvălesc sălbatece himere
Și spaimele-n îndemnuri se prefac.
Mănunchi de liliac privirea-mi cere
Și stingherită lucruri noi (des)fac.

Alcătuiri de clipe muribunde
M-ajung din urmă și ușor m-ating.
Se-ntrec luminile să mă inunde
Cuvintele în cerul gurii-mi sting.

Și-ntr-o inflorescență de lumini
Mă-mbrac în tine și-nfloresc în crini.

2 aprilie 2008

Pe buzele de rouã am tãmâie

Pe buzele de rouă am tămâie
Și flautul ideii sună blând.
Mă scrijelează-un cântec în călcâie
Că sunt aici de nu se știe când.

Un aer frânt de fulgere de aur
Coboară-acum în merele domnești
Când se trezesc și nenufari pe plaur
Îmi par că-s arătări dumnezeiești.

Mi-e trupul ca o amforă de struguri
Ce-așteaptă mâna de culegător
Iar sângele-n incandescente ruguri
Se pregătește pentru-un unic zbor.

Pe gene am miresme de tămâie
Și nărăvași mustangi tresar din frâie…

2 aprilie 2008

Credințe ancestrale curg prin ere

Credințe ancestrale curg prin ere
Străbat văzduhuri și pereți de ceață
Și-nalță nevăzute bariere
Precum un prunc de poale mi se-agață.

Mirene ape curg neîncetat.
Eu chip luminii dau, ce mă colindă
Într-un crâmpei de zi neașteptat
Mi-agăț surâsul palid în oglindă.

Și mă azvârl în dorul de-a trăi
Aștept apoi un veac rotund să vină
Să îmi culeagă firul lui a fi
Să mă prefac într-o lumină lină…

Credințe ancestrale curg prin ere
În timp ce moartea-ntinde läicere…

2 aprilie 2008

Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul?

Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul
Și te atrage-n sfera de-ntuneric?
Va fi fiind orgoliul, poate, orbul
Sau urletul de fiară, luciferic?

Prin ochi, prin pori lumina îți transpare
Ca unui lup sticlirea din priviri.
Tu ți-ai ales Cuvântul care doare
Acela ce provoacă năluciri.

De unde-aceste-alcătuiri involte
Cu torsiuni supreme spre zenit,
Ce duc la prăbușirea unei bolte
Și te întorc la ce ți-a fost menit?

Chiar Edgar Allan Poe alungă corbul
Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul?

3 aprilie 2008

Dezvăluit ca un Poet pur sânge

Dezvăluit ca un Poet pur sânge
Cu rimele transpuse-n evantai
Atât cât neagă mințile nătânge
Voind să-nchinge herghelii de cai…

Cum știi să iei cuvântul viu în coarne!
Și muza-i posedată în răspăr
Cuvântul tău e gata să răstoarne
Izvorul dulce-al apei în ciubăr.

De-atâta rouă, tâmpla-ncărunțită
Și sufletul, atât de vămuit.
Ți-e viața astăzi îmbucătățită
Atât e-al tău - cuvântul drămuit.

Dezvăluit ca un poet pur sânge
Ai vrea s-auzi „materia cum plânge”…

3 aprilie 2008

Eu vin acum de pe cărări pierdute

Eu vin acum de pe cărări pierdute
În ritmul marianelor litanii
Să-ți dăruiesc coroană de virtute
Sfielnice catisme și pisanii.

Purtând pe buze doar cântare lină
Spălată în agheasma din cristelnițí
Eu vin în nor de smirnă din cădelnițí
Și-ți fac pe frunte-o cruce de lumină.

Eu vin înveșmântată-n albă vină
Cu inima necunoscând prihană
Să-ți șterg sudoarea, oboseala, tina,
Grăbită vin spre tine, ca o Ană.

Și chiar în zid ca jertfă de-oi fi pusă
Eu vin, iubite-n calea ta, supusă…

23 martie 2008

Prin ochii tăi, iubite, eu am văzut caişii

Prin ochii tăi, iubite, eu am văzut caișii
Părea în noaptea sfântă, ninsoare ireală
Din țări îndepărtate, se întorceau Ibișii
Și ceru-adânc vuia de un cântec de sineală.

Își întinsese luna, pe boltă läicerii
Și stelele-nflorite râdeau necontenit.
Plesneau în floare merii și vișinii, cireșii.
Eu îi priveam extatic, prin ochiul tău smerit.

Părea grădina toată în albele ei ruguri
Meleagul de poveste la care-ades visăm,
Drapată în ninsoare ca-n scâncete de muguri
Ne îndemna în șoaptă, de mână s-alergăm.

Prin nara ta flămândă, caișii-am mirosit
Și îi priveam extatic, prin ochiul tău smerit…

Se-ntunecă icoanele-n perete

Se-ntunecă icoanele-n perete
Și din lumină mai rămâne zgura.
Mă țintuie un ochi ca un erete
Cu un tăciune-mi scrijelează gura.

Departe sunt ninsorile imberbe
Și ornicul din frig a-ncremenit.
Mă biciuiești cu fulgere de verbe
Și-a dispărut și punctul din zenit.

Privește mustrător din cer icoana.
Un înger bate noaptea în ferești.
Îmi strigă să-ncetez îndată goana
Smintită după vanități lumești.

În turnul meu privesc pe îndelete
Cum se-nnegresc icoanele-n perete.

24 martie 2008

De când te-aştept au înflorit magnolii

De când te-aștept, au înflorit magnolii;
Cireșii timpurii au înflorit
Am lepădat veșminte și orgolii
Când frunzele s-au prins într-un horit.

De când aștept și versu-ți psihedelic
L-am recitit și-l știu pe dinafară.
Îmi susură-n ureche glas angelic
Și sunetul se-ntinde cât o țară.

Se prăbușesc în el tăceri de-o viață
Ca pietre rezonând într-o fântână
Și când mă spăl cu versul tău pe față
Eu capăt imediat puteri de zână.

De când te-aștept în infinimea colii
Iubite, parcă înfloresc magnolii…

24 martie 2008

Se lâncezise în carafă vinul

Se lâncezise în carafă vinul
De când stăteam sperând că ai să vii
Se adunase și se risipise Cinul
De taină existent în veșnicii.

Voiam să fii cu mine (în)trupat
Să măsurăm a Timpului durată.
Și-un sfânt rotund, femeie și bărbat.
Secunda sta-n clepsidră atârnată.

Plângea cavalul din cel codru des
Și stele hohoteau în înălțime.
Voiam să descifrăm un înțeles
Și să aflăm perechea din doime.

Precum a unui măr ce-i spintecat
Perechea din doime ne-am aflat.

24 martie 2008

Izvor de taină, cumpănă şi cheie

Izvor de taină, cumpănă și cheie,
Răspântie și leagăn în pruncie,
Supliciul cel cu numele: femeie
Aș vrea să-ți fiu: temei de veșnicie.

Hieratic și teluric împreună
Într-o inflorescență roditoare
Când degetele noastre se-ncunună
O, Doamne, ce străluminare!

Aș vrea să-ți fiu, al tihnei, sfânt – izvorul –
În tulburare, calea spre lumină,
Monadă, orhidee, însuși zborul
Cu numele femeie te alină…

Dar ce n-aș vrea? Suavă melopee,
Izvor de taină, cumpănă și cheie…

Noaptea Sfintei Învieri 2008

Doar ţie-ţi cânt cantata bucuriei

Doar ție-ți cânt cantata bucuriei
Chinovia tăcerii mă seduce
Suave incantații astăzi fie-i
Gavote de lumină-s pe uluce.

Curg fagurii de miere prin ferestre
Făgăduită-s dreptei socotințe.
Cuvinte sibilinice-n dorințe
Dezvăluie desenele rupestre.

Dar ce suav, incantator preludiu
Tăcerile se unduie-n torsadă
Mă-ntrup și iar revin într-un postludiu
Sunt flacără-ntr-o baie de zăpadă.

Eu împrumut azi trilul ciocârliei
Să-ți cânt, iubite, Oda bucuriei!

22 martie 2008

Trăiesc în permanență un miracol

Trăiesc în permanență un miracol
Când amintiri se zvârcole-n ruine
Devin al purității receptacol
Sămânța cea divină crește-n mine.

Și-n dansul, doar de spirite afine
De așternut în sfintele tipare
Sămânța cea divină crește-n mine
Și se prelinge sus, în calendare.

Și-atunci când eu mă aflu în restriște
Frumoasă-s ca o ciută nenuntită
Vibrația iubirii mi-e sortită
Prigorie-s ascunsă-n porumbiște.

Izvoditoare-s de cuvinte-afine
Când amintiri se iscă din lumine…

22 martie 2008

Aprinde-un vers în pletele rusãlcii

Aprinde-un vis în pletele rusălcii
La mal de ape-n tresăltare lină
Ești unic posesor al unei sălcii
De care harfa mea de vânt se-anină.

De-i adormi ca un pescar de vise
Furat de-un susur ademenitor
Pe-o insulă pustie ca Ulise
Îți vei petrece gândul de ivor.

Să-mi spui atunci de ce să mă mai mir' ce
Am să te-aștept în prag c-un măr în mână
Frumoasă devenind ca muza Circe
La ceas de licurici și poate până

În pletele rusălcii prinzi o liră
Să simți miresmele de calomfiră.

Sonete, madrigale şi rondeluri

Sonete, madrigale și rondeluri
Distihuri, monostihuri și terține
Îmi cânt iubirea în diverse feluri
Sperând că-n ele te-oi afla pe tine.

Mi-e dragostea-n verzale și aldine
Ca în intarsii de sidef săpată.
Cum este inserat cerescul Bine
Și rozmarinu-n inimă de fată.

Și chiar de nu te aflu în răscruce
Cuvintele străpunse de tăcere
Le-așez pe piept sub inimă, drept cruce
Să-mi fie sfânt temei de Înviere.

Te scrijelez în suflet cu aldine
Sperând că-n ele te-oi afla pe tine.

Noaptea Sfintei Învieri, 2008

Ca într-un echinocțiu timpuriu

Ca într-un echinocțiu timpuriu
Așa epifanie n-am trăit
Când îngerul thanatic mi-a grăit
Răpit în zbor de cerul azuriu.

De unde m-am ivit, din Mater Alma?
Din orga unei stele ce-a murit?
Mă pregătesc ca lemnul pe un gater
Spre-adâncul cerului învălurit.

Că n-am adus îndeajuns priință
Trăiesc acum această condamnare.
El a rostit asemenea sentință
Prezentă în absența –ntristătoare.

Mi-e zborul azi un cântec dăltuit:
Așa epifanie n-am trăit.

21 martie 2008

Mi-e inima-n tristeţi ispăşitoare

Mi-e inima-n tristeți ispășitoare
Durată ca-ntr-o searbădă matrice
Orfeu s-a-ntors în lumea muritoare
Pe urma lui eu sunt Euridice.

În mlădieri și în frisoane calde
Te caut și lumina mi-e complice.
Să nu-ți întorci privirile, heralde,
Ci mă privește : Sunt Euridice.

În chipuri anonime și-ntristare
Străbat pământu-n plesnituri de bice.
Colind și rai și iad în disperare
Te chem, Orfeu, tu vino la matrice.

Mi-e inima flămândă de iubitul;
Iubirea noastră reînvie mitul….

21 martie 2008

Aşteaptã-mã sã îți rostesc sonetul

Așteaptă-mă să îți rostesc sonetul
Cu glas șoptit, la ceas de lună plină
Și-apoi în taină să pornim banchetul
Scăldați în rouă pân' va fi lumină.

Și-atunci precum mireasa – salamandră
Cu voalul alb aprins ca o făclie
Să mă prefac într-o lumină tandră
În care heruvimii or să vie.

Așteaptă-mă să îți șoptesc Cântarea
Cântărilor ca dulcea Sunamită.
Dansând să mi se taie răsuflarea
De nici un paznic să nu fiu oprită.

Și la picioare să-ți depun buchetul
De orhidee când îți cânt sonetul…

Echinocțiu, 2008

Iubirea poate scrie-o cantilenă

Iubirea poate scrie-o cantilenă
Cu vorbe care n-au fost inventate
Iar inima ce nu cunoaște jenă
Le-nchidă în sipetele furate.

C-o cheie cine vrea să le descuie
Va trebui să-nvețe alfabetul
Și cu o ansă din alun ori tuie
Abia atins să murmure, sonetul.

Iubirea ta mi-e scrisă mie-n genă
În codul cel mai intim al ființei.
Și eu precum Frumoasa Madrilenă
Voi scrie măreția umilinței.

La fel ca și-a cometei albă trenă
Iubirea poate fi o cantilenă…

Echinocțiul de primăvară
2008

Ce stranie şi ce duioasă ură!

Ce stranie și ce duioasă ură
Ne mistuie și ne înstăpânește:
Ne biciuim cu crinii albi pe gură
Atunci când depărtarea ne unește!

Cu trup smerit și ochi de Azucenă
Te scriu și te rescriu sculptat în carne
În timp ce în priviri lucești – fosfenă
Un strop de chihlimbar printre lucarne.

Iubirea noastră-i cel mai sfânt remediu
De-aceea ni-s păcatele iertate.
E-a ciutei grabnică-alergare-n rediu
La adăpost de haite-nfometate.

Ne circumscriem azi într-o epură
Și ne lovim cu crinii albi pe gură…

Seara de echinocțiu, 2008

Demult nu mai colind în noapte printre

De mult nu mai colind în noapte printre
Nămeții-nchipuirii răscolind
Cu focu-acesta arzător prin vintre
Pe vreun Ulise orb ademenind…

În mersul meu ca pe tăciuni aprinși
Mi-s tălpile ciulite pe frigare;
Cărbunii se prefac în ochi de sfincși
Da'n suflet arde-o sfântă lumânare.

Mi-am descuiat răbdarea din obroc
De când te-aștept și-n inimă - tot jar e –
Ca pe-un copac ce lunecă pe scoc
Răzbit de o viteză-amețitoare.

Demult nu mai colind agale printre
Deschisă-i ușa ferecată dintre…

Sã ne-ntâlnim în tainã la zenit

Să ne-ntâlnim în taină la zenit
Ca nimeni să nu ne mai țină cont.
Decât drum bun, să-mi spui: Bine-ai venit!
Ca pe spinări de cai, pe orizont.

Și ghemul vieții depănând, doar știi
Prăpastia se cască pe ruine
Când tu, iubite, vii să mă îmbii
Cântându-mi Elegiile duine…

Suntem doar niște îngeri ispitiți
Adulmecând mereu ce nu se-ntâmplă,
De spiritul iubirii-mpătimiți
Când sângele ni se izbește-n tâmplă.

Să ne-ntâlnim în taină la zenit
Spunându-ne-amândoi: Bine-ai venit!

E un temei de rugă aşteptarea

E un temei de rugă așteptarea
Mijită între pleoapele de lut
Și pâinea înmuiată-n vin și sarea
Ne primenesc sărutul ne-nceput.

Deși potirul alb e pe sfârșite
Și vinul vieții-n amforă dospit
Tu gustă-l cu smerenie, iubite,
Cu gesturi simple astăzi, ca-ntr-un rit.

Pe crestele albite de omături
Răsare blândă, tainica Selene
Și stelele uimite dau în lături
Alunecând pe tâmplă și pe gene.

Tu scrii îngenuncheat la lumânarea
Și-i un temei de rugă așteptarea.

9 martie 2008

Prietene-aşteptările sunt demne

Prietene-așteptările sunt demne
Dar merită răsplata însutit:
Rămâne-vor mirările solemne
Că n-ai iubit de-ajuns, că n-am iubit.

Se face seară-n iarbă și în gânduri
Din nou tresare steaua la apus.
Îmi arginteşte luna albe rânduri
Și firul vieții deapănă pe fus.

Din ce vorbesc, rămâne-va uitarea
Și se așterne praful în cuvânt.
Pe ochii-ntredeschiși mijește zarea
Și-un zvon de ducă-i în ecoul frânt.

Prietene-așteptările sunt demne
Iubirea noastră scrijelă desemne...

9 martie 2008

De ce vorbeşti de cazne inutile?

De ce vorbești de cazne inutile,
Când tu ești tot ce am mai prețios,
Și dintre zeci de zâmbete nubile
Ales-am un surâs misterios?

Dar teamă mi-e să cad în ambuscadă
Vândută unui vis îndepărtat
Precum troianul mistic de zăpadă
Pe muntele nicicând cutreierat.

Să fie visu-acesta cutezanță,
Din anii scurși în părul meu duium?
Iar inimile noastre în balanță
Se răstignesc în clipa de acum?

Când vântul aspru-mi cade peste file
De ce-mi vorbești de cazne inutile?

Eu casa am umplut-o cu lumină

Eu casa am umplut-o cu lumină
Așa cum umpli c-un căuș un râu;
Să ne albim de pulberea de tină
Cum dropia-n semințele de grâu.

Am alungat și umbrele-nserării
Ce se lungeau diforme prin pereți
Ne furișam la marginea uitării
Ca fluturii în preajma lămpii – beți.

A fost o zi, o zi cu lună plină
De vorbele căzute dintr-un vers;
Pășeam stingheră-n raiul de nevină
Am ezitat, apoi cuvântu-am șters.

Cuvântu-acela magic, cu aldină,
Din casa scufundată-n lună plină…

Un suflet jinduit de armonie

Un suflet jinduit de armonie
În căutarea altui suflet sfânt
Ar fi în stare, dând pe veresie
Să-și vândă chiar și palma de pământ.

Predestinat să se desfacă-n soare
El caută lumina în răscruci
Ca floarea tresărind la prima boare
Ca vântul spulberând un cuib de cuci.

Revarsă, tu, un strop de armonie
Măcar o dată, vino în amurg,
Și adu-mi un potir cu apă vie
Să stingi în ea lumina-n care curg

Aștept de-o viață-ntreagă să mă-mbie
Un suflet jinduit de armonie…

Aruncă-n flăcări vorbele deşarte

Aruncă-n flăcări vorbele deșarte
Aruncă-ți și nuiaua-n hău adânc.
Pășește drept cum ai păși-ntr-o carte
Cu patimile strânse la oblânc…

Ascultă-ți pasărea în piept cum bate
În căutare veșnică de rost
Întors târziu de pe cărări deșarte
Nimic nu o să ți se pară-anost.

Privind uimit cum anii se desfiră
Din ghemul cu migală-alcătuit,
Ascultă-n taină cântecul de lyră
Și socotește-l dar neprețuit.

Privește drept, chiar dincolo de moarte,
Și-aruncă-n flăcări vorbele deșarte.

Retras într-o tăcere adumbrită

Retras într-o tăcere adumbrită
Refuzi zburarea clipei solitare
Iar firul de nisip cernut prin sită
Devine o clepsidră mustrătoare.

Ți-s pașii umezi pe cărări de humă
Și-ai vrea să te desprinzi cumva de vrajă
Dar creasta valului muiată-n spumă
Sărută glezna hoinărind pe plajă…

Ți-e amintirea-ntoarsă în sărut
Și gândul poposește pe-o colină
Tu cauți urma pasului pierdut
Și dai din serpentină-n serpentină.

Rămâne-o adiere, doar o boare
Când simți zburarea clipei solitare…

A fost sã fie-un dar de sãrbãtori

A fost să fie-un dar de sărbători
Mă lumina privirea ta curată
Mă petreceai în sunet de viori,
Și eu mă-nfioram ca-ntâiași dată.

În mine a-ncolțit palpit de vis
Deodată cu lumina-ntârziată
În dulci culori căzute din abis
Păreau că-s dintr-o amforă curată.

Acum, înveșmântat ca-n văl subțire
Într-o lumină care-abia mă ține
O Doamne-n gura Ta de nemurire
Mă isc și zbor cu aripile line…

Cu gândurile ploi de meteori
Îți dau acest prinos de sărbători…

Atâtea năzuiri slujind tăcerii

Atâtea năzuiri slujind tăcerii
Am dus în suflet de la început
Încât călătorind pe puntea serii
M-a-ntâmpinat descântecul durut.

Și nici o-mbrățișare nu mai știu
În stare să-mi alunge întomnarea
Mi-e teamă să nu lunec în pustiu
Subit se cască-n mine înserarea.

Mi-au istovit cuvintele-n tăceri
Neputincioase să rosteasc-o rugă.
De-atâtea toamne, primăveri și veri
Zăpada-n flăcări s-a pornit pe fugă.

Slujind tăcerii-atâtea năzuiri
S-au prefăcut în mute tânguiri.

Nimic nu mai era la fel în noi

Nimic nu mai era la fel în noi
Ne împărțeam cărările-n răscruci
Ne risipeam mereu din doi în doi
Ducând pe umeri câte două cruci.

Săraci, stingheri, flămânzi de lună plină
Nici nu știam pe unde rătăcim;
Uitasem cum să zămislim Lumină
Și cum promis-am un rotund să fim.

Zburătăcind doar pe cărări uituce
Prin labirinturi de hățișuri pline
Nu bănuiam cărarea unde-o duce
Și-am hotărât rămânerea în sine.

Și uzi în plete de zăpezi și ploi
Ne risipeam mereu din doi în doi…

Într-un vârtej nebun de frunze moarte

Într-un vârtej nebun de frunze moarte
Iscat ca din senin de primăvară
S-au răsucit cuvintele din carte
Și-au izbucnit subit din file-afară.

Nici nu mai știu, a fost o năruire
De catedrală slabă-n temelie
Și cărămizi fugite din zidire
Hălăduiau pierdute în pustie?

Ispititoare, dulce armonie,
Mă chemi, m-alungi cu sunete incerte
Acum, când vântul potolit adie
Eu rog frumos Cuvântul să mă ierte;

Îl mângâi, îl așez cu grijă-n carte
Și nărui cu un gest frunzare moarte…

Un gol imens de dincolo de lume

Un gol imens de dincolo de lume
De neumplut cu altceva, iubite,
Îmi stăruie în clipele anume
Când nu ești lângă genele-mi uimite.

De-i zi ori noapte, veșnic îți simt lipsa
Și-ți simt un jind fantastic în privire
De parcă s-ar porni Apocalipsa
Și s-ar distruge neclintita fire.

Demult aștept o primăvară crudă
C-un soare unic străbătând genune
În care să-ți ghicesc privirea udă
În tainica privire-a blândei lune.

Un gol imens de dincolo de lume
Mă face să-nțeleg : iubirea fum e…

Mă bântuie pustietăți agreste

Mă bântuie pustietăți agreste,
Troiene și-avalanșe de lumină.
Colind stingher pe țărmuri și pe creste
Doar gândul către tine mă-nseninǎ.

Un salt mortal peste-orizonturi pure
Eu fac strivind genunea sub picioare.
De n-ar veni zefirul să te fure
Să te îmbete cu a lui lentoare…

Aud acum al simțului răscol
Îmi mișcă trupu-n zbatere deșartă.
Cu rădăcini înfipte în nămol
Și ochii sus țintiți spre Nalta Poartă.

Mă bântuie pustietăți agreste
Dar urlu din rărunchi: Va fi și este!

Sărută florile înrourate

Sărută florile înrourate
Atunci când se ivește aurora
Și pleacă-te iubirii preacurate
Binețe dând și pace tuturora.

E-un dans de suflete înlănțuite
În aprigă și tandră încleștare
Tu vino-n calea inimii, iubite,
Și-ascultă a „Cântărilor Cântare!”

Mi-e sete, vino să-mi aduci potirul
Cu lacrima iubirii tale sfinte
Și-atunci când s-o curma, al vieții firul
Să-ți simt răcoarea gurii cea fierbinte.

Iubite, stai cu mine pe-nserate
Sărută-mi florile înrourate…

Nu pierzi nimic iubirea dacã-mi dãrui

Nu pierzi nimic iubirea dacă-mi dărui
Prin vremi bicisnice creând o punte
Icoana-așază-o-n suflet. Dacă stărui
Tu poți să clatini ori să muți un munte.

Nu căuta să-i afli înțelesul,
Doar nu cunoaște înțeles iubirea.
Atât să știi: îmi ești pe veci alesul
Cel nenuntit, dar cununat cu firea.

Am să te port în cerurile nouă
Atunci când voi pleca spre infinit
Întâmpinat cu azimă și rouă
Vei fi de la nadir pân' la zenit

Învăluit în steaua fiecărui
Nu mori de tot iubirea dacă-mi dărui…

Te ştiu acum pânã-n adânc de tine

Te știu acum până-n adânc de tine
Și orice fibră eu ți-o recunosc:
Mi-ești aerul, pământul ce mă ține
Îmi răscolești miresmele de mosc.

De-ar fi să-ți caut sufletu-n genune
Prin mii de alte suflete pribege
Te-oi recunoaște într-o rugăciune
Și nimeni nu va mai putea să nege.

Că tu ești înțelesul care doare
La fel cum doare-n piept preasfântul dor
La fel cum doare blânda-nfiorare
De dinaintea misticului zbor.

Te știu acum până-n adânc de tine:
Un sentiment sublim să te-nlumine…

Mă aurea iubirea diafană

Mă aurea iubirea diafană
Și genele îmi arginta în rouă-
Ca un balsam tămăduind o rană
Sub tainicul obraz de lună nouă.

Mergeam îngândurat pe căi tăcute
Cu visul siluit într-o părere
Trezit într-un desiș de umbre mute
Simțeam cum întunericul mă cere.

Dar vinul bucuriei pe sfârșite
Zăcea trezit în amfora ciobită
Puzderie de gâze ațipite
Sorbeau pe rând speranța năruită.

Eram ca un Manole fără Ană
Zidit în mănăstire ca-ntr-o rană.

Şi mã cuminecam cu vinul vieţii

Și mă cuminecam cu vinul vieții
Cu pâinea prefăcută-n Sfântul Trup
Alunecase Steaua dimineții
Pe geana-n care visele se-ntrup.

În chivot înfloriseră semințe
Și grâul pâinii se cocea în spic.
Erau acolo-ascunse năzuințe:
Le strecura clepsidra, pic cu pic.

Prin gâtul ei îngust în vălmășie
Aluneca și viața mea grăbită
Vândută uneori pe veresie
Monadă cu monadă năruită.

Mi-e vie amintirea tinereții
Și mă cuminec iar cu vinul vieții…

Făr' de busolă şi fără de hartă

Făr' de busolă și fără de hartă
În lotca ta cioplită-n coji de nucă
Te-avânți în larg și valuri mari te poartă
În plin taifun pe marea cea năucă.

Ai vrea să strigi, nu-i nimeni să te-audă
Decât un pescăruș purtat de vânt
Îl simți stingher și slab, un fel de rudă
Și nu-i nădejde-n zare pe pământ.

Te-ndrepți purtat de val spre nicăierea
Nădăjduind un loc să-ți sprijini fruntea
Dar simți curând că te-a lăsat puterea
Și dintr-o dată ți se năruiește puntea.

Și-ajungi curând, curând la Marea Moartă
Făr' de busolă și fără de hartă…

Sãrmanul trup trãind în sihãstrie

Sărmane trup trăind în sihăstrie
Visând la dezmierdările lumești
Robit ești de lumina sinilie
De care nu mai poți să te ferești.

Te-ai rătăcit într-un adânc de zare
Pribeag și singur cum e doar proscrisul.
Și nu te-ntreabă nimeni cum e oare
Să-ți fie sfărâmat într-una visul?

Ți-e sete de izvorul dulcii case
De plopul tânăr străjuind ograda,
Și nu mai bagi de seamă frigu-n oase
Și nici durerea ce ți-a frânt obada.

Atât ți-a mai rămas: dorința vie
Sărmane trup rămas în sihăstrie…

Mă uit la tine ca-n oglinda firii

Mă uit la tine ca-n oglinda firii
Și recunosc doimea din rotund.
Îmbujorați pe puntea regăsirii
Am răsfirat nisipul de pe prund.

Am numărat bobițele cu sita
Într-un căuș de palmă nădușit
Nerăbdători să căutăm pepita
Și s-o păstrăm în sânul umezit.

Dar înainte să se iște spaima
Am stat de veghe lângă umbra ta
Și-am alungat suspinele și-ngaima
Tăcerea pogorând, povară grea…

Mă uit la tine ca-n oglinda firii
S-a împlinit miracolul iubirii…

Se lâncezise în carafă vinul

Se lâncezise în carafă vinul
Și pâinea caldă se făcuse piatră
Înmărmuriseră tăciunii-n vatră
Nutream să fur a Timpului parafă.

S-aducem înapoi – voiam – sărutul
Ce-a fost sublim să rechemăm în timp.
Și retrăind în taină începutul
S-aducem focul sacru din Olimp.

Am străbătut atâtea frontiere
Și-atâtea căi mai sunt de colindat
S-ajungem la Nevadele Sierre
Și să aflăm de-acum ce ne-a fost dat…

Se lâncezise în carafă vinul
Când pentru noi se întrunise Cinul….

Pe chei hălăduit-am mână-n mână

Pe chei hălăduit-am mână-n mână
Sub briza împroșcându-ne pe piele
Când soarele cu luna se îngână
Cu mintea urmărind un dans de iele.

Eram frumoși și singuri împreună.
Ce pură și ce rece era clipa!
Simțeam cum însuși aerul se-mbună
Iar de pe chei ne-ademenise pripa.

În liniștea impusă de pudoare
Mergând la pas cu stelele-n tării,
Credeam că doar cuvântul ne mai doare
Cuvântul cel născut din veșnicii.

Și clipei îi spuneam: mai stai, amână
Pe chei hălăduiam noi doi de mână…

Pãrea cã hruba lunii mã înghite…

Părea că hruba lunii mă înghite
Cum întunericul în peșteri stalactita
Cădeau în iarbă stelele-nflorite
Meteoritul își pierduse-orbita.

Era o noapte surdă și neclară
Plesneau în becuri stinse licuricii.
Se tulburase liniștea barbară
De frigul și de nădușeala fricii.

Pe trei cariatide-mi stă iubirea.
Ființele de aer din cuvinte
Îi măsurau c-un ochi nemărginirea
Și-o așezau printre icoane sfinte…

În ceasuri de-așteptare nesfârșite
Părea că hruba lunii mă înghite…

Un zbucium nesătul şi tandru sunt

Un zbucium nesătul și tandru sunt
Și-aș vrea să nu se isprăvească visul
Refuz tăcerii înțelesul crunt
Și populez cu dragoste abisul.

Îmi curge mir de lacrimă-n cuvânt
Când te rostesc în fibra mea și-n minte
Să-l las să curgă în potirul sfânt,
Ori să-l ascund în inima-ți fierbinte?

Eu mă înduplec doar așa să mor
Cu numele iubitului pe buze
E ca un început firav de zbor
Al dorului înfiorat de muze…

Cu tine-n gând cutreier Paradisul
Și-aș vrea să nu se isprăvească visul…

14 martie 2008

Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte

Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte
Să-ți lumineze versul pe care îl vei scrie
Păleau cuvinte albe, păleau petale moarte
Doar focul din peniță părea că te îmbie…

Cu lacrima din frezii eu ți-am stropit obrazul
Și c-un surâs, răbdarea ți-am pus-o la oblânc,
Când înfloreau lumine sfioase ca topazul
În tainițele firii cutreierai adânc…

Și dezgoliți de umbre sub lespedea-nserării
Alunecam alături, îmbrățișați în carte
Simțind pe buze – roșu – același gust al sării
Când despicam genunea în două-a Mării Moarte.

Dar necuprinsu-acela, nici nu mai știu de vremu-l.
Îmi curge mir din gură, când îți rostesc Poemul…

14 martie 2008

Fluidu-acela tainic ce-ţi alerga-n viscere

Fluidu-acela tainic ce-ți alerga-n viscere
Ca un torent de ape, în veci nestăvilit.
Eu l-am simțit în sânge, că-i lapte și e miere
Și e parfumul proaspăt în crângul ofilit…

Iubirea ta e dulce, așa cum e pelinul
Și-mbată cu arome și cu miros de mosc.
Cuvântu-nțelepciunii e-amețitor ca vinul
Din mii și mii de zvonuri, ecou-i recunosc.

De unde știi că miezul în rană-și poartă nimbul
Și flăcări răcoroase țâșnesc din ochii-n rouă?
Ai vrut un vis; zadarnic să negi, mai bine schimbu-l
Și răsădește-ți altul cu mâinile-amândouă.

De-aceea-ți spun, iubite, tu caută și cere
Fluidu-acela tainic ce-mi alerga-n viscere…

14 martie 2008

Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii

Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii
Eram în toamnă-atuncea, mă pregăteam de-odihnă,
Când am simțit cuțitul cel dulce al iubirii
Și mi-am pierdut răgazul și azima de tihnă...

Mă primenisem lung și-atent într-o oglindă
Să te întâmpin seara, când stelele dau muguri,
Când luna, maiestuoasă, extatică, fiindă,
Gusta pe rând din cornul cu boabele de struguri.

A fost o clipă rară, de taină și fecundă;
Duram un edificiu de vis, din temelie.
Simțeam iubirea-n fibre, tumult cum ne inundă,
Când rămăsese numai – din lună – o felie...

Dar cum să pun eu stavili și gratii nălucirii?
Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii...

14 martie 2008

Obrazul stâng mă arde în flăcări sângerânde

Obrazul stâng mă arde în flăcări sângerânde
Și pleoapa-mi bate-a vise sculptate-ntr-o firidă.
Privesc la steaua noastră, misterioasă când e
Și luna se ascunde timidă după-absidă.

Ce taină străbătută de umbre și fantasme
Se iscă-n suflet seara, când gândurile-ți strigă!
Chiar Timpul – samavolnic – e născător de chiasme
Și-ți pune-acum pe deget – de aur – o verigă.

Aștepți mirat ca zorii în rouă să te scalde
Și-alungi o rămășiță de gând, nechibzuită,
Nu mai privi-ndărăt, ci-n viitor, heralde,
Că-n frăgezimi de-o clipă e starea fericită…

Obrazul drept mă arde în flăcări sângerânde
Cuvintele se-așează pe inime flămânde…

14 martie 2008

Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare

Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare
Îmi sparge-acum timpanul în țăndări nevăzute.
E frig în suflet, frunze – căzute la-ntâmplare
Mi-aduc din nou aminte de frumuseți pierdute…

Se-nvârte caruselu-n tristeți sfâșietoare
Eu nu mai știu bobocii, când au căzut, sleiți,
Din pomii încă tineri, la prima rece boare
Și au rămas copacii acum nemîntuiți.

Tulburătoare unde concentrice se iscă
Și trag la mijloc firul cel galben și subțire.
Mă-ncearcă-ntr-o părere, tristeți de odaliscă
Deși-am pornit la nuntă, sunt văduvă de mire…

Și-n liniștea-nserării, eu mai aud rumoare:
Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare…

14 martie 2008

Ţi-am scris aseară ultimul sonet

Ți-am scris aseară ultimul sonet
Cu gene și cu buze-ntredeschise
Iar literele-n pas de menuet
Se legănau cerând să fie scrise.

Păreau niște bobițe de Rozar
Gătindu-se de sfânta rugăciune.
Chemând aceiași sfinți din calendar
Să se cuminece și să ajune.

Ți-am scris cu rouă caldă pe obraji
Era o noapte propice femeii;
Cădeau ninsori albastre pe grumaji
Și se roteau în dansul Salomeii…

Și-n noaptea cea cu stele – berechet
Ți-am scris în taină ultimul sonet…

14 martie 2008

Spre tine-mi plec obrazul, izvorul meu de taine

Spre tine-mi plec obrazul, izvorul meu de taine,
Să-ți simt pulsarea caldă – un cântec în câmpie
Și-n dansul de naiade să mă desprind de haine
Să mă-nfior ca frunza atunci când vântu-adie…

Că nu există, poate, orgolii în iubire,
Al inimii triumful, nu-l simți în singurare.
Să poposim o clipă în Timp ca-n nesfârșire;
Cuvântul să ne fie – o dulce murmurare.

Și melodia suplă, va fi ca o jertfire
Frenetică, supusă, acestui dans de iele.
Îmbrățișare sfântă, prinos de dăruire
Căzută peste noapte, ca ploile de stele…

Mă primenesc și-n taină, te-ntâmpin, nălucire,
Nu vreau să mai existe orgolii în iubire…

14 martie 2008

Aşteaptă dar, să ne-mpletim cărarea

Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea
Spre unic sens ce-avem de străbătut;
Întâmpinați cu pâinea și cu sarea
De îngeri, în cântări de alăut.

Așteaptă dar să ne luăm de mână,
Și strâns îmbrățișați să ne pornim
Spre clipa care zi de zi ne-amână
Așteaptă dar, iubirea s-o menim.

Să-nduplecăm luminile din aștri
Și umbrele pe chipul trist al lunii.
Să-nduplecăm și munții cei sihaștri
Să nu prăvale pulberea genunii.

Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea;
Dar până-atunci să pregătim zburarea…

15 martie 2008

Ca-n cornul abundenței vii în mine

Ca-n cornul abundenței vii în mine
Mireasmă, miez și-ntru sămânță nouă
Răsai și crești în apele-mi veline
Ca în pământ virgin udat de rouă.

În anotimpul dimineții-n care
Se pregătesc cerboaicele de rut
Ne pregătim sfioși la lumânare
Să primenim o lacrimă-n sărut.

De-atâta sfioșenie pioasă
Chiar ochii ninși ai florilor se-nchid
Mi-e pielea și ți-e pielea luminoasă
Și vorbe albe se rostesc în vid.

Vin stele-n plete tandru să se-anine
Și-n cornul abundenței ești în mine.

15 martie 2008

Obrazul ațipit îmi tresărea

Obrazul ațipit îmi tresărea
Pe gura ta de iarbă de pe plaur.
O stea în colțul gurii îți mijea
Și raza ei te-ncununa cu laur.

O mână mătăsoasă adiind
Deasupra frunții tale înnimbate,
Și cântecul desfigurat de jind
Chiar fără sunet în auz străbate…

Ascultă pân' o fi să cadă neaua
Tăcerea subțiată de ivor
Și la zenit, cunună-te cu steaua
Cu numele predestinat: Alcor!

Și m-am trezit că îngerul veghea
Obrazul ațipit ce tresărea.

15 martie 2008

În mâna ta-s o mică zburătoare

În mâna ta-s o mică zburătoare
Cu sufletul din suflet, zbor de viață.
Tu n-ai știut că mâna goală doare,
Și ce rămâne dintr-un zbor – e-o ață?

E spart demult la ușa ta lăcatul
Portița coliviei ai deschis-o
Dar nu am inventat chiar noi păcatul;
Și cheia de la pom de ce-ai omis-o?

Având de-atunci cu tine părtășie
Noi suntem sclavii unei robitoare vini
Și am gustat aceeași fantezie
Într-o splendoare albă de lumini…

Mă-mbeți și azi cu sfânta ta licoare
Și viața mea e-o mică zburătoare…

15 martie 2008

Asculţi acuma singur, tãcerile din şoapte

Asculți acuma singur, tăcerile din șoapte,
În zgomotu-nserării se iscă-ncet ecouri.
Chiar stelele firave și-au lepădat halouri
Tu pentr-un strop de zâmbet, ajuns-ai fur în noapte.

Prea multă risipire e-n gânduri și cuvinte
Și umbl-un zvon amarnic de început-sfârșit.
Abia de lepădat-ai cămașa ta de mire
Și-și fac culcușul greieri în părul tău cernit.

Culorile-s pălite și umbrele incerte
Nu recunoști ținutul în care ai ajuns.
Ți-ai strâns surâsul palid și trist între coperte
Și te dedai acestui mister de nepătruns.

În zgomotu-nserării se iscă-ncet ecouri
Și mugete de zimbri, de inorogi și bouri…

15 martie 2008

La cea dintâi atingere de-arcuş

La cea dintâi atingere de-arcuș
Am rezonat din fibrele viorii:
Un sunet diafan muiat în tuș
Sub aripă mi-a răscolit fiorii.

Mi-a fost și vântul blând dinspre zenit
Și aerul din oase ce mă-mpinge
Nici nu întreb de unde a venit
E-o apă ce nici focul n-o mai stinge.

Dar au rămas înfipte-n orizont
Cuvintele zăcând neinventate
Îmbrățișate fără-a ține cont
Nici pentru cine ele-au fost durate.

Am rezonat din fibrele viorii
Dar în deșert se-nvârte roata morii…

17 martie 2008

Mă cauți ca pe iarba cea de leac…

Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Ca să desfereci ușile pădurii.
O stea care se iscă la un veac
Îți înflorise brusc în colțul gurii.

Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Ce îi striviseși mustu-n cerul gurii
Și în adâncul codrului feleac
Simțit-ai gustul cuminecăturii.

Un cântec se năștea abia mijit
Amirosind a freamăt de pădure
Treceam desculță-n crângul înflorit
Necercetat de bardă ori secure.

Mă cauți ca pe iarba cea de leac
Visând la neaua de acum un veac…

17 martie 2008

Eşti iar aici şi cine te va smulge?

Ești iar aici și cine te va smulge
Din mine implântat ca-ntr-un genom?
Se străduiește clipa să divulge
Întreaga așteptare până vom

Precum un crucifix căzut din dom
Pe care pasărea cu aripi large
L-a spart cu ciocul, l-om lipi și l-om
Sui și arbora pe vechi catarge…

Așa ne-am fost și noapte și azur
Lumină și-ntuneric și splendoare;
Pe malul mării cu nisip velur
La vremea când se-ntorc în port cocoare…

Precum cuvântul ferecat în tom
În mine implântat ești ca-n genom.

17 martie 2008

Sã mor, sã dorm pe gura gurii tale

Să mor, să dorm pe gura gurii tale
Într-o iubire-amarnică de fată,
Și-apoi ca în acorduri triumfale
Să simt cumva că mă mai nasc o dată.

Urmând în vis procesiuni cu torțe
La umăr drept lipit un umăr stâng.
Superbe încleștări de oarbe forțe
În crugul dimineții râd și plâng.

Un cuplu ziditor, Manole - Ană
Să-și picure alături de sudoare,
O lacrimă de sânge diafană
S-o toarne drept în temelii licoare

Și în tăcerea pogorâtă, moale,
Să mor, să dorm pe gura gurii tale…

17 martie 2008

Mi-ai aşezat o diademã frunţii

Mi-ai așezat o diademă frunții
Cu dragoste să fiu înnobilată
Frumoasă ca în așteptarea nunții
În trup femeie și în suflet fată…

Voi pune chiar și aștrilor halouri
Și voi striga de-or să răsune munții:
Din șapte-n șapte întorcând ecouri,
Frumoasă ca de dinaintea nunții…

Frumoasă ca o harpă neciupită
O alăută rezonând din strună
În noaptea sfântă când voi fi iubită
Poem îți voi ciopli în veche rună.

Și voi striga de-or să răsune munții:
Frumoasă-s ca de după noapte nunții!

18 martie 2008

Doar pentru noi voi inventa o altă limbă

Doar pentru noi voi inventa o altă limbă
Limbajul ce mustește-a mângâiere
Acela doar ce sufletele-nnimbă
Compus din brațe pline de tăcere.

Și descifrându-i noul înțeles
În taină – tu și eu – la ceas de rouă,
Nu vom mai ști de unde am purces
Să bem căuș din palmele-amândouă…

Nici chiar pe ce cărări ne-or duce pașii
Ci numai îmbătați de mustul vieții
Vom spune cum au spus înaintașii
Iubindu-se în crugul dimineții.

Și gândurile-n falduri mi se plimbă:
doar pentru noi vom inventa o limbă…

18 martie 2008

Am sã-ţi strivesc cuvintele-n sãruturi

Am să-ți strivesc cuvintele-n săruturi
Într-o superbă ploaie de mirări
Mai proaspete ca apa rece-n ciuturi
Să n-avem timp măcar de respirări.

Și ascultând de tainice vibrații
Ne vom trezi-n iubire avântați,
Cutreierând într-o clipită spații
La ceasul cosmic numai, ancorați.

Și ce nevoie-avem de înțelesuri,
Când doar iubirea singură-i, temeiul?
Ea schimbă-n adevăr acele versuri
Cum spun și Axionul și Mineiul…

Ea singură dă gustul dulcei sări
Într-o superbă ploaie de mirări…

18 martie 2008

Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară

Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară
Batista fluturând ca o chemare
Va fi o-mbrățișare dulce-amară
Că-i trenul vieții gata de plecare…

Și dacă ațipi-voi, Cunegundă,
Pe gura ta fierbinte, răcoroasă,
Nu mă trezi, mai lasă-mă-o secundă
Să-i simt aroma crudă și mustoasă…

E-o-ntoarcere în orice despărțire
Și-am să te-aștept cu chipul tău pe pernă,
Să prelungim minutul de iubire
Iar contopirea va părea eternă.

La ceasul când și iarba se-nfioară
Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară…

18 martie 2008

Pe şei de curcubeu mustangi sãlbatici

Pe șei de curcubeu mustangi sălbatici
De pletele ninsorii când se-agață
Așa am fost scăpați din frâu, lunatici
Înaintând înspre adânc de viață.

Și dispărând cum dispărut-a ceața
În ceas târziu de-amiază între raze
Ne vom spăla doar în agheazmă fața
În spulber de smaralde și topaze.

Ne vom închide între paranteze
În cuib de dor din noua noastră urbe
Ca nimeni, nimeni, nimeni să cuteze
Să ne găsească și să ne disturbe…

Vom fi cutreierând adânc de ceață
Legați cu frâul dragostei de viață.

18 martie 2008

Purtai pe umeri cruce de damnat

Purtai pe umeri cruce de damnat
Și-aveai în ochi stigmatele iubirii;
La oiștea Lunii pururi înhămat
Plăteai bănuț de vamă nemuririi.

Și din lăcașul fraged al prunciei
Tot alergând ca să ajungi himera
Ți-ai luat pe lume crucea Poesiei
Și versul tău colindă emisfera.

La fel cum muza, veșnic aripată
Din Polul Nord, în Sud, ori în Canberra,
Ca și regala tâmplelor – fregată –
Din Caraibe până-n Englitera

Plăti-vei prețul scump al nemuririi
Cât porți în ochi stigmatele iubirii.

18 martie 2008

Ce stranie, sublimă simbioză!

Ce stranie, sublimă simbioză!
Precum într-a luminii entropie,
E între-un fluture și o mimoză
Trăind într-o perfectă armonie…

Când de pe-aripă-și scutură polenul
Căzând pe-obrazul palid de mimoză,
Portița s-a deschis până-n Edenul
Ce stranie, sublimă simbioză!

Și din această scurtă încleștare
Răzbat în cer miresmele de roză,
Adulmecate până-n depărtare,
În aburii cei tulburi de nevroză…

Un fluture de carne și-o mimoză
Ce stranie, sublimă simbioză!

18 martie 2008

E golu-acesta roşu, palpitând

E golu-acesta roșu, palpitând
Cum inima palpită-n văgăune,
Și cum hălăduie în minte-un gând
Trăgând și trupul tot înspre genune.

Cum la edec luntrașii barca-și trag
La fel ne ducem luntrea pe uscat,
Dar ignorând Pithii și-Areopag
Răspunsul sibilinic e mascat.

E-n noi acel primordial izvor
Și seva caldă circulă-n poeme.
Ne-apasă tandru gânduri de ivor
În timp ce carnea sângeră și geme…

E golu-acesta roșu, palpitând
Și doru-n suflet pururea flămând….

18 martie 2008

E-un adevăr, şi cine-ar recunoaşte?

E-un adevăr, și cine-ar recunoaște?
Și-un inefabil ce se lasă prins:
Te port în mine ca și cum te-aș naște
Și te-aș zvârli din nou în Necuprins…

Femeie-n trup, fecioară în cuvinte
Nimic nu-mi pare-a fi cu neputință:
Te zămislesc necontenit în minte
Ca pe-o ofrandă-adusă cu priință…

Pe urma întâmplării-ntr-o pădure
Printre copaci de silex eu alerg
Și aspru mă rănesc într-o secure
De nu mai pot nici urmele să șterg.

Mă recunoști la cea dintâi privire:
Femeie-n trup, fecioară în vorbire…

18 martie 2008

E ştearsă urma noastră de sărut

E ștearsă urma noastră de sărut
Și carnea e supusă neființei
Va trebui s-o luăm de la-nceput
Deasupra inimii și a voinței…

Captivi unui impuls năucitor
Ni se părea un dans de-a nemuritul
Și sângele era ca de ivor
Până-n plăsele ai înfipt cuțitul…

Pumnalul tău de carne fremătând
Ca fulgerul din creștet în călcâie.
Îl simt și azi cum mă străbate blând
Și-n loc să mă rănească, mă mângâie…

Banchetul nupțial a început
Și-i ștearsă urma noastră de sărut…

Ne îndreptăm în paşi de menuet

Ne îndreptăm în pași de menuet
În muzică precum se-ndreaptă mirii
Să celebrăm eroticul banchet
Balansul efemer al nemuririi.

Ne învârtim în caruselul firii
Captivi ai unui gând amețitor:
Pe buze-având pecețile iubirii
Și ambra ce ne dă impuls de zbor.

Dar ce lumini în umbra nălucirii!
E sprijinit azurul de Anteu.
Oficiem banchetul fericirii
În sunetul de harfe – tu și eu –

În muzică precum se-ndreaptă mirii
Ne desfătăm cu fructul împlinirii.

18 martie 2008

A fost aşa, ca mai presus de fire

A fost așa ca mai presus de fire
Chemat de dulci miresme-n joc fecund
Iubite, să-mi devii alcătuire,
Miracol, împlinire și rotund.

Și-ascunși adânc în pântecele firii
Ca-n apa amniotică a mumei
Îmbrățișați precum uniți sunt mirii
Noi doi să dăm însuflețire humei…

Ca nașterea cometelor în Ord
Așa născum cuvintele de nuntă.
Venind din cel îndepărtat fiord
Azi nu mai sunt deloc o rece suntă.

Trezite-s toate, mai presus de fire,
Într-o temeinică și caldă-alcătuire…

18 martie 2008

De pierdere

- Actriței Stela Popescu Temelie -

Se face pustiu împrejur
Se face pustiu în cuvinte
Ce aer, ce aer impur
Se cațără pe oseminte!

Te chem dintr-un miez de tăceri
Te strig de aproape-departe
Răspunde bicisnicul ieri
Și-mi urlă-n timpane a moarte.

Mi-e trupul bolnav și flămând
Vin apele să mă inunde
Aștept în zadar un comând
Primit niciodată, niciunde.

Eu iarăși și iarăși te strig
Te chem și când îngerul plânge.
De-atâta pustiu și de frig
Se face-ntuneric în sânge!

Dar sper că mă va hărui
Un orb c-un toiag de nevină
Și soarele-mi va primeni
Transfuzia mea de lumină…

Galați, 4 martie 2008

Am ales o carte drept comând

Am ales o carte drept comând
Pentru drumul cel mai de pe urmă;
Literele sale rând pe rând
Par că-s a Păstorului cea turmă.

Un crâmpei de lacrimă-n altoi
Parcă se înalță, nu coboară
S-a pornit un viscol în zăvoi
De petale albe care zboară.

Și-n vâltoarea dalbă de april
Patul sărbătorii – de ivor –
Simt de parc-o mână de copil
Poposește de obraz ușor.

Bucuria-n lacrimă se curmă
Pentru drumul cel mai de pe urmă…

5. IV. 2008

Când strig surpată-n gânduri departele din mine

Nu sunt nici ploi destule dogoarea să-mi aline
Când strig surpată-n gânduri departele din mine.
Deasupra vântul frânge safire-n crengi de tuia
Atunci mă duc la nuntă spre ceruri: Aleluia!

În clipa când alaiul îmi fi-va amintire
Când carnea subțiată uita-va, totuși rostul,
E prea târziu, iubite, târziu pentru nuntire
Curând, curând afla-voi ce mare este costul!

Pe țarini, grădinarul a-mprăștiat semințe
'N căușul întâmplării, doar una răsări-va
Zvârlită de Acela ce-n palide ființe
Un Duh de mângâiere așeza-va, ne uni-va.

Abia pre când Selene pornește să-nlumine
Eu strig cu-nfrigurare departele din mine…

7 aprilie 2008

Trudită de prea mulții – nu știu dacă

Trudită de prea mulții – nu știu dacă
Aripă, zboară-mă tu – peste apă
Când gândurile mele vin și pleacă
Rămâne-mă aripă și mă-ngroapă.

Rămâne-mă în viață încă și-ncă
Să am soroc măcar de o iubire.
De nu, zdrobește-mă-ntr-o zi de-o stâncă
Doar astfel să purced în nemurire.

Aripă, du-mă încotro, mă zboară,
Spre cât mai 'Naltul și spre Nesfârșitul.
Pe steiul de pe care-o căprioară
Contemplă cu uimire infinitul.

Mă duc, mă zboară tu aripă frântă
Că-n mine un păcat pumnalu-mplântă...

8 aprilie 2008

Exorcizez din mine – îndurerată foarte

Exorcizez din mine îndurerată foarte
Așa cum altădată eu așezam pe-altar
Iubirea mea de viață, iubirea mea de moarte
Și îngerul acela cu chipul de ivoar.

Eu smulg din mine-acuma, cum smulgi din rădăcină
Copacul încă fraged, s-aprinzi un foc bengal
Așa cum brusc ai stinge chiștocul de lumină
Și-n valurile beznei te-ai avânta spre mal.

Eu smulg și rana gurii mă mustră în tăcere
Iubirea mea trecută prin rai ca și prin iad
Și umbra lunii mută, înfuriată-mi cere,
Să-i ies în cale nopții, să mă aștepte-n Had'.

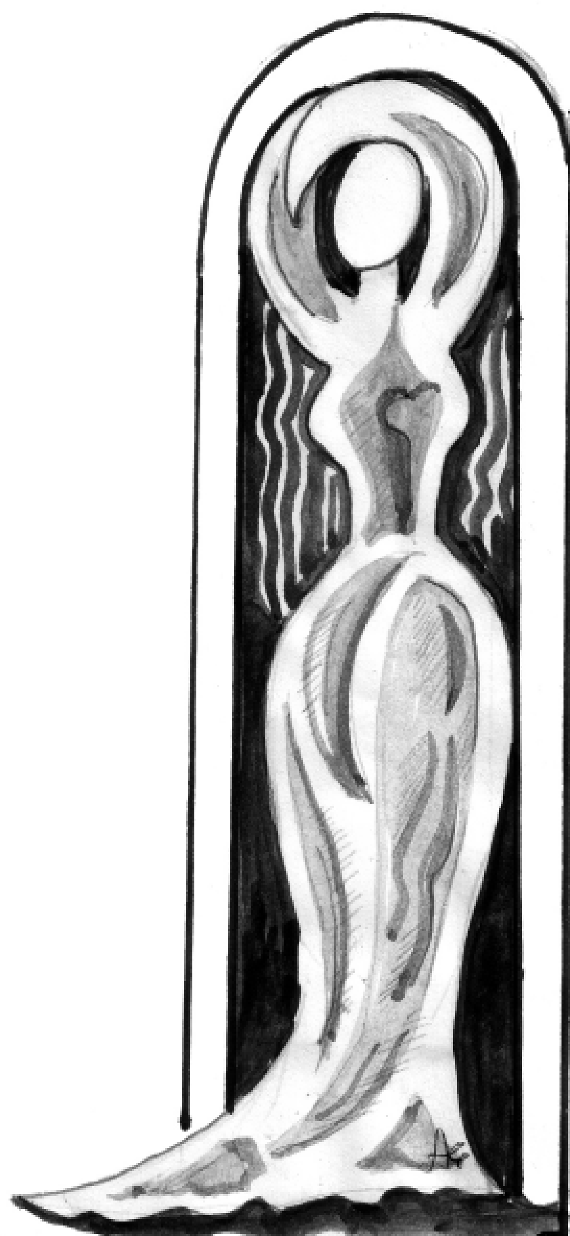
S-așez cum altădată eu așezam pe-altar
Din lacul cărnii noastre – curatul nenufar…

8 aprilie 2008

O nuntă de cuvinte

- 111 sonete neînchipuite-

Din tot ce am, nimic nu-mi aparţine

Din tot ce am, nimic nu-mi aparține
Nimic al meu – din tot ce-agonisesc.
Clădesc, clădesc doar pe străvechi ruine
Și cu un gest apoi le năruiesc.

Zidesc din nou cetățile duine
Mi-e inima sedusă de Anteu
Din lacrimi și din doruri genuine
Dar pentru cine, știe Dumnezeu...

Am străbătut curenți și ape line
Dar nu m-am plâns, de-a fost ușor sau greu.
În viață doar iubirea ta mă ține
Ți-mpart monada sufletului meu.

Din tot ce am, nimic nu-mi aparține
Clădesc doar pe nisip și pe ruine.

9 aprilie 2008

Vezi tu, mai mult ne-a rãstignit ispita

Vezi tu, mai mult ne-a răstignit ispita
Pe rugul de tăcere al zăpezii
Și n-am văzut cum clipa-și cerne sita
Mușcând hulpav din pleoapele nămiezii.

În loc să bat, m-opresc în dreptul porții
Stingheră umbră-n tristul abandon
Și-n timp ce-un înger îți aruncă sorții
Noi nu mai fredonăm la unison.

Pe valurile-n flăcări, pescărușii
Își ard aripile-ntr-un țipăt trist
Și nu e nimeni azi în dreptul ușii
Să îmi aducă-aminte că exist.

Doar fără harfe pribegesc aezii
Pe rugul de tăcere al zăpezii.

10 aprilie 2008

În lutul obrindit de-acasă

În lutul obrindit de-acasă
Precum un arbore răsai
Să-mi faci privirea aburoasă
Pe gura florii celui rai.

Să te strecori la mine-acasă
Deschide-mi ușa cea de Rai.
Îți las merinde, vin pe masă
Și clipei îi ordon: Mai stai!

Precum un arbor mic - bonsai
Sădit în glastra mea de-acasă
Rămâi pe când din vis tresai
Să mă eliberezi de-angoasă.

Precum un arbore răsai
În paradisul lunii mai...

10 aprilie 2008
Ziua când mama ar fi
împlinit 89 de ani

Atâția muguri cresc nedescântați

Atâția muguri cresc nedescântați
Uitând la timp prielnic să înfloare
Se scutură devreme lepădați
Ca niște semne grele de-ntrebare.

În propriul parfum înveșmânți
Înzgribuliți și neatinși de mână
Ei cad mustind de seve – bosumflați
Atinși de roua dimineții – până

Și ce culori ar zămisli, ce rod!
Ce gusturi și arome-mbietoare!
De n-ar porni în nevoit exod
Cu mult-nainte de a da în floare.

Atâția muguri cad nedescântați
De miez și de sământă lepădați...

10 aprilie 2008

Ți-e respirarea în căușul gurii

Ți-e respirarea în căușul guii
La fel de proaspătă și jinduită
Cum pâinea-n vinul cuminecăturii
După spovadă e binevenită.

Legați suntem ca de un fir de plâns
De funie cum este strâns legat
Un mort frumos și binecuvântat
De avuția ce-n secret a strâns...

Iar pașii-n menuetul regăsirii
Abia ating din când în când podeaua
Când în surdină-aud pe coarda lyrii
Un dezacord ce mușcă-ncet podeaua.

Dar zac îngălbeniți defuncții crini
De când am devenit ca doi străini.

10 aprilie 2008

Aş vrea s-ajung în cer pământ de flori

Aș vrea s-ajung în cer pământ de flori
Din trup să-mi crească irișî, orhidee.
Să simt în trup arcușuri de viori
Vibrând precum câmpia Elizee.

Apoi prin sângele sudorii sale
Să las în mine grâul să-ngermine
Stropit cu vin de ambră din pocale
Lumina din pământ să nu mă-ntine.

Ființa-n obositul abandon
Să se-nvârtească-n ritmuri pulsatile
Pe când din depărtări s-aude un zvon
De aripi sângerânde peste file.

Și-atunci florarul va striga în zori:
Veniți să cumpărați pământ de flori!

11 aprilie 2008

În duhul frumuseților divine

În duhul frumuseților divine
Din cele patru vânturi adunate
Să-mpodobim pereții cu aldine
Gândirile-n tăceri crucificate.

Uniți ca sfinții pe catapeteasmă
Ce se-ntâlnesc făr-a cunoaște vină
Cu vorbele de proaspătă mireasmă
În orizontul reavăn de lumină.

Psalmodiind a gândurilor chiasmă
Să mergem să sorbim din vinul vieții
Ca pururi adierea tinereții
S-o resimțim în oase și în plasmă.

Uniți ca sfinții ce-și aflară locul
Noi - fără vreascuri să aprindem focul.

12 aprilie 2008

Precum ciulinu-mpins de vântul sorţii

Precum ciulinu-n vântul dimineții
În Bărăganul pustiit de roadă
Eu m-am aflat la marginile cetii
Purtând cu grijă propria monadă.

Așa voiam, prin lume, cristofor
Să umblu cu lumina increată
Dar pasul imperfect cum să-l măsor
Cu infinitul cel fără de pată?

Să pun începere închinăciunii
Așa cum – cuib își face-un roi de-albine
La streașină, în mijlocul furtunii
În cea mai palidă dintre lumine.

Chezașă-i fecioria închiantă:
Nu vreau să pierd lumina increată.

13 aprilie 2008

Degeaba porți cuvinte funciare

Degeaba porți cuvinte funciare
La piept precum pe niște pandantive
S-or vlăgui simțirile precare
Și-atunci zadarnic iei paliative.

În versurile dinonisiace
Între aldină, bold și uncială
Se scurg și întâmplările stângace
Nevrednice de-o vârstă crucială.

Pe când portița gherle-i descuiată
Oricât de rezistent clădit-ai zidul
Cetatea fi-va de tâlhari prădată
Și-atunci pătrunde chiar și-n piatră vidul.

De-ar fi cetatea cât de rezistentă
O poartă a rămas adiacentă...

13 aprilie 2008

Tu zămislești în cuibul de prihană

Tu zămislești în cuibul de prihană
Din flori de tină doar făpturi cerești
Așa cum țipătul se-ncuibă-n rană
Și-i leoarcă de pedepsele lumești.

În zori pătrund tâlhari să-ți fure visul
Și ți-l ucid cu pietre prețioase
Cum în areopag se cerne-abisul
Iar vântul din pustiuri intră-n oase.

Ți-s gândurile –păsări împușcate
Pierite toate-n lutul cel flămând
Precum flamingii-n valuri înspumate
Se-avântă spre ocean din aripi dând.

Ce straniu-apare-n zare paradisul
Când sufletul în cuie stă - ucisul!

13 aprilie 2008

Dar ce eternitate ne va ține

Dar ce eternitate ne va ține
Și ne va adopta în sfera sa?
Stăpân pe suflet și pe trup, vezi bine
Nu-i nimeni, Doamne, decât mâna Ta.

Ca strugurii de taină pe ciorchini
Ne adunăm în dorul de-a zbura
Dar clipa de-nălțare, știe-oricine
Nicicând, niciunde va putea dura.

Ne întrebăm atât : ce-a mai rămas
Din floarea ce-am strivit-o sub călcâi?
Pustiul, înzadarul de pripas
Ne face semn spunându-ne : rămâi!

Ia-ți aripa și-nalță-te cu mine!
Dar ce eternitate ne va ține?

13 aprilie 2008

Un tropot scurt în iarba cea invoaltă

Un tropot scurt în iarba cea invoaltă;
Au început sudorile să curgă
Și în otavă mușchii toți tresaltă
De pe grumajii cei de iapă murgă.

Un nechezat nervos cu spume albe
Și fornăitul cel sălbatic încă
Din colții ei, perechi-perechi de salbe
Și o privire ca o noapte-adâncă.

Abraș miroase roua armăsarul
Și slobod evadând din herghelie
De pe făraș înfulecă tot jarul
Și-apoi devine despot pe câmpie.

Un tropot scurt în iarba cea invoaltă
Perechea-n dansul ritual tresaltă.

14 aprilie 2008

O dragoste însuflețind obiecte

O dragoste însuflețind obiecte
Cu-arome dulci de fructe de pădure
Printre atâtea sonuri imperfecte
Cu-ntreg cortegiul de imagini pure.

Tandrețe sidefie în torente
Și-n revărsările de ape calme
O pasiune în trăiri ardente
Se mistuie-n căușul unei palme.

O flacără dansându-mi jucăușă
Săruturi ațipind pe forme nude
Din rugul întețit cu vreascuri ude
Și focul sacru cel fără cenușă...

Sonetele iubirii imperfecte
Rostindu-le, însuflețești obiecte...

14 aprilie 2008

Doar împărţindu-mă rămân întreagă

Doar împărțindu-mă, rămân întreagă
Și-o nuntă de cuvinte se pornește
La care-i invitat ca să-nțeleagă
Acela ce cu-adevărat jertfește.

Și vin la nunta florilor mirene
Din colțuri depărtate la ospăț
Bărbați robiți de fete azucene
Și totul pare-un prelungit ospăț.

O catedrală zace dărâmată
De viitura nopții cea cumplită.
Rămân în Logos pururi atârnată
Întreagă mi-e ființa împărțită.

Și-așa mă dărui, cine să-nțeleagă
Doar împărțindu-mă, rămân întreagă...

14 aprilie 2008

Când îndoielnică e adăstarea

Când îndoielnică e adăstarea
Și zgomotul tăcerii m-asurzește
Îmi răscolește uneori mirarea
Și fiece cuvânt e strâns în clește.

La fel cum un țăran pândește ploaia
Cu ochi micit mereu spre răsărit
Așa pândesc cuvintele pe foaia
Pe care gândul meu a odrăslit.

Să-mi amintesc, demult uitatul joc,
Mi-e pasu-mpiedicat și-n loc să fug
Cu vreascuri umede aprind un foc
Și drept osândă mă arunc pe rug.

Perfect e cubul chiar de-i sfărâmat
La fel ca și cuvântul adăstat.

14 aprilie 2008

Iubind ne-or astupa pe rând troiene

Iubind ne-or astupa pe rând troiene
De vorbe doar atuncea inventate
Pe când sonete michelangiene
Păli-vor de pe buzele uscate.

Atunci doar, ști-vom prețui sărutul
Când mântuite-s gesturile-n taină
Și-n toi de-ngheț, când înflori-va lutul
Ne-om îmbrăca într-a iubirii haină.

Și rodul întrupării din doime
Pe cât de dulce și amețitor
Păcat de-i, nu-l va știe nime
Că-i leac de boală și mântuitor.

Iubind ne-or astupa pe rând troiene
Și ne-or preface-n apele mirene...

14 aprilie 2008

Ne (în)trudim să preacinstim cuvântul

Ne (în)trudim să preacinstim Cuvântul
Nevinovați de tot ce ni se cere
Și-abia dacă ne ținem legământul
Pe care l-am făcut întru tăcere.

Expresii nonverbale se încheagă
Pe buza mută-a mâinii tale drepte
Și-n ele stă imaginea întreagă
A cerului escaladat în trepte.

Slujbași suntem luminii deopotrivă
Ne facem un condei în vârf de stea
Și chiar de-s gândurile în derivă
Pe suflete se-așterne blânda nea.

Și-atâta cât ne-o ține Domnul Sfântul
Ne-om întrudi să preacinstim Cuvântul...

14 aprilie 2008

O clipă-ncremenită-ntr-un cuvânt

O clipă-ncremenită-ntr-un cuvânt
Un picur din lumina ne-nserată
Un bob de rouă pe încins pământ
Atât suntem, o lacrimă vărsată.

Într-un ocean de sare primenit
În infinit – o singură monadă
În care clipa s-a adeverit
Și unul altuia suntem obadă.

Nici nu clipești și clipa va veni
Să-ți locuiască sufletul și cortul
Dar vai și-amar de nu te va găsi
Cu banul pregătit să-ți cumperi ortul.

Sunt răscolită ca o frunză-n vânt
În clipa-ncremenită-ntr-un Cuvânt...

15 aprilie 2008

Spre clipa cea de grație alerg

Spre clipa cea de grație alerg
Maratonist într-o Olimpiadă
O, de-aș avea răgaz numai să șterg
Și îndoială, teamă și tăgadă...

Iar marile erori ce Te-au durut
Din întunericul în care m-a-mbrăcat
Acel confuz și tumultos trecut
Când vina dulce nu era păcat.

Și gândul lesne alunecător
Te poate îndrepta înspre osândă
Dar Sângele – de viață dătător –
Și Trupul Sfânt mi le-am ales comândă.

Maratonist într-o Olimpiadă
Eu vreau să-mi lepăd ultima obadă...

15 aprilie 2008

Sunt fir de iarbă pe câmpia arsă

Sunt fir de iarbă pe câmpia arsă
Ori doar un fulg dintr-un ocean de nea
Pe care vine-o ciută și îl bea
Și-așteaptă-nfrigurată clipa doar să

Se limpezească ochiu-n plânsă apă
Ce-a izvorât ca o arteziană
Și-adastă înspre ea și se adapă
Un călător sorbind ca dintr-o rană.

Odihnă-i sunt și oază de-așteptare
Și mi-aș dori în clipa cea senină
Ca după lungă și năprasnică-ncercare
Măcar o zi să-i fiu cuiva lumină.

Sunt doar un fulg dintr-un ocean de nea
Adastă pelerinule și bea!

15 aprilie 2008

Se răstigneşte clipa-n cuib de stea

Se răstignește clipa-n cuib de stea
Ascunsă ca-ntr-o palmă de Cuvânt
Din ea vin albatroșii să mai bea
Când de pe țărm sunt azvârliți de vânt.

Iar steaua naște pui de meteori
Ca în furtună și-n intemperie
Precum cometa somnoroasă-n zori
Își leapădă podoaba-n veșnicie

Dar în ocean planetele uitate
Se întrupează-n Logos revelat
Ca în sublime versuri decantate
Să sugereze versul eleat.

Și pe sub cerul liber de pământ
Atât mai sunt: O palmă de Cuvânt.

15 aprilie 2008

Cutreierând de-a surda în Olimp

Cutreierând de-a surda în Olimp
Neostenit, cu pașii ca de ceară
Poetul s-a ales în piept c-un ghimp
Ce l-a purtat aproape-un veac – povară.

Dar – păsători – toți zeii cei străini
Îi aruncau priviri fulgerătoare
Cum singur culegea cununi de spini
Și le-așeza pe frunți nemuritoare.

În urma lui cuvintele șuvoi
Ca lava se preling și varsă pară.
Primiți-le, sunt scrise pentru voi,
Și răstigniți-l, pentru-a câta oară?

Dar iată-l jefuit de anotimp
Cutreierând de-a surda prin Olimp...

15 aprilie 2008

Cuvinte sfinte în vapãi flãmânde

Cuvinte sfinte în văpăi flămânde
Prelinse-n filele de calendar
Degeaba stau zăvozii cruzi la pânde
Poetul singur e stăpân pe far.

La pavecernițe purtându-și mersul
El cere duh de rouă-n loc de vin
Și lapte sfânt din fructul copt i-e versul
Adeseori muiat în sfânt pelin.

El numai în culori de tâmplă arsă
Își varsă doru-n roze înflorind
La urmă, doar o semnătură ștearsă
Rămâne înecată-n stropi de jind.

Miresme-s în privirile lui blânde
Cuvinte sfinte în văpăi flămânde...

15 aprilie 2008

Ospăț, banchet, festinuri ori logodnă

Ospăț, banchet, festinuri ori logodnă
Alaiuri risipite în răscruci
Se-adună și se-mpărtășesc din rodnă
Și pleacă-apoi ca din cuibar de cuci.

Cristale sunt, vârtej și rotocoale
Și-s clinchetiri de clopoței frenetici
Cuvintele ce-n vers îmi dau târcoale
Îi mântuie de spaime pe eretici.

Și nici nu știu, să le ademenesc?
Ori însămi să mă las ademenită?
Cristalele ce-n versuri clopoțesc
Îmi sunt averea – neasemuită.

De ele nu știi încotro s-apuci
Alaiuri risipite-s în răscruci.

15 aprilie 2008

Mă mustră îngerii risipitori

Mă mustră îngerii risipitori
Și parcă merg la ultima logodnă
Alerg mereu din noapte până-n zori
Nu-s eu mireasa, ci doar sfânta rodnă.

Aș fi putut polenul, însămi eu
Să îl adun și să-l prefac în miere
Deși-am ales iubirea panaceu
Mă-ndrept din moarte către Înviere.

Mi-s vorbele învluite-n ceară
Și picuri cad precum din lumânare
Eu le frământ din zori și până-n seară
Ca pentru vednica iluminare.

Mă-ndeamnă îngerii ispititori:
Te bucură, mai ai un pic și zbori!

15 aprlie 2008

Deşi odihnă nu afla-vei lesne

Deși odihnă nu afla-vei lesne
În partea omenească din ceresc
Aminte ia, cum spune în pricesne
La gândurile care te muncesc.

Că temeliile sunt imperfecte
O afli-abia când casa-i ruinată
Durată n-or să-ți dea acele-obiecte
Ce-s strânse cu migală viața toată.

Nici nemurirea nu e cu putință
Fără găsirea căii către rai
Primit-ai aripi ca făgăduință
Dar tu ai vrea să le atârni de-un pai.

Aminte ia, cum spune în pricesne
Că raiul nu se cucerește lesne!

16 aprilie 2008

Curând mă voi elibera de tine

Curând mă voi elibera de tine
De cortu-n care ieri am locuit.
Nu voi păstra imagini pe retine
Decât acelea-n care ne-am smerit.

Și mă voi scutura de-acea magie
Superbă ca o bucurie tristă
Rămâne-va-n caiși o nostalgie
Și-ntr-un cireș uscat – doar o batistă.

Curând mă voi elibera de-angoase
În abur de pelin și levănțică
Voi auzi discret cum moartea-mi coase
Cămașă de mireasă cu arnică.

Și-n beznă mă vor locui lumine
Curând, când m-oi elibera de tine...

17 aprilie 2008

Din zidul ruinat răsare iarba

Din zidul ruinat răsare iarbă
E ca și cum privesc un vechi icon
Doar roua vinovată să absoarbă
Tot sângele vărsat de Rubicon.

De ce atunci mi-e dimineața oarbă
Și nu mai știu de-i bine că mijesc
Bobițele de rouă scurse-n barbă
Și spre obsidian m-ademenesc.

E zarul azvârlit într-o răscruce
Și nu știu pe ce față va cădea
Nici drumul sorții încotro mă duce
Dar totu-i scris cu sângele de stea.

Prin ochiul de licorn privesc mirat:
Cum iarba crește-n zidul ruinat.

17 aprilie 2008

În cântec, ce tăcere, în versuri ce mutism!

În cântec, ce tăcere, în versuri ce mutism!
Se-nverșună cuvântul să stea ascuns o vreme.
Mă văd în naufragiu și stau întins pe istm
În timp ce mâna dreaptă se tânguie și geme.

E iarna cuibărită în cuibul cel pustiu
Ce toarnă în clepsidră neînduratul bob
De-atâta risipire nu știu să-l mai îmbiu
Să-mi ierte risipirea din visul celui rob.

E amintirea crudă și parcă jefuită
De tot tumultul vieții, de mustul ei amar;
O stea rămas-a albă și-i neasemuită
Sunt negre celelalte, cu gust de înzadar.

De parcă suferit-am de-un straniu autism
În cântec, ce tăcere, în versuri ce mutism!

17 aprilie 2008

Ce aură de timp ireversibil!

Ce aură de timp ireversibil,
Ca o zidire întru veșnicire!
Să mă sustrag, cât o mai fi posibil
Din sacra și profana silnicie!

Cu trupul meu oficiez o lume
Eu tac: vorbește grâul pentru mine,
Că~n purgator sunt altfel de cutume
Și altfel de făclii mă înlumine!

Tăcute voci în șiruri afânate
Ori, dimpotrivă, vremi bătătorite
Îmi amintesc de fapte amânate
Ce niciodată nu~s înfăptuite.

Ce aură de timp ireversibil!
Dărâmă Doamne zidul, fă posibil!

17 aprilie 2008

Arcadia-i pământul meu de flori

Arcadia-i pământul meu de flori
Pământ cu struguri grei și miere-n faguri
Acolo dau o fugă uneori
Să mă deprind cu vechile meleaguri!

Îi dau prinos de pâine și de vin
Și platnic sunt, dar fără de zgârcire
Că vreau atunci când inima-i în chin
Să-mi îmblânzesc nestăpânita fire.

În sihăstrie sufletească-nchid
În graba cea neostoit-a clipei
Întregul meu avut și-apoi desfid
Pe cei ce se dedau în hău risipiei.

În tine caut vântul din viori
Arcadie, pământul meu de flori!

18 aprilie 2008

În alveolele de palme strâng

În alveolele de palme strâng
Mireasma ferială-a lui Prier
Izvodul ei de firul de parâng
Și astfel eu mă simt trezorier.

Eu mângâi sfoara alb-a lumânării
Știind c-o s-o aprind în crucea zilei
Dar îmi vuiește-n scoici talazul mării
Și mă-ngenunche ceața rece-a milei.

Precum maestrul de ceremonii
Ce nu-și dezminte niciodată arta
Eu jinduiesc la alte sinergii
Dar plec la drum uitând deschisă poarta.

Sunt Don Quijote fără scutier
Stârnind în vânt moriștile-n Prier...

18 aprilie 2008

Într-un sfârşit de vară indiană

Într-un sfârșit de vară indiană
Când nu uitasem sarea din sărut
Eu am simțit o mână diafană
Simțit-am oare sau mi s-a părut?

În ploi de-agheazmă m-am scăldat în zori
Apoi cu trup și duh nevinovate
Am alergat în baia de culori
Prin iarba întâmplărilor uitate.

Pierdusem iarăși gustul de sărut
Precum mătasea-crin din mângâiere
Citeam în frunze-același început
Și-n freamăt un ecou de adiere.

În început de vară indiană
M-a fulgerat în piept aceeași rană.

19 aprilie 2008

Precum un evadat în veci proscris

Precum un evadat în veci proscris
Și urmărit de tainice himere
Așa m-ascund de-o vreme prin unghere
Cu gândul înapoi spre Paradis.

Dar șarpele-ndoielii-ncolăcit
Întâi pe glezne, apoi suind grumazul
Precum un laț nu mi-a mai dat răgazul
Decât când m-a lăsat bezmeticit.

Așa m-am deșteptat muncit de gânduri
Zăcând demult în reci și goale scânduri,
De amintiri și noapte biciuit.

Cu ochi păienjenit ca-ntr-o narcoză
Castelul mi-e de vânturi năruit
Și-n palmă țin doar o defunctă roză...

19 aprilie 2008

Ascult ecoul sufletului tău

Ascult ecoul sufletului tău
Venind din depărtările agreste;
Se-aude reflectându-se-n ferestre
Și se întoarce frânt din nou în hău.

Dar cum să-i prind culoarea ori haloul
Mireasma într-un cuib de dimineață
Că-ntunecat mi-e ochiul de albeață
Și nu se lasă lesne prins – ecoul.

Aș vrea să am o mână nevăzută
Ori, tresăltat, piciorul zvelt de ciută.
Și să-l ajung în miriștea-nserării;

Să-l țin în palme ca pe-o nestemată
Și când l-oi pune la ureche-ndată
Prin el s-aud talazurile mării.

19 aprilie 2008

Am adunat luminã în cǎuşi

Am adunat lumină în căuși
Să ți-o anin pe gene și pe frunte
Din ea făcut-am către suflet punte
Aveai sculptați în raze – cerceluși.

Și soarele îți alerga prin vene
Precum un vin curat și-aromitor
Făcându-te robit și-nrobitor
În sângele ițindu-se a lene.

Noi n-am găsit finic pentru stâlpări
Și-a trebuit să ardem lumânări.
Dar între timp se pogorâse luna

Și stele zămisleau întru tăcere
Bănuți de ort semnificând arvuna
Făcându-ne mai-nalți întru cădere.

19 aprilie 2008

Îți voi cânta colind de Lăzărel

Îți voi cânta colind de Lăzărel
Păstrând cadența psalmului, ușoară
Și îmbătată ca de o licoară
Voi îngâna icosul cătinel.

Îți voi cânta, apleacă-ți dar, urechea
Și-ascultă solomonica strigare
A celei care și-a pierdut perechea
Și-o caută de-atunci cu disperare.

Eu nu vreau să-ntrerup această vrajă
Și nu mă mai sfiesc de-a nopții mlajă.
Alerg, alerg și cedri mă-nconjoară

Dar unde sunt străjerii să mă-ngâne?
I-a înghițit a dimineții boară
Sau întâlnirea vor s-o mai amâne?

19 aprilie 2008

Tu ştii că certitudinea ucide

Tu știi că certitudinea ucide
Că dă cu barda-n pieptul dezgolit
La fel cum adevărul ocolit
Încețoșează mințile lucide.

Orice-ai alege, nu poți ocoli
Cu-nțelepciune vorba potrivită
Decât atunci când temerea ivită
De înțelesuri nu se va goli.

Deretică lăuntru-n cumpătare
Lăsând la ușă semnul de-ntrebare.
În amfore lumina o culege

Și fără vanitate bea din ea
Că doar atunci, deplin vei înțelege
Mai bine cum să te-aurești cu ea...

19 aprilie 2008

Îşi încordează arcul cu săgeţi

Își încordează arcul cu săgeți
Apoi așteaptă țintele precise
Mulțimile de vietăți ucise
Sunt îngropate-alături de nămeți.

Așa cum puii sunt vânați d-ereți
La fel mi-au fost ucise mii de vise
Și toate frumusețile promise
S-au potrivit ca nucile-n pereți.

Cu ochiul vigilent de vânător
Mi-a doborât și aripile-n zbor.
Dar n-am căzut precum Icar, lovit

Ci tot mai sus m-am înălțat pe creste
Și-am să cobor deși sunt istovit
Ca să v-aduc a Învierii veste!

19 aprilie 2008

Zbor de flutur

Atâta cazná să întrup lumina
Și s-o ascund în cutele de carne
Încât destule nu găsesc povarne
Ca să-mi ajungă să acopăr vina.

Ba am să o strecor printre lucarne
Pe unde se mlădie cavatina
Cu sunetele-n stare să răstoarne
Safirul, chihlimbarul, opalina.

Iar dac-o fi-ntunericul să-l spulberi
Și s-or preface patemile-n pulberi
Ajută-mă noroiul tot să-l scutur.

Și gândurile să le trec prin sită
Tremurătoare ca un zbor de flutur
Să-mi iau avânt spre zarea nesfârșită...

19 aprilie 2008

Eram un bulgăr viu...

Când m-am aflat alăturea de spațiu
Și când pe lângă timp treceam grăbit
Mi se părea că lutul m-a răpit
Și mă înghite lacom, cu nesațiu.

Ca om de rând, din tină zămislit
Însuflețit de Duh Mângâietor
Eu m-am supus, simțindu-mă dator
Să jinduiesc din nou spre Infinit.

Eram un bulgăr viu, incandescent
Călătorind în spațiul transcendent.
Eu am restituit ce mi s-a dat

Alcătuirea sa cea pieritoare
Întors la viața fără de păcat
Am învățat treptat cum se și moare...

19 aprilie 2008

Am adunat duminica-n stâlpări

Am adunat duminica-n stâlpări
De crin, de busuioc și iasomie;
Aveam în ochi – crâmpei de veșnicie
Miresme sfinte-mi adiau în nări.

Era în jur atâta armonie
Și loc nu mai găseam pentru mirări
Se spulberase rău-n patru zări
Precum ecoul stins de ierurgie.

Se strecura prin ierburi, lin cicoarea
Să-i simtă liliacului paloarea.
Ispitele erau ținute-n lesă

Chiar așteptarea-i parcă adormită
Și pentru vina de a nu fi fost iubită
Aduc ofrandă a-Nvierii Messă.

20 aprilie 2008

Sărutul reîntoarcerii

Sub vâscul cel cu frunze-agățătoare
Au curs azi noapte licuri de lumină.
Îmbrățișați am stat sub luna plină
Sărutul – până a-nceput să-nfloare.

Și-n zori, motive dulci de cavatină
Ne-nvăluiau în stranie paloare
E vremea să ne-ntoarcem la izvoare
Când nici o umbră nu sclipea de vină.

Când despuiați de straiele-n văpaie
În baptiseriu ca într-o copaie
Ne scufundam în sfântă îmbăiere.

În numele Treimii, care-i Una
Simțeam în nări – de mirt – o adiere
Priveam complice prin ferestre – luna...

20 aprilie 2008

Sonet cu acante

Acorduri de clavire și de harpe
În revărsări primare, fascinante,
Mă-mprejmuie parfumul de acante
Și parcă eu hipnotizez un șarpe.

Mă mustră azi renascentistul Dante
Când strig horațianul: Diem Carpe!
Simt nurii tresărind în zvon de harpe
Și-mi țin isonul coruri de bacante.

Am să ascult misterul palpitând
În mijlocul eternității când
Înțelegând că viața-i o himeră

Un cât, un bob într-un imens ocean
În valea Învierii – pasageră
Aș vrea să iau aminte la Pean!

20 aprilie 2008

Libaţie

Am să mă-mbăt cu vinul de rubarbă
Să-mi descleștez cuvintele din gură
Că ele-s doar a inimii epură
Și-s picurii de rouă noaptea-n iarbă.

Agonizează-n palmă o florină
În sinergie cu un câmp pe magmă
Și ametistul pare o sintagmă
Dantelărie de agate, fină.

M-ating de o geodă-catedrală
Cu fruntea tristă atingând pe coală.
Miasmele de fosfor lâncezesc

În alge negre-noată peștii sclavi
Meduze muribunde putrezesc
De-atâta vânt sunt țărmurii bolnavi...

20 aprilie 2008

Sonet ostenit

De la un timp mi-s clipele-ostenite
Și din clepsidră nu vor să coboare
S-au parfumat și moaștele-n odoare
În timp ce spațiul, lacom, mă înghite.

Mă rog: fă-mi Doamne gard în jurul casei
Și-mprejmuiește cu privirea clipa
Că tot mai mult mă vălurește pripa
Și vin precum Peer Gynt la moartea Aasei.

De la un timp nu mai citesc litanii
Și nu mă-nchin în fața Ta-n metanii.
A putrezit în coajă mărul prim

Și mânurile-albite în asceză
Dar nouă nu ne-a fost sortit să fim
Perechea vinovată din Geneză.

21 aprilie 2008

Sonet căzut din tipar

E viața mea căzută din tipar
Țesută în cuvânt cu acribie
E-o clipă-ntr-un ocean de veșnicie
Și-i patimă, iluminare, har.

Adeseori, eșarfă cenușie
E voalul ce acoperă măcar
Că stins fiind, tăciunele din jar
Rămâne praf vândut pe veresie.

E pasărea având în coad-o lyră
Și e strivitul fir de calomfiră.
În arșiță e apa de cleștar

Ce ostoiește vipia-n câmpie
E suflul necesar unui sticlar
Ce naște-n forme prunci de Poesie...

21 aprilie 2008

Sonetul căutării

Nu bănuiești, iubite, ce dureroasă-i pânda
Când fiecare-așteaptă mișcarea celuilalt.
Și arcuiți îndată, precum felina-n salt
Își pregătește sieși, premeditat, osânda.

Noi zgândărim tandrețea, ce-a devenit ”infern”
Și gesturile toate, nu valoreaz-un ban
Mai caut cu ardoare ”zăpada de mai an”
Dintr-un calup de ceață, iubirea cum s-o cern?

Dar fiecare-așteaptă, desigur altceva
Și orizontul parcă e scrijelat de-o stea.
Suntem protagoniștii unui spectacol sfânt;

Inconștienți și gureși, respingem eminența
Oficiem prin alții, iubirea din Cuvânt
Dar separați de-orgolii, pierdut-am chintesența...

Marțea seacă
28 aprilie 2008

Infernul iubirii

În lovituri de grații suntem atât de-abili
Încât mișcarea noastră strămută constelații.
Îi înălțăm iubirii – necontenit – libații
În timp ce ne prefacem indiferenți, ostili.

Nici întâmplării simple nu-i descifrăm eresul
Că ea se disipează, în vălătuci de fum.
Dar unde-i fascinantul, misterios parfum,
Pre câtă vreme astăzi, un altu-i înțelesul?

E denia cea sfântă pornită-n marțea seacă;
S-ascundem, se cuvine, pumnalul scos din teacă.
Degeaba ascultat-am catisme și pisanii

Din patemile toate, nimic n-am înțeles;
Pe drumuri diferite, senini noi am purces
Și râde saltimbancul, și râd în hohot anii...

22 aprilie 2008

Sonet cioplit în jad

Închise-s toate porțile din ceruri
Și sunt păzite strașnic de zăvozi
Au dispărut și îngerii rapsozi
Cu aripe căzând de aspre geruri.

Să fii la două capete de pod
Același, nu e cu putință.
Găsește-ți măreția-n umilință
Să nu te-ndrepți direct spre eșafod.

Să fii blestem și binecuvântare
Acelora din jur ce nu-s străini
Un trandafir și-adună doru-n spini
Cenușa mângâierii astăzi jar e.

E-un vis fermecător, cioplit în jad
Purtând un nume scump: Adoniad!

22 aprilie 2008

Sonet în agonie

Spre-ntors acum sunt toate cărările pierdute
Dar unde sunt acele dulci armonii de veghe?
Precum Morgana umblă-n pustiu la mii de leghe
Dar nu-ntâlnește dară, decât cetăți durute.

E șlefuită piatra de mâinile dibace
O gâză-nsângerată stă prinsă-n chihlimbar.
Așa cum stă cuvântul cel sfânt din Sinaxar
În cugetul de trup se isc-un zvon de pace.

Dar parcă-n ochi lumina s-a micșorat a seară
Dintr-un ungher pândește iubirea ca o fiară.
Peretele de sticlă se sparge în câmpie

Și se înalță parcă azurul din pământ
De când în agonie mi-e ostoitul cânt
În carnea din cuvinte, cuțitul: rană-nvie!

22 aprilie 2008

Sonet în davă

În sufletul scindat, zădărnicită-i ruga
Și se trudește fiara căzută-n fața porții.
Cu lumânarea-n mânuri, un orb aruncă sorții
Migrații de cuvinte îmi scapă-abia cu fuga.

În spasme incolore se zbate ziua visul
Cerșește îndurare instinctul adormit.
O floare încolțește în gândul eremit
Dar are rădăcina pierdută-n Paradisul.

Îmbrățișări pierdute, mirări decapitate
Își pregătesc în taină câmpii de-asasinate.
Dar gânduri luminoase au renăscut în dava

Purtate-n unduire de molcoma Vltava
Și Poesia însăși mă naște și mă ceartă
Că mi-am aflat da-seinul chiar dincolo de artă...

22 aprilie 2008

Sonet în averse

Eu până la orbire te-aștept înduplecată;
Măsuri de versuri albe cenușa mi-o presară
Precum îndrăgostita ibovnică de-o seară
În ochii stinși am cerul cu zarea sfâșiată.

Te-ascund mereu în cuibul mic al palmei
Precum pe-un fluturaș în crisalidă
Iar inima te caută, lucidă
În sânul neprihană-al Mater Almei.

Și ca în rame scumpe, tablouri genuine
Apar în minte iară și se însuflețesc
Îmi stăruie și-acuma motivul arabesc
Pe care l-am aflat odată-între ruine...

Tu în palori de umbre continui să exiști
Și nici nu știi ce-averse de dragoste îmi iști

22 aprilie 2008

Sonetul şarpelui

La neiubire-i șarpele damnat
Doar mărăcini și pulbere mâncând
Și anevoie trupul său târând
El încă-ademenește la păcat.

Și dac-ar colinda târâș Elada
Într-o clipită, cu priviri sticloase
Și-un șuierat ce-ți vâră frica-n oase
În ascunzișul său ucide prada.

Pe înserate vlaga îi slăbește
Dar, pe măsură, și veninu-i crește
Pe cât de înțelept – e și perfid.

Adeseori e-ales ca talisman
Cu sângele cel rece și morbid
E șarpele teribil de uman.

23 aprilie 2008

Concret

Când cumpăna odihnei se înclină
Dezleagă înțelesuri de pricini
Te nevoiește să aduni lumini
Și pentru vremea când vei fi în tină.

Cad albele cuvinte peste tâmple
Și din azur cad mii de fulgi de clipe.
Târziul mă absoarbe din risipe
Păstrând ce va fi dat să se întâmple.

Așa cum căutând o perlă rară
Eu dezghioc cochilii iar și iară
Și-n tot efortul meu către nimic

Mă-nalți și iar cobor pe sfânta scară
Și mă agăț de-o înnodată sfoară
Dar de la demnitate nu abdic.

23 aprilie 2008

Sonet la lumânare

Mi-e harul ontologic moștenit
Pe umeri invizibili îmi port dorul
Mi-mpărtășesc ființa la zenit
Și în iubire-mi regăsesc izvorul.

Cuvintele mă scriu la lumânare
Mă mântuie-nainte de soroc
Îmi aflu alinare-n ispisoc
Și-mi pare totul o halucinare.

De-o taină pururi eu mă simt trăită
Când scriu mi-e gura parcă daurită.
Atâtea sunt – destine singulare

Ce au uitat mirosul de pădure
Pierzându-se-n ținuturi lagunare
Nemaiputând povara să-și îndure...

23 aprilie 2008

Simfonii de clipe

În drumul meu, stihii tâlcuitoare
Din tot ce-i azi, nimic nu mai rămâne
Că nimeni știe clipa să amâne
Trecutu-i doar o albă zburătoare.

Și cum să legi trecut de viitor,
Cum legi o luntre valul să n-o ducă
În larg ca pe corabia nălucă
Mânată de-Olandezul Zburător?

În simfonii de clipe ducem dorul
Și-n tulburări mereu schimbăm decorul.
Se scurge-adânc iubirea-n dulci meandre

Ca-n tot atâtea mlădieri feline
Flămândă-s azi de gesturile tandre
Prefigurând surâsuri angeline...

23 aprilie 2008

Don Cesar

Se duc poeții-așa cum au trăit
În patria de ei închipuită
Iar timpul care-i cerne ca prin sită
Rămâne fără ei mai sărăcit.

Și viața risipită în cuvinte
O iau cu ei ca pe un sfânt secret,
Ei rând pe rând se leapădă discret
De ”foaia pentru inimă și minte”...

Rămân apoi, ca-n ironia sorții
Petalele de vers în dreptul Porții.
Se duc poeții într-o lume dreaptă.

Când se gătesc îndată de plecare
Cuvântu-i definește ca o faptă
Și se întorc la ceas de sărindare...

24 aprilie 2008

Sonet pentru Ario Paradis

Într-o noapte sfântă, chiar în Joia Mare
Trist, în Ceea lume, gata să-l primească
A plecat Poetul să se-nnemurească
Şi-a lăsat în urmă-i semn de întrebare.

Prea sătul cu fraţii să se războiască
Cum se duce omul seara la culcare
A plecat să cânte ***Doina*** la mioare
Păstorind cuvinte-n limba românească.

Din ţinutul-leagăn, scumpul ***Baaad***
A plecat Poetul singur înspre Had
Aducând prinoasa minţii lui – izvod.

Dezbrăcat de aer, dezgolit de sânge
Ne-a lăsat Poetul, dăruiţi cu ***Rod***
Limba românească-n doliu e şi plânge...

Joia Mare
24 aprilie 2008

Sonet memorial

E cosmosu-mbrăcat în strai cernit.
Cu moartea astăzi moartea omorând
Tu ai călcat-o în picioare – când
Înspre Lumina vieții ai pornit.

În crucea sâmbetei închis, ai șters
Cuvântul de pe buze zăvorâte
Și tânguirile sunt parcă izvorâte
Cu-ncepătura tainică din vers.

Și uns așa cu Mirul Poesiei
Ai descuiat izvorul ierurgiei.
Apoi umblând cu Sfântul Epitaf

În drumul de la cruce la mormânt
Tu ai ales fântâna cenotaf
Și-ai pus chezaș Cuvântul-Legământ.

26 aprilie 2008

Îngropat în crini

Sintagmele trec toate-n oseminte
Cămăși de rouă cu ivor brodate
Și-s la picior de-altar înmormântate
Când pești năuci se-adapă din cuvinte.

Cenuși în patru vânturi spulberate
Ciuperci de suflul greu acum iscate
Drept pildă și folos– învățăminte
Întemeiate spre a-nu fi uitate.

Din gheare lepădate de condori
Cuvintele s-au prefăcut în flori.
Deasupra Hiroshimei presărate

În august numai crini însângerați
Noian peste făpturi carbonizate
Ca morții să, revină-n ziduri – frați.

26 aprilie 2008

Sonet de neîmpăcare

Un loc între voi, nu îmi aflu, o, nu
Al meu e – în toate – doar gândul rămas
Temeiul iubirii eu altora – las
La cuibul prielnic, degrabă te du.

Ce caut, ce caut în oaza de vis?
Trudită în taina în care am mas
Precum cerșetorul cel orb, de pripas
Umblând anevoie, cu suflet ucis.

În neîmpăcare și-n veșnic război
Să stingă, nu poate, lumina din doi,
Cu umărul, reazem, acuma absent

Scăldată-Nviere în sânge pascal
Să vină și să mă acopere lent
Că tare străin mi-e părelnicul mal...

26 aprilie 2008

Sonetul erorilor

Pe umeri port planete de erori
Nici cosmosul nu poate să le țină
Că-s toate îngropate în lumină
Și iscă noi furtuni de meteori.

Aș vrea din ele-un pom să răsădesc
Aici lângă pridvor de catedrală
Ca pe o pagină de carte, goală
Pe coaja lui, cu sânge iscălesc.

Cum se ascunde-n malachit lumina
Așa mi-ascund și lacrima și vina.
Cum numai strigătul se-nfige-n rană

Mă voi dezlogodi încet de tină
și căpătând o aură umană
Îmi voi găsi mormântul în Lumină...

26 aprilie 2008

Sonet stingher

Nimic mai trist, nimic mai trist ca, dară
O Înviere în singurătate
Când orice gând îți pare pe furate
Și vinu-ți face pâinea mai amară.

Binețe, cui să-i dai în Noaptea Sfântă
Când toți sunt veșmântați în starea lor
Și-un sentiment ostil, ucigător
Cu grație, pumnalu-n piept împlântă.

Spui Domnului că-i Bine c-a-nviat!
Și-adormi stingher, cu suflet ruinat
Că nu e nimeni care să-ți răspundă

Și să-ți confirme : Că-i Adevărat!
Și spleenul care veșnic te inundă
L-ascunzi într-un sfâșietor oftat.

26 aprilie 2008

Sonet în preajmă

Tu stai la poartă singur și bați încetișor
Nu-i nimeni să-ți deschidă iar păzitoru-i dus.
E ferecată, iată, fereastra dinspre-Apus
Și-un corb de întuneric alunecă în zbor.

Ți-e mintea-n pribegie acum, la pol opus
Purcede revolută la nașterea dintâi
Și învegherea clipei te-oprește să rămâi
Cam câtă lână albă a mai rămas pe fus.

Și toarce singur timpul din caierul – noian
Să-l mituiești te-ncumeți, dar nu primești un ban.
La marginea acelui ținut de nicăieri

În preajmă vezi plutind străinele năluci
Dar nu e nici un suflet să-i dărui mângâieri
Și-ai dat într-un devreme de un ostrov de cruci...

26 aprilie 2008

Sonet imperfect

Îți dau întâlnire în spirit
Îți dau întâlnire în trup,
Îți dau în celulele minții
Și-n toate eu vreau să mă-ntrup.

Nevoie-ar mai fi de lumină
Nevoie-ar mai fi și de alb
Pământul cu grâul se-ntină
Cu dinții eu liniștea rup.

Și-mi sfâșii cu dinții durerea
Cămașa o lepăd la sorți
Și-i chem pe blajinii, cuminții
Cu mierea să-nduplece fierea.

N-am cui să împart nici comândul
Când prea ghiftuit e flămândul.

27 aprilie 2008

Viața firii

Înmormântați în viața sfânt-a firii
Cei vii se-ntorc o clipă îndărăt
Să mai miroase florile de-omăt
Și-apoi purced la crucea nemuririi.

Lumina lumânării umbră n-are
Și se consumă putredă de seu
Aș vrea din ea măcar un strop să beu
Atunci când întunericul mă-nfloare.

Închipuirea firii fără moarte
Rămâne-ntre coperțile de carte
De nu se-nalță lin spre Empireu.

Ori chiar de-a dreptu-n pisc de Pantheon
Dar spulberată-n țăndări de Eon
Lumina-aceea, negreșit, sunt eu.

28 aprilie 2008

Pe calea regală

Cu buze biciuite de cuvinte
Poeții azi se urcă-n tren regal
Ei caută meleagul ideal
Care se află în ceasloave sfinte.

Cu vreascuri ude-aprind un foc bengal
Și-l întrețin cu „foaia pentru minte”.
Cenușa lui cea sacră și fierbinte
O cern neliniștiți într-un pocal.

Găsesc cu greu înaltul din străfunduri
Și doar printre străluminate gânduri
Când toaca-n cer se-aude deslușit

Cu gesturi adunate în tăcere
În semn că verbele s-au înfrățit
Sunt mir de nard din depărtate ere...

28 aprilie 2008

Sonetul trenului regal

Dispar în tren regal ca într-o ceață
Poeți blazați ce păstorind lumina
Pe șine-amețitor lățindu-și vina
Nespovediți grăbesc spre Ceea Viață.

Cu chipuri pe efigii și blazoane
Și vulturești priviri și solzi în gheare
Postați pe tabloidele ziare
Trufași, damnați și asupriți de toane.

În trenu-acesta princiar, se pare,
E crema limbii noastre tutelare.
În zbor de șine –azvârl cu epitete

Metafore, sintagme insolite,
Regalii zilei au argint în plete
I-așteaptă-n gări amante părăsite...

28 aprilie 2008

Sonet în şoaptă arsă

Eu știu că nici o cirtă nu mă voi abate
Și-o să mă-nalț spre frumusețea desfătată
Ca pe un pisc ce-mpunge bolta înstelată
Cu șoapta arsă de o sfântă voluptate.

Și de la lujer pân-la fruntea luminată
Mai înainte ce-a porni spre râul Letae
Cu gene-n rouă și cu flori de-omăt în plete
În crină-albă-aș vrea să fiu întruchipată.

E osteneala vieții acuma pe sfârșite
Și toate se retrag bolnave de paloare
Îți pregătesc în taină veșmintele cernite
În marea de lumină să las un semn de bine.

Dar câți îl decifra-vor, pe înțelesu-i, oare?
O clipă cât un veac, abia de mă mai ține...

1 mai 2008

Sonetul vocilor uituce

Dar tinerețea, încotro se duce,
Așa zmucită să apuce-un tren
De parcă toate merg înspre Eden
De ce mă strigă numai voci uituce?

Noi repetăm același leit-motiv
În timp ce la o cruce modelăm
Și cu lumini pe boltă înstelăm
Când ne mișcămn ca-ntr-un tablou votiv.

Iar viața, cât-a mai rămas, depinde
De felul cum ne-am adunat merinde.
De ce e mai puternică ispita

Și uneori se pierde din vedere
Iubirea ce se mistuie-n tăcere
Și curg regrete cu nemiluita?

Armindeni, 2008

Sonet-pastel

Ca-n vălul Mayei se-nveșmântă visul
Cât mai departe amânând trezirea
Izvoare despletite scaldă firea
Cu largi efluvii populând abisul.

Obloane cad, iar ivărele scapă
Dintr-ale lor încuietori de stele
Și se opresc din dans nebune iele
Atunci când noaptea în șuvițe crapă.

Se-aud prigorii cum se duc la apă
Cu gurile-atârnând – de cântec grele
Și printre ale cerului zăbrele
Sărută roua când din zbor se-adapă.

Priviți, solie - aduce - acum trimisul
Cu ea să mărginească paradisul...

A doua zi după Armindeni
2008

Sonetul depărtării

Când trup și suflet nu sunt de-o măsură
Iubirea cu amnarul nu se-aprinde
Și-nvinsă de o gravă impostură

Către durere și tristețe tinde
Atunci degeaba cornul de răsură
Trimite-va din depărtări – colinde.

Vegherile și rugile fiinde
Recheamă la dintâile candori
Și-n noaptea străbătută de fiori
Un duh năzuitor și blând descinde.

În Paradis, beție de culori
Și-o pace care pururi nu se vinde.
Ținându-ți de viatic și merinde
Când liniștit te pregătești să zbori...

După Armindeni,
2008

Sonet fabulos

Amanți de rouă pururi invocați
Să vină treji la ceas de abanos
Frățește sunt de sufletele legați

Și gustă din prezentul fabulos,
Visând că-s de pe-acum eternizați
Într-un miraj al nunții – maiestuos.

Se împlinesc în pământească-ardoare
În trup și suflet pururi răstigniți
Amanți cu fulgi de nea împodobiți
Într-o părelnică îmbrățșare.

Cuvintele-adieri pe albe pagini
Ca ploile fierbinți căzând pe oase
Înaltul din străfunduri vaporoase
Îl cheamă neaua răscolind imagini...

După Armindeni,
2008

Cuvinte fără umbră

Cuvintele nici umbră nu mai au, nici duh
Ci-s suflu sistolic și bat nebunește
Când gândul meu cu altul se unește
Înspre zenit plutește în văzduh.

Sunt gânduri ce se zbat precum o ciută
Ce-i în capcană și-i prea sperioasă
Cu ochiul rugător genunchiu-și lasă
Sub cornul de Selenă – renăscută.

Am gânduri puzderii, și vreau să le nasc
Mustind de arome, sărite din teasc
Și când se-nchid iar corolele vii

Deschide lumina cărare spre sine
Sunt gânduri bătrâne și gânduri copii
Sunt mirul de nard uns pe trupuri blajine...

2 mai 2008

Ninsoare de lumină

E vinul porfiriu în vechi pocale
Și moliciuni de cântec însoțesc
Întreg alaiul când sărbătoresc
Iubirea în acorduri triumfale.

Ninsoare de lumină peste pleoape
Înduplecă vederea să stea trează
Pre când serarea nici că mai cutează
S-amușine pupilele mioape.

Prinosul tău așează-l pe altar
Ca binecuvântat prilej de har
Și-alături să-l așezi de mirtul crud

În dulci miresme de salcâm regal
Când pribegind din nord și până-n sud
Cu trupul gol s-aprinzi un foc bengal...

2 aprilie 2008

Sonetul viorilor

Sub ceruri iarba înflorește-n lege
Uitând a se-ntreba cine-o cosi
Ori cine, dezinvolt o va culege
Spre-a nu purcede a se irosi.

Iar sunetul te-ndeamnă-acum să taci
Cuvintele, ce buciume stridente!
Când toate amintirile-s absente
Iar luna mișună de vârcolaci.

Străjerii nopții, stropi de licurici
Presară iarba-n luminițe vii.
Și-atâta farmec dau, că nu mai știi
Cine-i stăpân pe vraja de aici.

Departe, tânguitul de viori
Anunță înfloriri de meteori...

2 aprilie 2008

Sonet în formă de cruce

În candelă sufletul mamei e viu
Nuntit în lumine în formă de cruce
Iar când o privesc, mângâiere mi-aduce
Așa cum o oază ivită-n pustiu.

Nevoie nu prea e de vorbe-uituce
De gustul acesta aproape sălciu.
De-o vreme se face în sânge târziu
Și greierii-mi cântă printre uluce.

Bobocul din tainiță, cel ce-a-nflorit
Ce veșted e astăzi în plină rodire
Cuvinte ca frunzele m-au podidit
Cu sângele negru în năsădire...

În drumul nesfârșit spre veșnicie
Iubirea îmi aleg drept temelie...

3 mai 2008

Trup cu ape gânditoare

Gelos pe umbra care te urmează
Și care uneori o ia-nainte
Gelos pe timpul care nu te minte
Pe dragostea ce binecuvântează.

Dar încă nedeprins cu lucruri sfinte
Și nici cu-acele ape ce migrează
Pe pâinea vie care sângerează
Pe omoforu-nveșmântând cuvinte...

Ieșind din labirintul lui Dedal
Să zugrăvești icoană pe santal.
Din trupul tău cu ape gânditoare

Izvorul tămăduitor învie
Revarsă-l ca pe sfintele odoare
Spre-aceia ce râvnesc la veșnicie...

4 mai 2008

Sonet în duhul vieții

Să lași deschisă ușa dimineții
În dulce taină și obediență
Apoi, cu și mai multă reverență
Din sfânt potir să guști din duhul vieții.

Simțind în jur parfum de rozmarin
Cu un coltuc de cremene tăioasă
În sfântă îndrăzneală, ca o coasă
Să tai abisul veșnicei lumini.

În pacea veții fără de sfârșit
Tu nevoiește-te să fii desăvârșit.
În prag de sanctuar depune-ți ortul

Spălat și primenit în sfânt, botezul
Învăluit în crismă spune Crezul
Cu azima dintâi sfințește-ți cortul...

5 mai 2008

Tăcerea din cuvânt

Ce apă vorbitoare și fecundă
Din trupul cel setos și obrintit
Precum un gând pios ce-a izvodit
Ce-l simt din adâncime cum inundă.

Și clipa care brusc în ușă-mi bate
Intempestiv cerându-mi un tribut
Se zvârcolește-n cortul meu de lut
Și vrea să-mi țină de eternitate.

De-o viață Timpul vreau să-l ctitoresc
Dar vin pândarii și mă jefuiesc.
Balanța-nclină mult înspre amurg.

Și în cuvânt se face-acum tăcere
Iar lacrimile curg spre înviere
Așa cum curgem noi spre Demiurg.

5 mai 2008

Sonetul urmelor pierdute

Să ne-nfruptăm cu pâinea împăcării
În vinul milosteniei scăldați
Să fim întru lumina sfântă, frați
Când năzuim la crucea îndurării.

Și-n îndelungă jertfă primeniți
La stingerea de sine mai apoi
Ne vom afla în necurmat ostoi
Scăldați în sânge dar neprihăniți.

Așa cum la-nceputuri ne-am ivit
Din chivotul de carne-atunci sfințit
Ne poartă umbra-n nopțile-abătute

Spre poarta mare ocolind lumina
Pe tălpi desculțe ni se-ngroașă tina
Dar urmele-s definitiv pierdute...

5 mai 2008

Icoană pe santal

Mă vindec azi prin sarea Poesiei
Și mă scufund cu ea în baia morții
Să mă-nveșmânt în vers ca-n fața Porții
Sub umbra blândă a melancoliei.

Icoană pe santal îmi e și Crez
Doar ea-n Sahara poate să mă poarte
Pe cât m-apropii negreșit de moarte
Pe-atât de mult de ea mă-ndepărtez.

În snop – cuvinte tămăduitoare
Le scot din labirintul lui Dedal
Și izvorăsc icoane pe santal
Din trupul său cu ape gânditoare.

Un strop de sânge e într-un pocal
Purtat prin labirintul sideral.

5 mai 2008

Sonet nepereche

Mă mustră vântul în ecou
Nimic nu-i nou, povestea-i veche:
Suntem superbă nepereche
Al mării cearcăn e-n halou.

În ochiul cerului imens
Ne oglindim precum am fost
Și căutându-ne un rost
Ne amintim pierdutul sens.

De moarte trecem la un pas
Ne batem joc de ce-a rămas.

Corăbii și năluci de ceață
Privim în zare cu nesațiu
Marionetele n-au spațiu
Și ne mirăm: prea scurtă ață...

8 mai 2008

Spre finis terrae

Am încercat să tulbur întâmplarea
Cu iz terifiant și beatific
Răpit și dus înspre tărâmul mitic
Mi-a înflorit în irişi toată zarea.

Și prisosește-n dar aluatul pâinii
Izvoară a nespuselor comori
Ți-a încolțit subit corola mâinii
În mângâiere ca de-atâtea ori.

Păream îndepărtați la mii de ere
De-aceal ocean la țărmul Finis Terrae.
Citeam intens versete din Levitic

Dar cine se mai întreba atunci
De ce călcam o sută de porunci
Cu gândul tot la plaiul mioritic?

9 mai 2008

Sonet de la o frunte la alta

Iar de la frunte la o altă frunte
Ecoul revolut e în pierzanie
Dar cine-și poate da iubirea danie
Când gândurile nu mai vrea să-nfrunte?

Abia trezit din vis un crin asudă
Tresare candela-n lumini subțiri.
Ce multe și rebele amăgiri!
Un lied sucombă-ntr-o vioară crudă.

În minte bătălii atemporale
În inimă cârcei de neputință
Singurătatea naște cu priință
Defuncții prunci din propria ființă.

Iar numele precum un cerc deschis
E pod de mâini revendicând abis..

8 mai 2008

În zarea de gând

Când steaua rămâne gravidă cu piatra
Iar sângele li se răsfrânge-n abis
Ce chip cercănat are pruncul ucis
Când sufletul lui reînvie în vatra!

Un mugur se naște în zarea de gând
Pământul miroase a busuioacă
Mi-e somnu-ncremenit și nu știu dacă
Mai prindem luna-n mâini atuncea când

În fraged lut eu caut piatră seacă
Și las ursita benevol să treacă

Îmi mișună morți în prelnicul vis
Și orb de lumina în care alunec
În fum de rășină treptat mă întunec
În floarea de măr - paradis interzis...

8 mai 2008

Floarea Noemei

Și ultima lavă se va stinge-n curând
Mai palidă chiar decât floarea noemei
O stea izbucnită în raiul poemei.
Noi nu vom afla nici măcar clipa când...

Rămâne-vor împrăștiați chiparoșii
Drept jertfă o ultimă ardere-n trup
Privi-vom uimiți cum în lac se întrup
Din stropi se vor naște atunci stele roșii.

Iar mândrul Pompei sub lavă încinsă
Lăsa-va pe-alocuri, fierbinți, stranii pași
Schelete-nnegrite din munții golași
De vânturi din nord materia linsă...

Și când isprăvi-vom refrenul și cântul
Ne vom întreba: unde-i oare Pământul?

8 mai 2008

Sonet în duh de-ndrăgostire

Și nici nu știi câtă tandrețe cere mâna
Când mângâie o strună cu arcușul;
Din călimară se prelinge tușul
Și-n vârf de pană înflorește runa

Îmbrățișate sunt și aerul și forma
Întru același duh de-ndrăgostire
Ce cade primăvara peste fire.
În inimi clocotește-atunci dulceața.

Frumoși și orbi ne dăruim candorii
Și înălțăm catarg din roata morii
Ca-ntr-un târziu, de patimi dezlegați

Și prin Cuvântul viu redați tăcerii
În anotimpul sfânt al Învierii
Să fim spre cer – de serafimi purtați.

10 mai 2008

Andante cantabile

Piotr Ilici scria un andante
Același andante cantabile
La care avea să lăcrimeze
Însuși contele Tolstoi.

Puteai atinge clapele
Precum degetarele șirei spinării;
Se năzăreau cai fugărindu-se slobozi
Printre ghemotoace de pâclă.
Urmele lor albe
Însămânțau cu aburi țărâna.
Și cum fornăiau
Și cum fornăiau sirepele noaptea
Scoțând flăcări de lapoviță
Și sub copitele lor nărăvașe
Gemea câmpia rusească.

Apoi, lin, lin, parcă dansând în manej
Sunete-n cerc, lunecoase
Fulgerându-ți auzul
Trap-trap
Nălucile transei prin
Cenuși siderale...

8 mai 2008

Închideţi, dar, fereastra...

De ce nu pot muri ”când liliacul...?”
Închideți, dar fereastra, se înseară.
Din lumânări cad lacrime de ceară
Ca niște nuferi galbeni peste lacul...

Mai sus de moarte, liberă fiind
Cu un anume spirit de pruncie
Înmiresmat cu flori de iasomie
Într-un devreme tot voi fi-nviind!

Să fiu din nou aș vrea, pământ de cer
Împodobită toată în mister.
E timpul. Rădăcinile mă cheamă.

Cu semne mari, de nimeni înțelese.
Așterneți, dar, bucatele pe mese
Sunt azimă și vin de jertfă. Bea-mă!

Trenul de alaltăvară

Dar unde mi-a pierit văzduhul, dară,
De-s săgetată aspru pe la tâmple
De tot ce nu mai poate să se-ntâmple
Și-ncepe chiar și aerul să doară?

Pe lada mea de zestre ca-ntr-o gară
Eu stau și-aștept un tren întârziat
Dintr-un tunel-fantomă – apropiat
Ce trebuia să vină – alaltăvară...

Un strigăt de sirenă mă-nfioară.
Aștept. Pentru a câta mia oară?
Și trenuri trec prin gara mea – năluci.

Iar în ferestre-s cuiburi mici de cuci.
Dar poate că e sfânta mea menire
S-aștept mereu o Cealaltă Venire...

10 mai 2008

Sonet de gală

Ca-n toi de iarnă septentrională
Vioara lui Rahmaninov răsună
Hierofanii mă poartă spre lagună
Mă lepăd de veșmintele de gală.

Și râde hohotit smintita lună
Într-o odoare plină de mireasmă
Îmi dăinuie în minte o fantasmă
O aură de sânge mă-ncunună.

Ce spații siderale în sinapse!
Mă mângâie târziul blând pe coapse
Talazuri sparte-n pana mea se-ascut

Și-m-asurzesc cu țipăt cormoranii
Mustrându-mă că irosit-am anii
Și nu mi-am luat iubirea ta drept scut.

10 mai 2008

O clipă fastă

În spațiul nesfârșit al veșniciei
E clipa fast-a celor adormiți
Ce-n cortul lor de carne – eremiți
S-au nevoit pe calea armoniei.

În rugăciuni și jertfe-au fost uniți
În căutarea sfânt-a bucuriei
Cu umilinț-au rezistat urgiei
Păcatului la care-au fost sortiți.

Acum, împodobiți în strălucire
Cu dor așteaptă Cealaltă Venire.
Dar unde-s cei numiți și nenumiți,

Să-nfrunte cu încredere Înscrisul,
Retrași discret din lume – nelumiți?
De prea înalt, mă doare brusc abisul...

10 mai 2008

Puţin prea mult

E prea mult cer – pentru atâta doar pământ
Prea multă apă – la atâta doar – uscat
Prea aspră vină pentru cel nevinovat
Și-atâta patimă se iscă-n legământ.

Ne-ar trebeui transfuzii de lumină
În purpuriu-aceasta când transcende.
Eu nu știu însă din a cui pricină
Veneția-i o lacrimă-n legende.

Și noaptea, a lagunelor regină
Se mistuie în clipocire lină.

În candelabul vieții naște-o stea
Rebelă ca ultimă dojană
E chiar steluța-aceea diafană
Ce s-a ivit întru născarea mea...

10 mai 2008

Prăbuşire în ceruri

Tu ca o pedeapsă bați apa cu umbletul
Încoace și-ncolo în neagră restriște
Pământul sub tălpi, cine poate să-l miște?
De-atât colindat obosește și sufletul.

Un ochi te pătrunde de după vitralii
Dar orb de splendoare și nevindecat
Zvârlit pe un țărm – pescăruș înecat
Îți sapi cu migală mormântul în dalii.

Și cum rămâi în lutul umil și auster
Ca într-o prăbușire în ceruri la sfârșit
Aștepți a doua viață, aștepți la nesfârșit.
Să se dezlege-odată- al nașterii mister.

Pumnalul apei stă înfipt în dinți de vânt
Până-n plăsele sapă o oază de pământ.

10 mai 2008

Sonet cu ochi deschis

Cu mirul său în suflet, fiecare
Pe muntele numit – al Căpățânii
Urma-vom cu credință drumul pâinii
Și-al vinului jertfite pe altare.

Smeriți în trupuri și stropiți cu mirt
Ne pregătim de marea împlinire
Cu ochi deschis mereu spre-nveșnicire
Să nu precupețim măcar un cirt.

Așa cum Dunărea se varsă-n sus
Ne revărsăm în cruce spre Isus.
Suntem și noi nisipul de pe grind

Ce fir cu fir se-adună și se cerne
La nașterea din nou mărșăluind
În căutarea patriei eterne.

11 aprilie 2008

Vis spulberat

Pe câmp amiroase a floare de rai
Un abur curat răsărind din pământ
Mi-atârnă un vis de o coamă de vânt
Călcată mi-i țărna de slobozii cai.

Mi-e glasul firav fiindcă-i nechiotit
Să dau mărturie cu el, nu văd rost.
De nici nu mai știu : am fost, nu am fost?
Un vers se preschimbă în plâns hohotit...

Îmi sângeră-n carne rebelul fluid
Când vin să te-ntâmpin precum prima oară
Iar mâna ce-odată mi-a fost o vioară
Nu vrea să mai cânte refrenul druid.

Și-mi plimb disperarea în nevindecare
Iertatele tâmple-s târzii de răbdare...

11 mai 2008

Nimic aşa cum crezum

Nimic nu va fi așa cum crezum
Mă sprijin de aerul încolăcit
Și cerul îmi pare –nadins sărăcit
Eu stau răstignită în veșnic acum.

Tăcerea se sparge în lacrimi de mir
Mi-s tălpile parcă de ceară și fum
Mă-ncearcă-amintiri, mă-ncearcă duium
Și rănele sângeră mai abitir.

Pe țărm mai rămâne o umbră băltită
Și glezna e linsă de-o spumă subțire
Mătasea-nflorește-n cămașa de mire
Eu sunt o mireasă în veci nenuntită.

M-agăț de un cântec, m-atârn de un vers
O limbă de apă nisipul mi-a șters...

12 mai 2008

Sonet în dans noptatec

Ce fire mătăsoase cresc din barbă
Şi curg cu rădăcinile în sus
O căutare de lumină oarbă
Căpruiul se muta la pol opus.

Iar magma lor e rouă în azur
Cu păsări albe populând înaltul
Decât sărutul verde e mai pur
Şi mai albastru chiar decât cobaltul.

Ce iarbă se evaporă prin piele
În dans noptatec ca-ntr-un snop de iele!
În strigăt alb m-am dăruit luminii

Şi-n zbor de clape mâna-mi înfloreşte
Badinerii de rouă îmi sunt crinii
Tăcerea astăzi nu-mi mai prisoseşte...

13 mai 2008

Sonet lăuntric

Ţi-s vorbele – năluci de inorogi
Şi păsări, încercând lăuntric zbor
Spre steaua cu un nume sfânt: Alcor
Când vii cu crini în braţe să mă rogi.

Fântână cântătoare ţi-e mirarea
Ţâşnind în jerbe albe de lumină
De ce mă simt stingheră şi străină?
Virgină a rămas de-atunci cărarea.

Te isc apoi, superbă plăsmuire
Din resturi de cuvinte tulburate
Spre ancestral cu braţe ridicate
În cea mai vinovată unduire.

Când te zăresc pe Calea cea Regală
Mă prind fiori de noapte siderală...

13 mai 2008

Năvală în inimă

În inima cu porți neîncuiate
Năvală dau pârdalnicii – destui
Buiaci, nevolnici, strâmbi și ututui
Se-mpiedică în vorbe tremurate.

Și povârniți în gesturi orbitoare
Ca la banchet cu oaspeți nepoftiți
Se-nghesuie, de par-ar fi ursiți
Să urce scara tocmai la izvoare.

Dar fără trepte-i scara și subțire
Și astrul zilei-i doar o nălucire.
Fușteii-s rupți, e lemnul putrezit

Și carii-și fac poteci pe nicăieri
Ca să prefacă mâinele în ieri
Și anii fug în zbor nechibzuit...

13 mai 2008

În pleoape-mi cântă anii

Aievea plâng amurguri tremurate
În pleoape-mi cântă anii – un noian;
Din lut se naște negru caloian
Și-ncepe tainic ploaia, la rorate.

Cu tălpile desculțe, paparude
Spre râu se-ndreaptă-n șir, cu prapori vechi
În urmă se desfir, perechi-perechi,
Bătrânele cu șorțul plin de-agude.

Purtat în imnuri în procesiune
Ologul satului pe-un pat de lemn
Așteaptă parcă tainicul îndemn

Prinos de bunătate și minune!
Iar suferința îl iluminează
Se-adapă azi din ea și nu cutează.

13 mai 2008

Cu fân în buzunare

Cu proaspăt fân cosit în buzunare
În ochi având făpturile de rouă
Eu beau zenit cu mâinile-amândouă
Și aripi prind. Sunt gata de plecare.

Îmi șlefuiesc elitre diafane
Și-ți las pe gene sfântă sărutare.
Spun bun rămas: sunt gata de plecare
Rămâne-aici doar sângele din rane.

Am fost pe rând fântână cântătoare
Zeiță, crin și azimă și floare.

Am fost și nor întunecând mirarea
Într-o secundă cât o veșnicie
Iubirii sfinte vreau să-i fiu făclie.
Sunt zbor acum. Deschisă-mi pare zarea...

14 mai 2008

În subsol la ultimul etaj

Stau în subsol pe-un ultim palier
Nu-i lesne să îmi temperez avântul
Slujesc cu umilință azi CUVÂNTUL
Cu gândul îndreptat către Prier.

Nimic nu mi se dă, nimic nu cer.
Eu dau atât cât cred că se cuvine
Mă mântuie Cuvântul cu aldine
Și îmi întinde-n taină – lăicer.

Menită-s de o nobilă făptură
Să port cuvântul cuminecătură.

Eu vreau ca fără nici un simulacru
Și pun chezaș întreaga mea ființă.
Mă rog atât: să-mi fie cu priință
Și să aprind în noapte focul sacru...

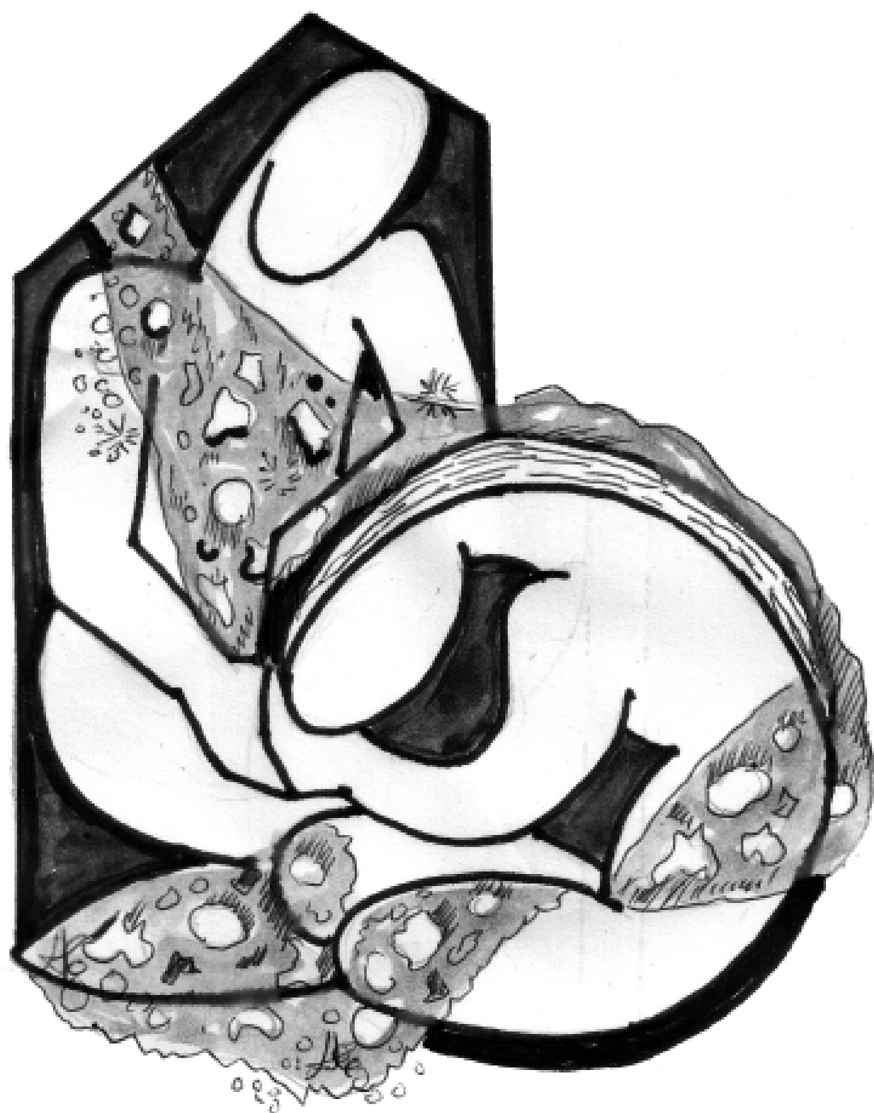
Galați, 9 aprilie – 14 mai 2008

Starea de cândva

- 111 sonete pierdute și regăsite-

MOTO:

„Da, sufletul meu este în mine
ca un copil în brațele mamei sale"

(Ps. 130,2)

Revino!

Tu care nu întârzii niciodată
Și vii la cei care s-au nevoit
Ca să ne ierți mereu de ce-am greșit
Lăsându-ne din nou fără de pată.

Tu care ni-l trimiți pe-Alinătorul
Pe Duhul Mângâierii-n limbi de foc
Cu daruri revărsate la soroc
Revino, însoțit de tot soborul.

Revarsă-ți Doamne-a Ta Milostivire
În raze de lumină peste fire.

Și în întâmpinare ți-am ieșit
Cu inima și mintea luminată
Cu pacea-n lume, îndelung visată
Să ne pogori în suflet negreșit…

11 mai 2008, Rusalii

Lumini înlăcrimate

Îmi spun: din nou mi s-a făcut de înger
Mi s-a făcut de-un înger nepereche
De-aceea astăzi sânger, sânger, sânger,
Ca de o muzică măiastră, veche…

Ce jerbe de lumini însoritoare
Mă bântuie atunci pe negândite
Dar visele-s în spulber nimicite
Și-aripa nu se-ndură să mai zboare.

Un pește mic cu aripe de spumă
Pieziș străbate apa-n cer de humă
Eu știu: și umbra e o amăgire
Visez spre ziuă că sunt iar Urumă.

Mi s-a făcut de-o stranie natură:
Mă podidesc subit lumini pe gură…

11 mai 2008, Rusalii

Nu mă învaţă nimeni

Un laur mă-ncunună sângeriu
Și stele logodite-mi stau pe frunte
Inelul lor spre zare-ntinde punte
Și mă ilumină atunci când scriu.

Când bărci cu vele trec pe suflet, ninsul,
Și îmi azvârl la țărm din mers neștirea
Nu mă învață nimeni ce-i iubirea
Dar știu precis: inundă tot cuprinsul.

Mă sfâșie suav un corn de lună
Și-n loc să mă-ndeparte, mă-mpreună.

Sunt zeci de-ntrebări înflorite-n acante
Orbecăi. Lumina mă trage-napoi.
Dar nu regăsesc o câtime din doi
Infern, purgatoriu sau rai. Unde-i Dante?

12 mai 2008

Sonet într-o părere

În aerul destins, călduri latente;
Un abur viu se-nalță spre zenit.
Întârzie, de parcă-i ostenit
Dedându-se în vânt, mișcării lente.

Și-ntr-o părere, devenit lichid
Se scurge-n falduri de mișcări fluente
Cum susură izvoare iminente
Un ceas își pierde-arătătoru-n vid.

Și trece spre nadir, fluidă, clipa
La fel cum se strecoară-n sus aripa.

Dar a-nceput mirajul, mă întreb,
Cel tainic, semnând în noi lumina
Ca jertfa să ne mântuiască vina
Precum cândva pe muntele Horeb?

12 mai 2008

Malincolie

Într-un acvariu virtual sunt peștii
Cu ochi sleiți, înveșmântați în vid;
Se răspândește izul lor fetid
Intrând prin cercevelele ferestii.

Mă ustură această apă blândă
Cu alge incolore putrezite.
Și adieri de vise rătăcite
De când m-așez într-o spăimoasă pândă.

Nu preget să mă sprijin de o arcă
De vâslele-n mișcare pe ocean.
Un pește se întrupă în Pean
L-aș vrea eliberat din mare, doar că

Un susur tainic trece-n entropie
Mă biciuie un dor: Malincolie!

3 mai 2008

Poteci pe nicăieri

În inima cu porți neîncuiate
Năvală dau pârdalanicii – destui –
Buiaci, nevolnici, strâmbi și ututui
Se-mpiedică în vorbe tremurate.

Și povârniți în gesturi orbitoare
Ca la banchet cu oaspeți nepoftiți
Se-nghesuie, de parc-ar fi ursiți
Să urce scara tocmai la izvoare.

Dar fără trepte-i scara și subțire
Și astrul zilei-i doar o nălucire.

Fușteii-s rupți, e lemnul putrezit
Și carii-și fac poteci pe nicăieri
Ca să prefacă mâinele în ieri
Și anii fug în zbor nechibzuit…

13 mai 2008

Eu beau zenit cu mâinile-amândouă

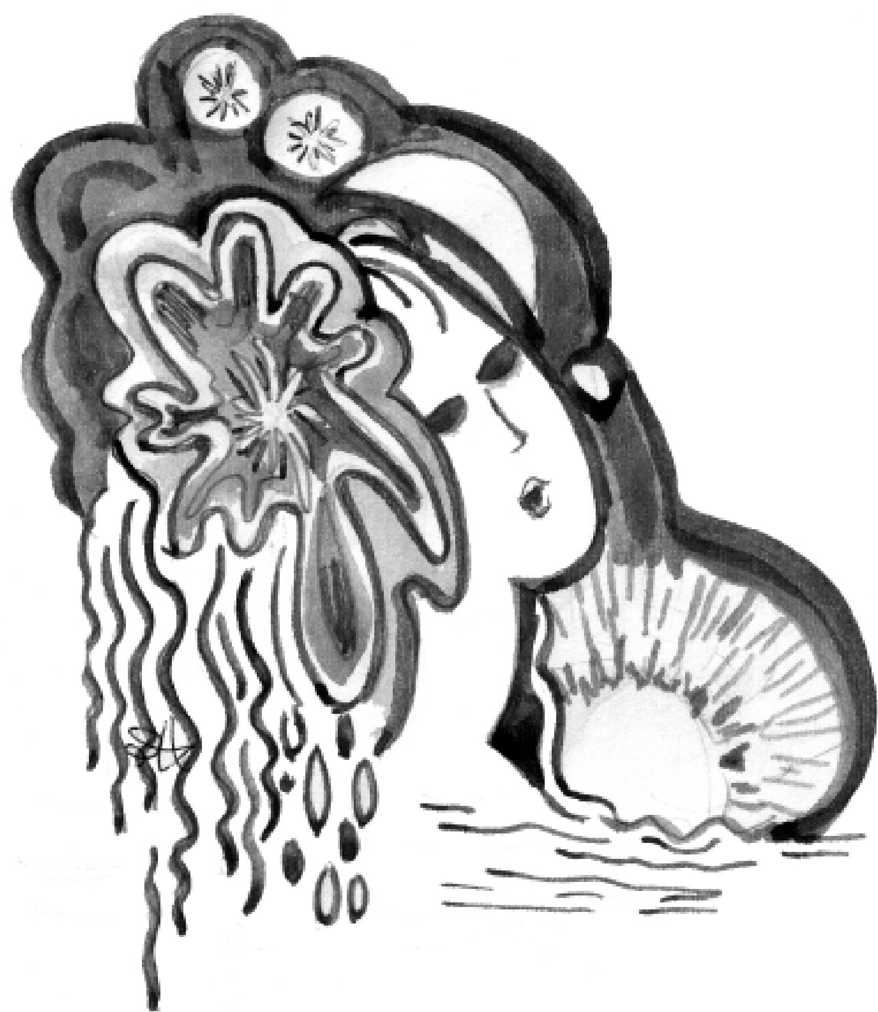
Cu proaspăt fân cosit în buzunare
În ochi având făpturile de rouă
Eu beau zenit cu mâinile-amândouă
Și aripi prind. Sunt gata de plecare.

Îmi șlefuiesc elitre diafane
Și-ți las pe gene-o sfântă sărutare.
Spun bun rămas: sunt gata de plecare
Rămâne-aici doar sângele din rane.

Am fost pe rând fântână cântătoare
Zeiță, crin și azimă și floare.

Am fost și nor întunecând mirarea
Într-o secundă cât o veșnicie
Iubirii sfinte vreau să-i fiu făclie
Sunt zbor acum, deschisă-mi pare zarea…

14 mai 2008

De-atâta cer

În snopul de vibrații diafane
Ca sunetele de la xilofon
Ori nota La într-un diapazon
De-atâta cer se sparg pe rând olane.

Când stropii reci mă biciuie-n delir
Se scutură de rouă un mior
Eu vreau să mă înalț: Excelsior!
Ca vieții să îi aflu elixir.

Ce abur greu în laserul privirii!
Se mișcă lucrurile-n aer cald.
O lacrimă de-mi dai, în ea mă scald
Ca să descopăr azima iubirii.

Și-așa înrourată-n gene lungi
Tot mergi și mergi și nu știi unde-ajungi…

14 mai 2008

Sonetul ispăşirii

În vârf de stea se răstignește vântul
Și-o aripă atârnă-n Cornul lunii
În ochii limpezi se rotesc păunii
Pe crucea milei astăzi port Cuvântul.

Mi-e tâmpla rezemată de-o himeră
De-un plâns ferice care curge-n sus
Și sufletul se bucură nespus
Când mă rotesc în dans de baiaderă.

Sunt piatră șlefuită de un fluviu
Dar în simțire clocotesc Vezuviu.

Mă pierd ca diamantul în pustie
Și ispășesc păcate nefăcute
Pe gura mea de rai în veșnicie
Nu regăsesc cuvintele pierdute.

14 mai 2008

Mi-e sufletul un foşnet desluşit

Mi-e sufletul un foșnet deslușit
Înveșmântat în roura livezii
Prin el aleargă cerbii, mieii, iezii
Și-un zimbru alb se scaldă nădușit.

În chihlimbar ascuns, bărbatul florii
Cu fâlfâiri de aripi străvezii
Dedând-se tăcutei fantezii
Sedus e de miresmele licorii.

Și oase-ncărunțite trec prin sită
Cenușa din sipete-i nălucită

E-o vreme de întoarcere-n țărână
Nu pot să mă scufund de două ori.
În apa cea a primilor fiori
Când sufletul mai pregetă, amână…

14 mai 2008

O parte şi o parte

Cuvântul mă împarte brusc în două:
Privirea mi se-ncruntă jucăușă.
O parte-s foc, o parte sunt cenușă
O parte iarbă sunt, o parte rouă.

Nici nu mai știu de cine-a mă păzi
O jumătate-s crin imperial,
Cealaltă jumătate – foc bengal
Sunt miazănoapte, sunt și miazăzi.

Amestec straniu sunt de rău și bine
Și alb și negru, verde și uscat
Odihnă dar și veșnic alergat
Sunt lutul frământat de mâini divine.

Dar ce nu sunt în lumea asta mare?
Răspuns știut și semn de întrebare.

15 mai 2008

Spre Ithaca

Din părul despletit pornesc corăbii
Și-ncetișor se-ndreaptă spre Ithaca.
Dar nici nu isprăvește Circe joaca
Ulise astăzi taie apa-n săbii.

E cerul mai albastru ca topazul;
Se-avântă pescărușii-n zbor sălbatic
Rotind-se-ntr-un țipăt enigmatic
Cu aripile răscolind talazul.

Mă mistuie tandrețea în averse
Când stau pe țărm cu ochiu-abia mijit
De parcă un sărut am tipărit
Dar iat-acum și urmele sunt șterse.

Și zac afund epavele imense
Ca amintirile și visele disperse.

15 mai 2008

Privesc acum sfiit

Lumina o privesc acum sfiit
Cum tremură în crengile de brad.
O-nșfacă vântul aspru și nomad
Și o întoarce-n mine iarăși înmiit.

O umbră cade pe văzduh pieziș
Pe-o siluetă albă de cocor
E umbra stelei celei mici Alcor
Ce-a-ngălbenit aseară-n urdiniș.

Ce astru mă predomină hipnotic!
Tăcerea visului e lup despotic.

La mal de ape moare-ndată clipa.
În suflet port lumini înlăcrimate
Un clopot negru de vecernii bate
Și vulturul de stepă-mi smulge-aripa.

15 mai 2008

Lumini crucificate

Mă sprijin de un sunet blând de flaut
Feudele de clipe-s iluzorii;
Beau apă din zenit precum prigorii
Prin riduri amintirile îmi caut.

Și nici nu știu, același palimpsest
Ce s-a iscat așa cum iscă zorii
A deviat deodată meteorii
Și din întoarcere mai e un lest.

Am respirat la schitul zis Dervent
Un aer mirosind a moaște sfinte
Și-un suflet rătăcit în oseminte
Sclipea în mod ciudat, fosforescent.

În trup eu port clepsidre sfărâmate
Și-n suflet doar lumini crucificate.

17 mai 2008

Şi înfloreşte cheia

Lucizi, împleticiți în propriul gând
Ne-apropiem, și ce sinarmonie!
Ce flaute plângând în simfonie
Se-aud în cer naiadele dansând!

Plesniți suntem de gânduri ca de bici
Ca apele-n pământuri pustiite.
La inimile – cât mai sunt - fiite
Columbii slobozi nu adastă – nici.

Melancoliei noastre, cine știe
Să-i fi pictat o inimă pustie?

Stingheri, de nici nu se mai știe când
Speram s-avem cuvinte înmiite,
Dar lacătele bine sunt păzite
Și cheia înflorește în comând…

17 mai 2008

Drept moştenire

Versul fără moarte, prins în amfilade
Ne-ai lăsat acolo, nouă moștenire
Câștigându-ți astfel, drept la nemurire
Epigonii astăzi, te-au condus spre Hade.

Vreau să-ți scriu de-ndată, n-are rost s-amân
Tot ce-odinioară, n-am știut a scrie
Consângean în viață, Domn în Poezie
Tu rămâi și-n moarte **Îngerul Bătrân.**

Stă acum și plânge o sârboaică, Dara
La Srbska Kafana, plânge ostenită
Nu vrea să-nțeleagă că e părăsită
Ei îi închinaseși muza și chitara.

Don Cezar e astăzi, pasăre-n departe
Depășind stihia, înviind din moarte…

17 mai 2008

Atât de singur

Atât de singur, moartea ai cântat
Precum pe-o Doină-n versuri și pe note.
Le murmurai în sunet de gavote
Voiai să-i fii copil dar și bărbat.

Ea-n templul cărnii ei te-a zămislit
Și te-a făcut să te îndrăgostești
De chipul ce cu râvnă l-ai slujit
Dar nu puteai, iubind, să n-o rănești.

Tu moartea vie ai fi vrut s-o prinzi
Și unghia în gât să i-o înfigi,
De-aceea nu mai conteneai să strigi
Ca trupul tău și sufletul să-i vinzi.

Ea te-a ademenit c-un văl de ceață
În patul nupțial cu flori de gheață.

17 mai 2008

Pact

De foarte tânăr împărat și mag
În liniștea aceea tulburată
Făcut-ai pact cu moartea prima dată
Și-ai prezentat-o în Areopag.

Ea te-a făcut să o alegi de soață
Dar fără veste suflă-n lumânare
Și-acuma se strecoară ca o hoață
Să-ți soarbă tainic ultima suflare.

Plâng amfiladele la cap de vers
Rămase singure și-atât de grele
Și plâng nemângâiate pururi, stele;
Din țâțâni iese-ntregul univers.

În întuneric, două verighete
Sunt azvârlite drept în râul Letae.

17 mai 2008

Don Cezar

Orur, Orur, ca-n peșteră te strig
Și nu-mi răspunzi, și nu-mi răspunzi îndat'
Să fie trupul tău nevindecat
De întuneric? Mi se face frig.

De foc și patimi astăzi dezlegat
Cu trupul și cu sufletul faci zid
Și eu din răsputeri cuțitu-nfig.
Dar unde pribegești, prin ce regat?

Acum exiști în noi și făr-a fi
La fel de singur cum ai și trăit
Pe cerul violet te-ai risipit.
E-ascunsă luna ca și când n-ar fi.

Când izbăvit de cort și înălțat
În duh, lumina vieții ai aflat.

17 mai 2008

Aud un vaier

Pământului, de suflet fulguit
Scăldat într-o fântână fermecată
Mă-nchin acum cu inima plecată
Și-aud un vaier neînchipuit.

Când luna s-a uscat precum sfarocul
Eu scriu pe ea cu numele constant
Statornici sunt și gândul și sorocul
Până-nfloresc magnolii în Levant.

Miresmele subțiri m-or veșmânta
În sâmbra oilor la măsuriș
De lapte strecurat ca pe furiș
Și mâini desculțe îl vor frământa.

Așa cum și aluatul se frământă
Cu vinul-sânge și plămada sfântă.

18 mai 2008

Sonetul căutării ideale

La porțile cetății te-am strigat
Cum Sunamita și-a strigat iubitul
La ceasul sfânt când reînvie mitul
Străjerii nopții mult m-au instigat.

Cum arde lumânarea prinsă-n sfeșnic
Cum caută botezul neofitul
Oficiind cu sfiiciune ritul
Simțeam în inimă cuvântul veșnic.

Ecoul glasului mi se spărgea
De zidul nopții-n sunet de-alăute
Se năruiau cărările pierdute
Eu mă rugam pe boabe de cafea.

Te-am căutat prin marile cetăți
Nădăjduind să-nduplec noaptea să-ți

19 mai 2008

Viscol de cuvinte

Aduceți pâinea și aduceți vinul
Căci sună clopotul pentru Orfeu
E viscol de cuvinte-n Empireu
Și-i timpul să înceapă-acum festinul.

Pe câmp răzbat miresmele postume
De flori de grâu și azimă pe struguri
Cutează să se-aprindă ruguri-ruguri
Și-n urmă lasă doar cenuși și hume.

Ce stranii stele înfloresc în rouă
Când nu s-a isprăvit descălecatul
Rămâne netăiat de brazdă hatul
Nesemănat de mânurile - două.

Pe câmpul meu de lauri în cununi
Se-aude noaptea țipăt de păuni.

19 mai 2008

Pe când mă năruiam

Mă-nmiresmam în flori de iasomie
În voalul alb meduză în ocean
Eu nu știam nici unde, în ce an
Mă dăruisem, viață, numai ție.

Scăldată-n mir păstrat pentru libații
Fu marmura însângerată-n chip
Dar a-nghițit-o lacomul nisip
Și a trimis-o-n alte constelații.

Mă învârteam doar printre umbre-albastre
Purtând în gând palate de mărgean
Dar nici o piatră nu-mi slujea de-alean
Eram cu ochii sprijiniți de astre.

Pe când mă năruiam strigând iubitul
O pasăre cumineca zenitul.

19 mai 2008

Spre început

Pe-un drum inițiatic spre-nceput
Bătând la porți, alături de cetate
Ai zgândărit durerile uitate
Să dai de urma primului sărut.

Cum regele își cântă Sunamita
Așa strigai pe străzi neabătut
Purtând în sânge chipul său de lut
Măcar în treacăt să-ți mai vezi iubita.

Cercând să recâștigi ce n-ai pierdut
Miracolul de-acum, prilejuit-a
Din câte-s taine cu nemiluita
Să-ntoarcă-n tine cântecul durut.

Căci nu se uită cel dintâi sărut.
A fost aievea, sau ți s-a părut?

20 mai 2008

Sonet constant

Pe nume-ți este scris: Statornicie!
Și-un blând miracol te pândește-ades
Să-i descifrezi sublimul înțeles
Tu te-ai deprins din fragedă pruncie.

Credința lent alunecă-ntr-un rit
Te dai iubirii ca-ntr-o Mater Almă
Și printr-o amintire vie, calmă,
Ai vrea să retrăiești eternul mit.

Să nu te-ntorci din drum de-ai obosit
Chiar dacă luntrea trage-ncet la mal
În preajma țărmului se zbate-un val
Și pescărușii au zburătăcit.

Deasupra, în azurul nesfârșit
O pasăre măiastră s-a oprit…

20 mai 2008

Monorimă

La tine vin, iubite vin
Iubindu-te nemaipuțin
Cu flori de in, cu flori de crin
Cu gând virgin, cu linu-i lin

Iubite vin, c-un cântec din
Vioară, dorul să-ți alin.
Cu buze arse de pelin
Muiate-n mir, muiate-n vin.

Îmi ești altar, îmi ești și chin
Și leru-i ler și linu-i lin
La tine vin în noapte prin
Mi-s mânurile scurse-n chin

La tine vin, iubite vin
Să mă-nlumini, să te-nlumin.

20 mai 2008

Spre magica Sierrã

Și azi am demolat o barieră
Un zid înalt, potrivnic dintre noi
Ni-e vorba azimă și făr' ostoi
Călătorim spre Magica Sierră.

A mai picat un Babilon de ceață
S-a micșorat distanța-ntre hotare
De când făgăduit-am fiecare
C-om ști să cerem dreptul sfânt la viață.

Din dragostea ce pururi nu se vinde
Ne-om aduna drept apă și merinde

Și într-o croazieră nesperată
Onirică, pe-oceanul nesfârșit
Noi vom forma o unică fregată
Să mergem împreună spre zenit.

20 mai 2008

E vremea

Când de miresme cotropită
Copil, din noaptea de Drăgaică
Eu auzeam îndemnul: hai că
E vremea să devii ursită.

Mulțimi de flori înveghetoare
M-ademeneau în lumea lor
Iar zările cu-al lor sbor
Din voaluri mi-așterneau covoare.

O stea din mii încremenise
Privind de-a dreptul speriată
Spre-ntinderea înveșmântată
Unde Hyperion mijise.

La ceas de dor neîmplinit
Iubirea m-a ademenit.

20 mai 2008

Pe uşa nopţii

Un cal, o fată despuiată
Rotindu-se într-un manej
Pe ușa nopții descuiată
Să evadezi – un bun prilej;

Cernea nisip în pumnii mici
Iar părul până la genunchi
Se răsfira încet pe trunchi
Și nu era nevoie nici

De-ncrâncenare, ori de ghes
Spre a ieși din pielea lor
Iar calul alb părea un nor
Ce-abia în zare a purces.

În labirintul lui Dedal
Căzut-a noaptea peste cal.

21 mai 2008

Muzeon

Am colindat demult prin Muzeon
Prin gânduri și cuvinte nerostite
Cu ochii parcă aripi despletite
Zburătăcind pe coama lui Eon.

Și parcă am simțit un dulce freamăt
De oști de îngeri coborând în vis
Pe care Ario numit și Paradis
Îl prefăcuse-n lacrimă și geamăt.

Și glasul se-auzea nedeslușit
Prin sutele și miile de ani ce
Puteau străpunge pieptul ca o lance
Ori ca un fulger un meteorit.

Din constelația numită Orion
O stea hălăduia prin Muzeon.

21 mai 2005
Ziua Sfinților Împărați

Rămână doar cuvântul

Când crește duhul blând al ziuricei
Iar roua poposește pe smicea
O ceață surdă iese din vâlcea
Și pune capăt îndoielii, fricii.

De parcă se destramă Universul
Cu stele și pământ, cu sori cu tot
Revarsă-și mila Domnul Sabaot
Și-oprească rătăcirile din mersul.

Mă lepăd azi de tot ce n-am făcut
Și-mi iau veșmânt de iarbă și de cer
Sperând să mă cufund în plin mister
Rămână doar cuvântul ne-nceput.

Un călător sătul de drumețit
Sunt chip de lut, în Duh însuflețit.

21 mai 2008

Izvor de nemurit

E clipa un izvor de nemurit
Cum sunt atâtea alte fermecate
Frânturi din amintirile uitate
Din visele ce mi le-am făurit.

S-o reînviu așa cum s-a-ntâmplat
Cu neputință-i fiindcă-i risipită
Ori în noian de doruri năruită.
Și nici măcar o taină n-am aflat.

Belșug de ani trecuți și poate peste
Imagini smulse parcă pe retină
Ca-ntr-un târziu sunt scoase la lumină
Parfum vetust îmi stăruie-n aceste

Și-acum în al vârtejului tumult
Ne revărsăm în înțeles ocult.

21. mai 2008

Înspre amiază curg

M-am spălat de ziuă, m-am spălat cu ceață
Și cu miere seara, m-am stropit pe trup
Tot nădăjduit-am, ca albina-n stup
Ochiul meu cel verde să-l mânjesc de-albeață.

Nu știam anume cum să fac să rup
Câte o felie mică dimineață
Câte-o feliuță palidă de viață
Fie și o cirtă, fie și-un calup.

Parcă-n ziureauă m-am născut anume
Și în miez de noapte, numele-am sfințit
Învățat să gângur pe la asfințit
Sunt stingher de mine, sunt stingher de lume.

Ca un fir de iarbă agățat de-o rază
Îmi amân plecarea, curg înspre amiază.

21 mai 2008

Cruci în infinit

Pământ de stele sunt, pământ de schit
Și-a înflorit culoarea mea antumă
Într-o pepită dintr-un pumn de humă
Și într-o lacrimă cu ochi de malachit.

Ce note scoate vocea mea acumă,
Ca umbrele de cruci în infinit!
Pământ de clopot și pământ de schit
Tu, vântule din sud, departe du-mă!

Dar cine astăzi poate să evoce
Când mântuită e lumina lină-n ornic,
Un lied tulburător din Santa Croce
Și să rămână pururea statornic?

Îți dau și-mi dai, să-ndătinez cutumă
Îl rog pe Dumnezeu, îl rog să nu mă

26 mai 2008

La marginea ivirii

Se lâncezise în carafă vinul
Și pâinea iar s-a mucezit pe masă.
Tu ceașca de la buze nu o lasă
Când sufletul adastă, înluminu-l.

Au ațipit secundele în ornic
Și în clepsidră ora-i înghețată
Un semn potrivnic uneori se-arată
De când te chem cu trupul meu – statornic.

De-ai să privești culoarea mea acumă
De-atâta vreme înrăită-n bine
Să o oprească oare, poate cine?
Înveșnicită-n tine, sunt Urumă.

M-au sfârtecat pumnalele iubirii
Te-aștept de-un veac la marginea ivirii.

29 mai 2008

Cu-atât mai flămând

Privește iubite azurul – ce sur e
Când teama de frunze se iscă-mprejur
Cocorul stingher atârnat în pădure
Privirea mi-o șterge de aerul pur.

Și ochiul secundei țintește uitarea
Prin neguri barbare, pre cai luminând
De-atâta iubire, culoarea-i cât zarea
Iar tu ești de viață cu-atât mai flămând.

Ce singuri, ce singuri rămas-am pe lume
Precum tăietorii în codrii de-arțari
Când muți de-ntristare, copacii anume
Sculptați drept sicrie dau primii lăstari.

Un   veșted nimic spulberând sinecure:
Privește iubite, azurul, ce pur e!

29 mai 2008

E D I T E

- Sonete mistice -

Moto:

„Ne vom învrednici cu misterul lucrurilor
ca și când am fi iscoadele lui Dumnezeu”

(Shakespeare-Regele Lear)

Orbecăind precum Homer

Când copleșită de vreun frig
Și de celule răzvrătite
Pe mine însămi mă înving
Urmând cărări introvertite

Când vioriu o să-nfloresc
Fără cusur, fără rugine
Voi cere fără să cerșesc
Nădăjduind că se cuvinte

Sub orizontul efemer
A-mi șterge umbra de contur
Orbecăind precum Homer
Prin labirintul cel mai pur…

Pe mine însămi când mă-nving
Mă voi porni atunci să ning….

Când mă frunzărește vântul

Deși mor cu prisosință
Nu-i găsesc la moarte rostul
Nu am leac și nici voință
S-o implor, să-i aflu costul.

Pentru viață am motive
S-o opresc luptând cu firea
Stări și fapte relative
Îmi desăvârșesc menirea.

Nu m-ajută nici cuvântul
Iar tăcerea mă-nfioară
Când mă frunzărește vântul
Sun ca lemnul, de vioară…

Deși mor cu prisosință
Eu pășesc spre biruință….

Timp în sine

Același joc și veșnic altul
Se irosește doar ce-a fost nimic
Și stelele veghind înaltul
Te-apropie de infinitul mic.

Decât a fi – nu-i altă trebuință
Și nici alt drum mai greu de străbătut
Durerea însăși n-ar fi cu putință
De s-ar întoarce timpul revolut

Un semn minuscul de-ar putea să-ți spună
Că ești doar umbră risipită-n lut
Vitraliu la fereastra fără lună
A unui TIMP ÎN SINE renăscut…

Mai am puțin și săvârși-voi saltul
Dintr-un același joc, în veșnic altul.

Sonet-pastel

Miez de lună înflorită
În sălbatica livadă
Cade pe furiș zorită
Pentru cei iubiți drept nadă

Mirosind a mere crude
Și-a pământ din cel mai pur
Trupul tău de ierburi ude
Se preface-n alb velur

Parcă cere, parc-așteaptă
Să-l dezmierde zburătorii
Dup-o vorbă înțeleaptă
Aruncată-n roata morii….

Orhidee ofilită:
Miez de lună înflorită….

Ninsori pe meninge

Nu-i singur acel ce învinge
Fantoma de frig din cuvânt
Rebele ninsori pe meninge
Potcoave-azvârlite în vânt

Nu-i sânge să nu clocotească
La roua speranței din bob
Nici tâmplă dorind să albească
Cioplind geometrii dintr-un ciob

Cuvinte – ninsori să aștearnă
Duium – pe suflet și-n gând
Când sita stă gata să cearnă
Pământ din pământul ce sunt.

Fantoma de frig din cuvânt
Zvârlită-i pe coame de vânt…

Cum să-ţi fiu mit

Îngăduie-mi iar să-ți cetesc
În taină o dulce rostire
Al vorbelor trup fecioresc
Să unduie – a nemurire…

Fără căpestre mor cai
Peste câmpul – câmpul cu har
Visează-mă-n colțul de rai
Fântână izvor de nectar

Pasere veșnică-mi fii
Odihnă și taină și schit
Mă leagănă-n joc de copii
Învață-mă cum să-ți fiu mit….

Ce taină, ce dulce rostire,
Presus, mai presus de iubire!...

Sufletul drept pravilă

Doamne, strigătul primordial
Întâlnit în cartea cu versete
Îmi aprinde ochiul pineal
Ca un mir sortit să mă îmbete

Port de frunte-aureola morții
Ca pe un ciulin însângerat
Flacăra întreținând a sorții
Liber să mă aflu de păcat

Înțelept și orb precum pământul
Sufletul drept pravilă mi-a fost
Numai pe Iisus așa mai cântu-L
Fiindcă știe moartea pe de rost.

Cântul meu să-ți fie adăpost
Căci și mie pravilă mi-a fost….

Vara când va fi să ningă

Inima cu care scriu
Să o mântui în iubire
Ca al Anei suflet viu
Duh curat de monastire

De asemenea lucrare
Toți zidarii să se mire
Când găsi-voi pietre rare
Din cerceii unei Chire

Chiraline – anonime
Ba și-o salbă să încingă
Aerul din înălțime
Vara când va fi să ningă

Să mă mântui prin iubire
Duh curat de monastire…

Foaie pentru minte

Să adormi în dezmierdarea
Mâinilor de meșter faur
Iar prin vis precuvântarea
Lui Ioan – Gură de Aur

S-o asculți și să te-mbete
Cum desigur, cu tăria
Din cuvânt – și tu – poete
Te îmbeți cerând mistria

Să durezi locaș de viață
Și iubire limbii sfinte
Să-ți vezi pruncii cum învață
FOAIA-ȚI SCRISĂ PENTRU MINTE…

Mâinile – de meșter faur
Să-ți cioplească nuri de aur….

Crug

Când ațipesc toți greierii în fân
Robiți de taină și de molcom cântec
E prea rotund prezentul să-l amân
Și să-mi alung simțirile din pântec

Să nasc – aș vrea, din dragoste plămadă
Hyperioni strălucitori, fecunzi,
Nemuritori când anii stau să-mi cadă
Hlamidă peste umerii rotunzi

Și ascultând al timpului meu bucium
Să dăruiesc statornică, supusă.
Lăuntrica mea cumpănă de zbucium
De mreaja apei să mă las sedusă

Și limpezind veșmântul cu lavandă
Vreau unei mânăstiri să fiu ofrandă…

De la un timp

De la un timp, hazard când zic
Nu-mi reazem fruntea de nimic
Prilej să pot visa nu-mi fac,
Îmi clatin tâmplele și tac.

Un ochi mă-mpunge fără rost
Nu mai sunt eu cea care-a fost.
Mă leagăn, sălcioară-n vânt
Nu mai sunt eu cea care sunt.

De la un timp și gându-i mut
Mă mustră tot ce n-am făcut
Nu mai știu vorba s-o prefir
Îmi crește-n talp-un trandafir

Și-nfige-o rădăcină-n lut
Și mă prăvale-n absolut…

Râs în flăcări

Mai viu ca niciodată e timpu-n al meu trup
Desculț, aleargă slobod, mă tot visez oprindu-l.
Cândva, ademenită, nutream să mă strecor
Și marginea să-i aflu întocmai presimțindu-l.

Ca un aluat năvalnic dospește-n mine timpul
Și nu mă-ncumet încă să-l torn în forme noi
Să mă găsească nudă cu brațele desculțe
Mlădiță fără aripi, copac fără altoi…

Și tot mai desfrunzită de-atâta râs în flăcări
Ciopli-voi pe-ndelete secunda – lemn de rug –
La judecata dreaptă să-mi car în spate morții
Și ca o stea polară să mă înalț în crug…

Mai viu ca niciodată e timpu-n al meu trup
Și nici nu știu prea bine să-l sfâșii și să-l rup…

Pâine vie – pâine sfântă

A rodit un spic în floare
Pâinea sfintelor altare;
Nou și Veșnic Legământ
Întrupat prin Duhul Sfânt

Ce ne-nvață cu ardoare
Dragostea prisositoare
Rod de aur, spic curat
Și de har îmbelșugat

Ce-l vom împărți ca frații
Cu săracii și bogații
Pâine sfântă, pâine vie,
Mântuire-n veșnicie.

Nou și Veșnic Legământ
Pogorât din Duhul Sfânt….

„Ia-ţi crucea şi mă urmează”

Cel ce crucea o urmează
Crucea drumu-i luminează;
De-ntuneric neînvinsă
E o candelă aprinsă.

Însuși Domnul ne învață
Că avem o cruce-n viață.
Cine-o urcă pe-al său piept
Va păși pe drumul drept.

Cine spatele-și încinge
Cu o cruce – va învinge
Chiar de calea-i pare grea
Și va-ngenunchea cu ea

Să privească la Iisus
Pătimind pe cruce – sus….

Darul cel mai preţios

Străluceşte un miracol
În Prea Sfântul Tabernacol,
Darul cel mai preţios
Trupul viu al lui Hristos

Candela în veci stă trează
Şi lăcaşul luminează.
Stă acolo Preacuratul
Lumii ispăşind păcatul.

Cât aprinzi o lumânare
Se-ntrupează pe altare
Şi sub iscusinţa mâinii
Preacuratul chip al Pâinii

Până intonezi un cânt
Se preface-n Trupul Sfânt.

Crucea ne învață

Vinul prefăcând în Sânge
Trupul – hostie se frânge
Hostie prealuminată
Și de har îmbelșugată;

O spirituală hrană
Vindecându-ți orice rană.
Veșnic e Iisus prezent
În Preasfântul Sacrament

Și ne-așteaptă cu răbdare
Să purcedem fiecare
Cu iubire și blândețe
Să venim să-i dăm binețe.

Domnul prin a sa jertfire
Ne oferă mântuire….

Rodul inimii curate

Îți aduc, Divine Mire,
Jertfa mea de ispășire.
Rodul inimii curate
Faptele nenumărate

De blândețe și iubire
Fructe de milostivire.
Îți jertfesc pe rând răbdarea
Modestia, cumpătarea

Ascultarea, umilința,
Pentru oameni – suferința,
Mila, dragostea frățească
Ce prin grația cerească

Ca pe scumpe nestemate
Ți le-nchin acum pe toate;

Când te voi primi, Iisuse!

Cugetul să-mi fie treaz
Trupul tânăr și viteaz
Inima să-mi ardă-asemeni
Unui foc aprins cu cremeni

Crucea s-o privesc – ce sus e
Când te voi primi – Iisuse!
De pe-altarul Crucii Tale
Să îmi luminezi pe cale

Sufletul ce nu se vinde
Fie-mi în pustiu merinde.
Dulcele, plăcut pelin
Sânge prefăcut în vin

Să-mi reverse-n vene mie
Pentru când va fi să fie!

Vino, Iisuse

Vino Iisuse, în ieslea cea vie
Trupul smerit să-l ghicesc cum învie
Pruncule, hai de-mi sfințește făptura
Merinde să-mi fie cuminecătura

Vino Iisuse, neprihănite,
Pătrunde-mi în sânge pe neauzite
Vreau să fiu vrednic și demn să primesc
În cortul de lut pe copilul ceresc.

Sfințește-mă cu mângâierea ta vie
Și sufletul meu credincios o să-ți fie
Și-n semn că în ceruri ne vom revedea
Vino, Iisuse, în țarina mea

Vino Iisuse, pe-o rază de stea
În Betleemul din inima mea…

Până lacrima

Ia cuvântul și-l cuvântă
Până lacrima se zvântă
Ia tăcerea și o tace
Lacrima când nu-ți dă pace

Țipătul durerii-l țipă
Lacrima când se-nfiripă.
Ia o ciutură și-i varsă
Lacrima când este arsă

Ia un vis și-l răstignește
Până sângele țâșnește
Ia o lacrimă și-o plânge
Până lacrima dă-n sânge

Cu Iisus pe cruce suie
Sângele să-l bați în cuie….

Pe cruce Mesia ne iartă

Udată cu lacrimi de îngeri
E crucea pe care mai sângeri
Isuse, Isuse, te doare
Povara cea ucigătoare.

Răbdarea-i la limite-ajunsă
De suliță-i coasta străpunsă.
Din rănile neînchegate
Țâșnesc ale lumii păcate.

Cu apă din coastă și sânge
Pe Cruce Mesia mai plânge.
Adie de narduri – mireasma
Se sfâșie catapeteasma

E învălmășeală și ceartă
Pe Cruce – Mesia ne iartă.

Consfințire

Facă-și cuiburile cucii
Drept pe brațul stâng al crucii
Unde-atârnă într-un cui
Mâna dreapt-a Domnului.

Mierla zborul să și-l frângă
Sfărâmat în mâna stângă.
Lacrimii să-i țină piept
Rana din piciorul drept

Când pe stângul aspru-l strânge
Chinga cuiului de sânge.
Un copil curat să plângă
Rezemat de coasta stângă

Unde sângereaz-un crin
Preacurat izvor de chin…

Drumul crucii

De la iesle pân' la Cruce
Drumu-i lung și nu-l pot duce
De la iesle la Calvar
Drumul izvodește har.

Să-l străbată poate-oricine
De s-a lepădat de sine.
O Iisuse, o Iisuse,
Crucea ta atât de sus e!

Nu pot ochii să-i țin drepți
Ochii mei neînțelepți
Ce-au poftit și-au jinduit
Nu m-ajută la privit

Când uimiți, când adumbriți
De privire sunt sleiți….

Vino pe Golgota

Cinci șuvițe văd și mi se
Par din rănile deschise
Că se scurg și se preling
Dar pământul nu-l ating.

Unde-i sângele cel sfânt?
O năframă-adie-n vânt…
Unde-i sângele curat
De păcate nepătat?

Vino pe Golgota, hai că
Fiul tău pe cruce-i, Maică.
Fiul tău azi va muri
Pentru a ne mântui.

Nu mai plânge Maică-așa
Fiindcă El va învia!

Parcă sunt eu….

Mortul acesta – parcă sunt eu
Purtat pe aripă de curcubeu
Mortul acesta rămas în picioare
Parcă sunt eu în mână c-o floare

Viața călcând anevoie pre viață
Privirea fixată în aburi de ceață
Sângele veșted, obrazul de lut,
Mortul acesta trăind în trecut

Clipa eternă, slăvită menire
Lut mistuit în divină iubire
Stea rătăcind pe un cer de opal
Imperiul de umbre al lui Dedal

Călătorind înspre Empireu
Mortul acesta, desigur, sunt eu….

Glorie şi slavă-n veci

Vine luna mariană
Luna fără de prihană
Luna Celei Preacurate
Și-n lumină-nveșmântate.

Când frenetica natură
Se îmbracă-n haină pură.
Chiar iubirea-i mai fierbinte
Dedicată Maicii Sfinte.

Luna Mai – cea mai frumoasă
Ce ne-aduce pace-n casă,
Când și îngerii se-nchină
Proclamând-o drept Regină

Când se-aude-n piepturi – zeci
Glorie și slavă-n veci!

Prunc de Dumnezeu

Mierla-și face un cuibar
Într-o stea de chihlimbar
Carul Mic și Carul Mare
Răsări-voi pe altare

Căci se-ntrupă-n iesle Viul:
O Fecioară-și naște Fiul.
Pe-un covor de stele moi
Ea și-l leagănă apoi,

Pe-un crâmpei de curcubeu
Fiindcă-i Prunc de Dumnezeu.
Cântă corul îngeresc
Fiindcă-i un Pruncuț Ceresc.

Să privim la steaua, sus
Răsărind pentru Iisus!

Miracol de iubire

Ne veghează-n înălțime
Trei Persoane – O Treime;
Adevărul Întreit:
Unu-i Tatăl cel iubit,

Altu-i Fiul său curat
Care ne-a răscumpărat
Celălalt e Duhul Sfânt
Ce coboară pe pământ

Și insuflă tuturor
Dragoste, căință, dor,
Împreună – Unul sunt
Revelați într-un Cuvânt

Un miracol de iubire:
Om și Zeu: Dumnezeire…

Via dolorosa

Ca o mioară de blândă
Mielu-l conduci la osândă.
Maică, în urma lui duci
Lemnu-nflorit pentru cruci.

Pe dealuri, văioage și grui
Tu crucea o porți orișicui
Iubirea de Fiul te frânge
Pe calea stropită cu sânge.

Iar mila de oameni imensă,
Îți face durerea intensă.
Ce grea e, Măicuță Mioară,
Măreața și sfânta povară!

Crucea-nflorind în spinarea
Măicuței – ne-aduce iertarea…

Duh de adorare

Zilnic de petrec în case
Faptele miraculoase:
Din iconostas coboară
Câteodată – o Fecioară.

Uneori la ușă bate
Un drumeț c-o cruce-n spate
Și pe când Măicuța plânge
Cauți urmele de sânge.

Ochiul vede ca prin sită
Fânu-n ieslea pregătită
În natură omenească
Domnul nostru să se nască

Cu puterea Lui Divină
Sufletul ți-l înlumină…

Floarea Învierii Tale

Lacrima iubirii suie
Sufletul ți-l bate-n cuie.
Picurată în pocale
Urcă-n trupul morții tale

Și-n psaltirile divine
Înnoiește duhu-n mine.
Mă sloboade din robie
Dându-mi viață-n veșnicie.

Trupul morții feciorelnic
Înflorind pe un jertfelnic
Și în pârga mângâierii
Naște floarea Învierii.

Floarea Învierii sfinte
Pentru suflet, pentru minte….

Cuvântul întrupat

Eu te rog cu stăruință
Doamne, fie-mi cu putință
Casă mică să devin
Pentru Mirele Divin

Și-n săracă ieslișoară
Să văd Pruncul cum coboară
Și precum umil se face
Pentru suflete sărace;

Pentru suflete bogate
Călător la uși cum bate
O steluță diafană
Să devin fără prihană,

Să vestesc dorind și eu
Nașterea lui Dumnzeu…

Pentru toți

Pentru toți ce te rănesc
Îmi propun să te iubesc.
Pentru toți ce te-au trădat
Și pe care i-ai iertat

Pentru cei nevrednici vin
În genunchi să mă închin.
Pentru toți ce te-au uitat
Vreau acum neîncetat

Doamne, pentru fiecare
Astăzi să îți cer iertare
Și-ți aduc, Divine Mire
Jertfa mea de ispășire

Și de-abia mai pot rosti:
Doamne, nu mă părăsi!

Când ninge

De atâtea ori când ninge
Liniștea în piept m-atinge,
Fericirea mă-mpresoară
Și plutesc în vis, ușoară

De atâtea ori când ninge
O iubire mă învinge
Și mă uit în ceruri sus
Către Crucea lui Iisus

Vie și pătrunzătoare
Cruce albă de ninsoare
Și mă rog: Iisuse, adă
Cruce albă de zăpadă

Cruce de ninsoare grea
Să mă înfășor cu ea…

Între stele de pământ

Vino Doamne și ne-arată
Coasta dreaptă sfârtecată.
Tot norodul să cinstească
Și să nu mai contenească

Să-l privească și să știe
Cuiu-nfipt în carnea vie
De la mâini, de la picioare
Lemnul crucii să-l adoare

Lemnu-n carnea lor să crească
Și cu lacrimi să-l stropească
Să dea muguri lemnul sfânt
Între stele de pământ.

Vino, Doamne și ne-arată
Crucea ta, neînserată…

Sonet simplu

Sunt bucuros, bucuros de nespus:
Fiindcă mă poartă de mână Iisus…
Vreau să mă fac mai curat, mai frumos:
Noaptea îmi bate la ușă Hristos.

Mâinile, mâinile, tare-mi sunt grele:
Fă-mi niște aripi, Iisuse, din ele!
E întuneric, dar mie mi-e bine:
Doamne-așază-te-aproape de mine!

La temelie cu Duh de iubire
Durează-mi în suflet o monastire…
Strivesc în picioare pământul cu jind
Și cerul în brațe aș vrea să-l cuprind…

Inima mea ca o floare măiastră
Crește Iisuse la Tine în glastră…

Altar, icoană, căpătâi

Scriitoarei Marta Cozmin

Abia acum când nu ne ești
Îmi bate steaua ta-n ferești
Și-mi strigă lung și ascuțit
Spunându-mi că ai nemurit.

Răspunde noaptea cu ecou
Zicând că te-ai născut din nou
Ca o fărâmă de pământ
Purtată-n petic de cuvânt

Din început de veșnicii
Și sigur că ai să revii

Aminte să ne-aduci de lut
De Logosul de la-nceput
Din care tainic ne rămâi:
Altar, Icoană, Căpătâi….

Duc în altum

(Înaintează în larg!)

Lumina spre viață mă duce
Mi-e hrană și taină și rug.
Mă spânzur de ea ca de-o cruce
Cu razele ei mă înjug.

Să calc peste apele line
Mânată de-un gând neștiut.
Lumina mă poartă la Tine
Precum spre un nou început.

Prin vânturi, prin ploi și furtună
Lumina mi-e marea genună

Lumina în plete-mi anină
O stea din adânc de tării.
Voi fi răstignită-n Lumină
Iisuse, când ai să vii…

Vă scriu în genunchi

Pe cât de-ndurătoare sunt eu eul
Pe-atâta arde-n mine Dumnezeul.
Pe cât de-nmiresmată mi-e rostirea
Pe-atât mă arde-n vâlvătăi iubirea.

Atâtea flori de noapte ard sub cruce
Cât să ridici o troiță-n răscruce.
Cât o măicuță în odoare sfinte
Atât mă înveșmânt în necuvinte.

Din liniște înalț o piramidă
Precum un trup de sfântă-ntr-o firidă.
Mă scald în apa neîncepută-a zilei
Și nu mă satur de lumina milei.

Așa peregrinez spre-Mpărăție
Cu rădăcini înfipte-n veșnicie.

Un sunet sfânt

-sonet incomplet-

Când te privesc, Iisuse, mă-nfioară
Un sunet sfânt ca lemnul de vioară.
Tu, Doamne, fă plăpânda mea stihiră
Să se prefacă-ntr-un acord de lyră

Iar jertfa Ta de pe altar, durută
Să-mi sune-n piept ca lemnul de-alăută.
Și-atâta vreau, în noaptea asta sfântă
Să mai aud cum îngerii îmi cântă

Să Te mai nasc din mine însămi iară
Prin vrednica și pururea Fecioară!

O, tu lumină…

Înveșmântat precum un boț de lut
Într-o lumină fără de sfârșit
Tu ești Lumina fără de-nceput
Din Tine cine bea e mântuit…

O, Tu Lumina cea neînserată
Cea care zămislește pururi viii
Ești pâinea caldă, neîmpuținată
Din care se hrănesc pe rând, copiii.

Tu soare sfânt ce sufletu-ntremează
Gingaș făcându-l ca o primăvară,
Ești lanțul care mă eliberează
Din închisoarea crâncenă de-afară.

Și-n nesfârșitul cerului pierdut
Tu ești Lumina fără—de-nceput.

Meteorit în lacrima cerului

Mă simt istovit de cuvânt
Mă simt istovit de tăcere
Un bulgăre viu de pământ
Din moarte – viața mă cere.

Mă caută moartea și-n viață
Din lut să mă ducă la cer;
Legat de speranță c-o ață
Lumina mi-o fac lăicer.

Mă caută cu lumânarea
Mă caută moartea cu sârg
Cu apă să-mi stingă suflarea
Și-n taină-mi propune un târg.

Am sângele încă fierbinte:
Mi-s mâinile reci de cuvinte….

Totul în tine

Las altora tot ce n-am scris
Și-un gol vinovat în albume
Las altora glorii și vis
Cuvintele mele antume.

Din lujerul meu de pământ
Cu rouă de sânge stropit
Rămân încrustate pe vânt
Cuvintele-n care-am iubit.

Căci am risipit nu am strâns,
Dând deseori pe veresie
Cuvintele-n care am plâns
Și plâng pentru Tine, Mesie!

Mă lepăd de lume, mă lepăd de sine
Și caut, Iisuse, Iubirea în Tine…

De înstrăinare

Plânsu-m-am și m-am tot plâns
Roade că nu am de strâns
Am tot plâns și-a tot oftat
Că fântâna mi-a secat.

Mi-a secat demult izvorul
De-unde se-adăpase dorul.
Sfărâmatu-s-a ulciorul
Ce când a plecat cocorul

Înspre țări îndepărtate
Mânurile mi-s legate.
Ochii mi s-au scurs în zare
De atâta-nstrăinare

M-oglindesc în ape crunt
Și nu știu cine mai sunt…

Mă-nvârte iureşul

Spre sensul implacabil curg
Cum să mă sprijin de amurg?
Cu să mă sprijin de o rază
Ca să-mi găsesc râvnita oază?

Mă-nvârte iureșul intens,
Spre capătul cu unic sens;
E puntea-ngustă, drumul sfânt
Dar am făcut un legământ

Să nu m-abat, să nu m-opresc
Nicicând din crugul meu ceresc.

Mi-a mai rămas numai o zi
În vis să construiesc castele
Cu temeliile-n a fi
Și turlele-agățate-n stele!

Nu mi-a rămas decât

Secundele-mi țâșnesc din unghii moi
Și-mi cresc minutele argint în plete
Atunci de ce mi-s anii tot mai goi
De parcă lupi mă hăituiesc în cete?

De ce mi-e iarnă când e vara-n toi
Și mi-e cumplit de frig în primăvară
Iar crengi uscate fără de altoi
Mă-mbrățișează și mă înconjoară?

Mi-e sufletul surpat și năruit
Statura mai smerită, mai firavă
Nimic nu mai iubesc din ce-am iubit
Și-mi crește grâu din inima bolnavă.

Și tot pământu-mi fuge sub călcâie
Mă sui pe cruce și mă bat în cuie….

Alt fel de a învinge

Ca pruncul nenăscut în sân de fată
Stau cuibărit în pântec de cuvânt
Sunt pofticios să mă mai nasc o dată
Cuțitul vieții-n moarte să-l împlânt.

Iar când voi reveni cu-adevărat
Am să mă spăl pe inimă în rouă
Ca să-mi rămână sufletul curat
Pentru o viață și o moarte nouă.

Privind atunci cum totu-n jur se stinge
Și cum se surpă-ntreg nimicul frânt
Am să-mi aleg un alt fel de-a învinge
Precum în cer așa și pe pământ…

Și aerul se clatină ușor:
Nu mi-a rămas decât să mă-nfior…

Eşti cer în mine

Tu ești întreg trăind mereu în mine
Nu pot nicicând de Tine să m-ascund
Pătrunzi în trup, în minte-n gânduri line
Îmi ești alcătuire și rotund.

Și azima și vinul sunt în Tine
Și-n adieri de proaspătă mireasmă
Potirul tainicei și Sfintei Cine
Ești grâu de jertfă și catapeteasmă…

Îmi ești și frig și cald îndeolaltă
Și-mi ești statură dreaptă și înaltă.

Ești cer în mine-atâta cât încape
Și ești cel mai departe om de-aproape
În Infinitul care ne desparte
Vei continua să-mi fii și după moarte….

Moarte de tot

Trecut-am astăzi dincolo de vis
Și se făcea că sunt în Paradis
Pășit-am astăzi dincolo de stele
În visul nebulos al morții mele.

De frică mă-nălțasem mai presus
Cutreierând Lumina lui Iisus.
Gustam nesățios din nemurire
Ce-mi devenise cea de-a doua fire.

Știam că numai astfel pot pătrunde
Durerea de oricând și de oriunde
Că doar așa pot alunga ce-i rău
Cu Sfântul Sânge și cu Trupul Tău.

Din Sfânta Jertfă tot mâncând și bând
M-am deșteptat din moarte renăscând…

Spre început

Eu Doamne, doar atât am vrut
În toamna grea a existenței mele
Să curg spre moarte ca spre început
Cu ochii la pleiadele de stele.

Să număr aștrii ca pe boabele de rouă
Țâșnite de sub pleoapele strivite
Atunci când străvezie-i luna nouă
Să rostuiesc „cuvinte potrivite”.

E-un adevăr că doar scriind trăiesc
În noaptea morții mele tot mai stranii
Mă-mbrac mereu cu sfintele pisanii
Și doar în slovă vreau să nemuresc…

Să rostuiesc „cuvinte potrivite”
Și ție să ți le închin, iubite….

Să-mi fii lumină

Mă străpunge-n gând lucid:
Moarte, vreau să te ucid.
Când te simt să fiu imun
Moarte, vreau să te răpun.

Știu mai bine ca oricine
De când sunt – trăiești în mine.
Ești fantoșă, ești paiață
Vreau să te prefac în viață.

Chiar în cea mai neagră tină
Moarte, tu să-mi fii lumină.
Moarte, blândă auroră
Frate vreau să-mi fii și soră.

Căci nimic nu ne desparte
Dragă moarte, dragă moarte…

Tu singur, Doamne, eşti

Mi-a mai rămas un strop de efemer
Dar ce să fac cu el Preasfinte Doamne
Iubirea e destin și-atâta-ți cer
Să nu-l îngropi în frigul unei toamne.

Sunt Doamne, iar lihnit de gingășie
Și sunt flămând de mângâieri ușoare
Un cerb boncăluind în vis mă-mbie
Chiar dacă amintirea mă mai doare.

Mai dă-mi o șansă Doamne de iubire,
Un strop mărunt, o lacrimă, un cât
În fața veșniciei, doar atât
Să mă agăț din nou de fericire.

Să mai ridic un monument în vis
Să mă trezesc iubind, în Paradis….

În moarte – ca în viaţă

Ca o lumină străpungând o ceață
Trăiesc în moarte mult mai viu ca-n viață,
Tot așteptând ce va să se întâmple
Tăcerea mi se-ngândură la tâmple.

În timp ce vorbele se rup și se îngână
Ondinele mă prind insidios de mână
Trăindu-mi moartea până la sfârșit
Voi ști că doar așa am nemurit…

Atât mi-a mai rămas să mor de vie
Să mă aprind ca un crâmpei de jar
Pătruns în carnea destinată mie
Să mă tămădui de cerescu-ți har.

Prin Moartea Ta mi-arăți că mă iubești:
Tu singur Doamne ești Acel ce Ești….

Bea-mă-n dor de apă vie…

Bea-mă cu lumină-n două
Când se cerne luna nouă,
Bea-mă-n apă de izvor
Doar așa n-o să mai mor.

Soarbe-mă-n potir de floare
Prinsă-n toc la cingătoare
Și-n lumina lunii mută
Bea-mă-n apă neîncepută.

Ca pe mierea de albină
Bea-mă-n boare de lumină
Ca dintr-un urcior de lut
Bea-mă-n boare de sărut.

Bea-mă ca pe-o băutură
Care inima îți fură….

Bea-mă iar şi iar

Ca-ntr-o amforă subțire
Modelată cu iubire
Trage aer tare-n piept
Și-apoi bea-mă înțelept

Bea-mă ca pe-un lapte sfânt
Supt de-un secetos pământ
Când ninsorile-s duium
Bea-mă-ntr-un hârzob de fum.

Laolaltă cu vecinii
Cu cei vii și cu blajinii
Ca pe-un vin de jertfă bea-mă
Și mă gustă fără teamă

Bea-mă-n dor de apă vie
Pentru sfânta veșnicie….

Privesc cu luare aminte

Abia ating icoana Ta cu gândul
Genunchiul parcă bâjbâie pământul,
Un fruct rotit în razele de soare
Își sparge coaja prea strălucitoare.

Licoarea lui de miere se prelinge
Aroma-mbietoare mă învinge
Privesc cu luare-aminte chipul, Sfântul,
Și nu mai vreau să părăsesc pământul.

Mi-a mai rămas atât: numai o zi
În vis să construiesc din lut, castele
Cu temeliile-mplântate în a fi
Și turlele-agățate chiar de stele!

E ziua scurtă și se-apropie-asfințitul
Rămân în taină să-mi aștept iubitul..

Fiindul şi durutul

Pune-mi Doamne, o hlamidă
Din scaieți și pălămidă
Iar pe cap în loc de crini
O cunună de ciulini.

Cu o lance vino drept
Și străpunge-mă în piept.
Când mi-s gândurile valma
Bate-mi cuiul sfânt în palma

Palma care te trădează
Și îmi ține mintea trează
Care-mi ține proaspăt lutul
Cu fiindul și durutul.

Pune-mi sufletul în frâie
Sau strivește-l sub călcâie.

Soră luna…

Ochii tăi duruți și grei,
Luno, parcă nu-s ai mei.
Gura-nsângerată, grea,
Luno, parcă nu-i a mea.

Poți tu lună să-ți ascunzi
Umerii frumoși, rotunzi,
Tot am să-nțeleg că ei
Nu-s aidoma cu-ai mei,

Chiar și inima nebună
Zgâriată-n ciob de lună
Ca o ciutură de stea
E străină de a mea.

Cum de creștem împreună,
Soro lună, soro lună?

Acoperiş pentru rugă

Lipsiți de orgolii și vicii
Se scurg în derâdere anii
Și cât de puțini sunt amicii
Și ce numeroși sunt dușmanii.

Ia-mi Doamne, din suflet toți spinii
Din inimă ia-mi întristarea
Și pune-mi la loc iarăși crinii
Și pune-mi pre limbă iertarea.

Ninsoare poetică-s anii.
Cuvintele mele sunt danii.

Întoarce-ți o clipă privirea
Și-oprește-mă, Doamne, din fugă
Să fiu pentru-ntreag-omenirea
Un ACOPERIȘ PENTRU RUGĂ..

Dimineaţa, toamna….

Am fost împreună în parc, dimineața
Obrazu-ți cel palid în poale-l țineam.
Poverile îți risipeam ca pe ceața
Și cât te visam, și cât te visam…

În parcul acelui poet nepereche
Am stat pe o bancă și versuri rosteam
Iar vântul răzleț îmi șoptea la ureche
Ce mult îmi lipseai, ce mult îți lipseam

Te-am scos dimineață din norul sihastru
Și-n soarele blând eu smerită-ascultam
Poemele tale ca fumul albastru;
Din trupul cuvintelor mă cuminecam.

Sub pleoape, sub gene, un vis deslușeam
Mă înnemuream și mă întemeiam.

11 septembrie 2006

Rămâne-va, eresul…

Atâtea membre în cuvânt
Și stavilă să pun, nu vreau, Poete!
Mai bine să le rostui în (des)cânt
Prin vâlvora secundei să îmbete

Să fie Doamne-acesta un păcat?
Râvnitul gând de a le-mpărtăși?
Atunci Tu pune tainicul lăcat
Ca nimeni să le poată tâlcui…

Nelămurit rămâne-va eresul
Acelor vorbe aduse drept prinos
Doar muzica le tulbure-nțelesul
Că doare de la suflet pân' la os!

Prinosu-acestor vorbe drept eres
Tu nici acuma nu l-ai înțeles…

De moarte, ca de nuntă

Eu totuși iar mă tem de clipa cruntă
Și-mi pregătesc de moarte ca de nuntă.
Și mă gătesc de ultimul festin
Cu pâine sfântă și-un potir cu vin…

Tocmesc apoi nuntașii în răsfăț
Și îi poftesc pe toți la un ospăț,
În așteptare îndărătul porții
Să-nvăț cu-ncetul alfabetul morții.

Dar sfinți părinții înșiși ne învață
Că moartea asta e un ciob de viață.
E ca un fulger, o străluminare
Un punct de foc în infinita zare.

Și iar devin a gândurilor slugă
Și-s pentru voi, acoperiș de rugă…

Autoportret fără chip

La masa lui ne-adună Timpul zeu
Ca la o Cină tainică și sfântă
Cu toții călători spre Empireu
Dar tuturor cuțitul ni-l împlântă…

Pe negândite, până la plăsele
Și ne trezim deodată sângerând
Cu gândul îndărăt la toate acele
Ce ni le înghițise el flămând..

Și drept e că o-nvâlvorare-i clipa
De dulcele alin al celui drag.
Atunci, de ce mai simt acut risipa
Și-alerg în taină spre Areopag?

Cu toții călători spre Empireu
Spre ceruri ne rostogolim mereu….

Cum cade timpul

De ce-mi refuzi azi pâinea rituală
Și vinul din potirul sfânt, părinte,
Privirea mi-e străină și e goală
Și nu se-atinge de hrisoave sfinte…

În trupul meu o, cum mai cade Timpul,
Șuvițe, în cascade, ori în picuri,
Și deslușesc cum crește anotimpul
Din multe mușuroaie de nimicuri..

Mă amăgește uneori Lumina
Cu ochiul ei pătrunzător, de gheață
Și nu știu nici măcar a cui e vina
Să nu mă învoiesc să plec din viață….

Mă amăgește uneori Lumina
Și iar mă simt pierduta și străina…..

Sălaş în cuvânt

Nici o mirare nu mi-a rămas
Pe genele lungi ale gândului
De când intonez fără glas
Muzica sacră-a Cuvântului.

În neasemuite culori,
Strig, șoptesc, îmi fac visuri,
Ruga-mi ajunge la nori
Și mai departe-n abisuri….

Blând surâzând netezesc
Chiar aerul de legătură
Pentru cei care îmi întregesc
Cu iubire, înalta-mi statură.

Îmi aflu sălaș într-o stea
În drumul spre Patria mea…

Pentru mine…

Tu pentru mine te-ai făcut ca mine
Tu pentru mine te-ai făcut smerit
Să-mă dărui mie mult râvnitul bine
Și să mă faci pe mine fericit.

Tu pentru mine-ai îndurat povara
Pe Drumul Crucii, de-a fi umilit
Și drept în față ai primit ocara
Când te-ai lăsat pe cruce răstignit.

Deși ai fost și ești supremul Bine
Desăvârșire și natură diafană
Ai luat - umil– natura mea umană
Ca să mă îndumnezeiești pe mine…

Să-mi dărui mie mult râvnitul Bine
Tu pentru mine, Te-ai făcut ca mine….

La vară-am să te chem

La vară-am să te chem, iubite,
Pe cărărui de rouă pline
Deși te vor urma vrăjite
Șirag, sirenele marine

A doua zi după Rusalii
Vom despleti pe rând ondine
Amirosind magnolii, dalii,
Iubite-n vara care vine

Ne vom iubi pe lună plină
Într-un frunziș făcând cuibar
Mă vei încorona regină
Purtată-n brațe la altar.

Luceferi zeci ne-or însoți
Și fructul nostru va-ncolți…..

Visam odată….

Cu lacrimi de lumină tremurată
Aș vrea să te mai înveșmânt o dată
Și să te-mpodobesc cu lună plină
În nestemate de lumină lină.

În palidul obraz cernit și fad
Visam odată ca în cer să cad
Și-n străluciri muiate-n hiacint
Intram în vis ca-n codrul de argint.

Odată am pierdut un licurici
L-am căutat prin ierburi și urzici
Când colo el plecase-ncet la treier
Și îmi lăsase drept zălog un greier….

În nestemate de lumină lină
Eu m-am scăldat și m-am albit cu tină…

Şi totuşi, azi....

De câte morți mai suntem noi în stare
Însingurați și sceptici să trăim
Și-apoi la cea mai de pe urmă boare
Nici nu mai știm adânc să ne căim.

De-aceea, mai tăcuți ca huhurezii
Cu vârstele lăsate amanet
Plăteam peșin parfumul unor frezii
Și absentam la propriul banchet.

Și totuși, azi, pe drumul nimănui
Eu caut încă țăndări de statui
Și socluri goale mi răsar în cale
Iar când să urc mă pomenesc la vale.

Precum Sisif cu bolovanu-n spate
Eu car trăirile nenumărate.

Unde-i viaţa

De visele în larg se sparg
Într-o părere de catarg
Și nici corabia nălucă
Nu are unde să ne ducă

Din Labirintul lui Dedal
Pe rând ne-ntoarcem toți la mal
Din ce în ce mai   obosiți
Mai triști și mai puțin iubiți…

În vise mai suntem arar
Ca frații – împreună iar.
Din când în când câte-un crâmpei
Ne spune că suntem ca ei.

Dar s-a pierdut demult dulceața
Și ne-ntrebăm: Pe unde-i viața?

O adiere de lumină

Din cioburi refăcând rotundul
Precum un vas ajuns la fundul:
Frânturi lipite prost, cu clei
Mi-s anii-apăsători și grei,

Și-ades mă simt înstrăinată
De tot ce am trăit odată
Și chem – din depărtări să vină –
O adiere de lumină

Ca să mă ducă mai aproape
Intactă, ca pășind pe ape
Pe urma visului dintâi
Să mi-o agăț de căpătâi.

Și-n suflet, inimă și minte
Să-mi fie toate, toate sfinte….

Galați, 9 martie-20 august 2008

Cuprins:

Ca pe-un pământ setos se-așterne cântul 3
Se sinucide umbra de cât a-mbătrânit 4
Un neîmplinit păcat îmi stinge ochii 5
N-am mai urcat de-o viață la cumpăna Nedeii 6
Mi-ai dăruit, Divine Mire 7
Din prăbușire-n altă prăbușire 8
Hortensie plăpândă-ascunsă-n lut 9
Mă dau din nou în brațele miloase 10
De-atât amar de vreme n-am nuntit..11
Alergi în van cu sufletul scindat 12
Dar unde este-acel numit departe? 13
A ațipit lumina din obiecte 14
Căușul memoriei-fum despletit 15
Mă-nvârt mereu aproape de mirare..16
Un scâncet de copil abia născut 17
Prăpastie între venit și dus 18
În sfârcul de lumină jinduit 19
Cuvântul sfânt ce-n suflete adastă 20
Atâtea vechi ceasloave cu-anluminuri 21
Cristalele de cuarț ascund tot lestul 22
De la un timp adun toate morțile 23
La ceasul când turbați, zăvozii urlă 24
În toiul nopții eu devin străină..25
În menuet, atâtea mlădieri 26
Privesc la steaua de la răsărit 27
În somn îmi cer blajinii demâncare 28
Vom inventa un dans nemaivăzut 29
Să inventăm miresmele iubirii 30
Acum, ajuns de sensuri jefuit 31
Spre care țărm să mă arunc, nebună?... 32
Vă las, iubiții mei, acum cu bine... 33
Mă-ncolăcise duhul de lumină 34
Îmi ești cămașă de ivor sub piele 35
Pe buzele de rouă am tămâie 36
Credințe ancestrale curg prin ere 37
Tu nu vezi cum te-ngenunchează morbul? 38

Dezvăluit ca un Poet pur sânge 39
Eu vin acum de pe cărări pierdute 40
Prin ochii tăi, iubite, eu am văzut caişii 41
Se-ntunecă icoanele-n perete 42
De când te-aștept au înflorit magnolii 43
Se lâncezise în carafă vinul 44
Izvor de taină, cumpănă şi cheie 45
Doar ție-ți cânt cantata bucuriei 46
Trăiesc în permanență un miracol 47
Aprinde-un vis în pletele rusălcii 48
Sonete, madrigale și rondeluri 49
Ca într-un echinocțiu timpuriu 50
Mi-e inima-n tristeți ispășitoare 51
Așteaptă-mă să îți rostesc sonetul 52
Iubirea poate scrie-o cantilenă 53
Ce stranie și ce duioasă ură! 54
Demult nu mai colind în noapte printre 55
Să ne-întâlnim în taină la zenit 56
E un temei de rugă așteptarea 57
Prietene-așteptările sunt demne 58
De ce vorbești de cazne inutile? 59
Eu casa am umplut-o cu lumină 60
Un suflet jinduit de armonie 61
Aruncă-n flăcări vorbele deșarte 62
Retras într-o tăcere adumbrită 63
A fost să fie-un dar de sărbători 64
Atâtea năzuiri slujind tăcerii 65
Nimic nu mai era la fel în noi 66
Într-un vârtej nebun de frunze moarte 67
Un gol imens de dincolo de lume 68
Mă bântuie pustietăți agreste 69
Sărută florile înrourate 70
Nu pierzi nimic iubirea dacă-mi dărui 71
Te știu acum până-n adânc de tine 72
Mă aurea iubirea diafană 73
Și mă cuminecam cu vinul vieții 74
Făr' de busolă și fără de hartă 75
Sărmanul trup trăind în sihăstrie 76

Mă uit la tine ca-n oglinda firii 77
Pe chei hălăduit-am mână-n mână 79
Părea că hruba lunii mă înghite... 80
Un zbucium nesătul și tandru sunt 81
Un mugur de-orhidee presat-am într-o carte 82
Fluidu-acela tainic ce-ți alerga-n viscere 83
Ca-n sanctuar intrat-am în primăvara firii 84
Obrazul stâng mă arde în flăcări sângerânde 85
Un strigăt fără sunet ca din adânc de mare 86
Ți-am scris aseară ultimul sonet 87
Spre tine-mi plec obrazul, izvorul meu de taine 88
Așteaptă dar, să ne-mpletim cărarea 89
Ca-n cornul abundenței vii în mine 90
Obrazul ațipit îmi tresărea 91
În mâna ta-s o mică zburătoare 92
Asculți acuma singur, tăcerile din șoapte 93
La cea dintâi atingere de-arcuș 94
Mă căutai ca iarba cea de leac ... .95
Ești iar aici și cine te va smulge? 96
Să mor, să dorm pe gura gurii tale 97
Mi-ai așezat o diademă frunții 98
Doar pentru noi voi inventa o altă limbă 99
Am să-ți strivesc cuvintele-n săruturi 100
Voi sta-n sărut ca pe-un peron de gară 101
Pe șei de curcubeu mustangi sălbatici 102
Purtai pe umeri cruce de damnat 103
Ce stranie, sublimă simbioză 104
E golu-acesta roșu, palpitând 105
E-un adevăr, și cine-ar recunoaște? 106
E ștearsă urma noastră de sărut 107
Ne îndreptăm în pași de menuet 108
A fost așa, ca mai presus de fire 109
De pierdere actriței Stela Popescu Temelie 110
Am ales o carte drept comând 111
Când strig surpată-n gânduri departele din mine 112
Trudită de prea mulții-nu știu dacă 113
Exorcizez din mine-îndurerată foarte 114

O nuntă de cuvinte-111 sonete neînchipuite

Din tot ce am, nimic nu-mi aparține 117
Vezi tu, mai mult ne-a răstignit ispita 118
În lutul obrindit de-acasă 119
Atâția muguri cresc nedescântați 120
Ți-e respirarea în căușul gurii 121
Aș vrea s-ajung în cer pământ de flori 122
În duhul frumuseților divine 123
Precum ciulinu-mpins de vântul sorții 124
Degeaba porți cuvinte funciare 125
Tu zămislești în cuibul de prihană 126
Dar ce eternitate ne va ține 127
Un tropot scurt în iarba cea invoaltă 128
O dragoste însuflețind obiecte 129
Doar împărțindu-mă rămân întreagă 130
Când îndoielnică e adăstarea 131
Iubind ne-or astupa pe rând troiene 133
Ne (în)trudim să preacinstim cuvântul 134
O clipă-ncremenită-ntr-un cuvânt 135
Spre clipa cea de grație alerg 136
Sunt fir de iarbă pe câmpia arsă 137
Se răstignește clipa-n cuib de stea 138
Cutreierând de-a surda în Olimp 139
Cuvinte sfinte în văpăi flămânde 140
Ospăț, banchet, festinuri ori logodnă 141
Mă mustră îngerii risipitori 142
Deși odihnă nu afla-vei lesne 143
Curând mă voi elibera de tine 144
Din zidul ruinat răsare iarba 145
În cântec, ce tăcere, în versuri ce mutism! 146
Ce aură de timp ireversibil! 147
Arcadia-i pământul meu de flori 148
În alveolele de palme strâng 149
Într-un sfârșit de vară indiană 150
Precum un evadat în veci proscris 151
Ascult ecoul sufletului tău 153
Am adunat lumină în căuși 154

Îți voi cânta colind de Lăzărel 155
Tu știi că certitudinea ucide 156
Îți încordează arcul cu săgeți 157
Zbor de flutur 158
Eram un bulgăr viu 159
Am adunat duminica-n stâlpări 160
Sărutul reîntoarcerii 161
Sonet cu acante 162
Libație 163
Sonet ostenit 164
Sonet căzut din tipar 165
Sonetul căutării 166
Infernul iubirii 167
Sonet cioplit în jad 168
Sonet în agonie 169
Sonet în davă 170
Sonet în averse 171
Sonetul șarpelui 172
Concret 173
Sonet la lumânare 174
Simfonii de clipe 175
Don Cesar 176
Sonet pentru Ario Paradis 177
Sonet memorial 178
Îngropat în crini 179
Sonet de neîmpăcare 180
Sonetul erorilor 181
Sonet stingher 182
Sonet în preajmă 183
Sonet imperfect 184
Viața firii 185
Pe calea regală 186
Sonetul trenului regal 187
Sonet în șoaptă arsă 188
Sonetul vocilor uituce 189
Sonet-pastel 190
Sonetul depărtării 191
Sonet fabulos 192

Cuvinte fără umbră 193
Ninsoare de lumină 194
Sonetul viorilor 195
Sonet în formă de cruce 196
Trup cu ape gânditoare 197
Sonet în duhul vieții 198
Tăcerea din cuvânt 199
Sonetul urmelor pierdute 200
Icoană pe santal 201
Sonet nepereche 202
Spre finis terrae 203
Sonet de la o frunte la alta 205
În zarea de gând 206
Floarea Noemei 207
Sonet în duh de-ndrăgostire 208
Andante cantabile 209
Închideți, dar, fereastra ... .210
Trenul de alatăvară 211
Sonet de gală 212
O clipă fastă 213
Puțin prea mult 214
Prăbușire în ceruri 215
Sonet cu ochi deschis 217
Vis spulberat 218
Nimic așa cum crezum 219
Sonet în dans noptatec 220
Sonet lăuntric 221
Năvală în inimă 222
În pleoape-mi cântă anii 223
Cu fân în buzunare 224
În subsol la ultimul etaj 225

Starea de cândva-111 sonete pierdute şi regăsite

În sfânta-ntâmpinare 230
Lumini înlăcrimate 231
Nu mă învață nimeni 233
Sonet într-o părere 234

Malincolie 235
Poteci pe nicăieri 236
Eu beau zenit cu mâinile-amândouă 237
De-atâta cer 239
Sonetul ispășirii 240
Mi-e sufletul un foșnet deslușit 241
O parte și o parte 242
Spre Ithaca 243
Privesc acum sfiit 244
Lumini crucificate 245
Și înflorește cheia 246
Drept moștenire 247
Atât de singur 248
Pact 249
Don Cezar 250
Aud un vaier 251
Sonetul căutării ideale 252
Viscol de cuvinte 253
Pe când mă năruiam 254
Spre început 255
Sonet constant 256
Monorimă 257
Spre magica Sierră 258
E vremea 259
Pe ușa nopții 260
Muzeon 261
Rămână doar cuvântul 263
Izvor de nemurit 264
Înspre amiază curg 265
Cruci în infinit 266
La marginea ivirii 267
Cu-atât mai flămând 268

Edite

Orbecăind precum Homer 270
Când mă frunzărește vântul 271
Timp în sine 272

Sonet-pastel 273
Ninsori pe meninge 274
Cum să-ți fiu mit 275
Sufletul drept pravilă 276
Vara când va fi să ningă 277
Foaie pentru minte 278
Crug 279
De la un timp 280
Râs în flăcări 281
Pâine vie-pâine sfântă 282
Ia-ți crucea și mă urmează 283
Darul cel mai prețios 284
Crucea ne învață 285
Rodul inimii curate 286
Când te voi primi, Iisuse! 287
Vino, Iisuse 288
Până lacrima 289
Pe cruce Mesia ne iartă 290
Consfințire 291
Drumul crucii 292
Vino pe Golgota 293
Parcă sunt eu... 294
Glorie și slavă-n veci 295
Prunc de Dumnezeu 296
Miracol de iubire 297
Via dolorosa 298
Duh de adorare 299
Floarea Învierii Tale 300
Cuvântul întrupat 301
Pentru toți 303
Când ninge 304
Între stele de pământ 305
Sonet simplu 306
Altar, icoană, căpătâi 307
Duc în altum 308
Vă scriu în genunchi 309
Un sunet sfânt 310
O, tu lumină 311

Meteorit în lacrima cerului 312
Totul în tine 313
De înstrăinare 314
Mă-învârte iureşul 315
Nu mi-a rămas decât 316
Altfel de a învinge 317
Eşti cer în mine 318
Moarte de tot 319
Spre început 320
Să-mi fii lumină 321
Tu singur, Doamne, eşti 322
În moarte-ca în viaţă 323
Bea-mă-n dor de apă vie... 324
Bea-mă iar şi iar 325
Privesc cu luare aminte 326
Fiindul şi durutul 327
Soră luna... 328
Acoperiş pentru rugă 329
Dimineaţa, toamna... 330
Rămâne-va, eresul... 331
De moarte, ca de nuntă 332
Autoportret fără chip 333
Cum cade timpul 334
Sălaş în cuvânt 335
Pentru mine... 336
La vară-am să te chem 337
Visam odată... 338
Şi totuşi, azi... 339
Unde-i viaţa 340
O adiere de lumină 341

Tiparul executat la S.C. **GRAFPRINT** S.R.L.
Str. Odobeşti, nr. 1 Bis, Galaţi
Tel./ Fax.: 0236/ 318440